JESSICA NORTH

Nevastă pe măsură

Traducerea şi adaptarea în limba română

de IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS

Capitolul 1

- Trezeşte-te! Este ora opt!

Vocea melodioasă a lui Janey îi întrerupse Jocelynei un vis plăcut. Ridicându-se în capul oaselor încă adormită, se trezi complet la strigătul îngrijorat al prietenei sale.

- Ce-ai făcut cu părul tău lung? se văicări aceasta, încă îmbrăcată în uniformă şi haină, lăsându-se să cadă pe pat.

Jocelyn se răsuci să se uite în oglinda din partea opusă patului, pentru a-şi privi părul tuns scurt.

- Arată rău? Am lucrat până târziu aseară cu Simon, ca să aranjăm recepţia pentru mama lui şi acea cover-girl pe care o aduce din America pentru spectacolul de caritate. A apărut Carl spunându-i lui Simon despre cursul pe care-l urmează la şcoala de stilişti pentru coafură şi, după el, părul lung nu mai este la modă. Vroia să-i demonstreze lui Simon noile lui idei şi eram singura fiinţă feminină din clădire.

- Si nu ţi-a trecut prin cap să spui că-ţi place părul tău aşa cum era? De ce n-a încercat pe un manechin? Jane părea dezgustată. Sincer, Jo! De ce n-ai o părere personală măcar o dată în viaţă? Da,

ştiu continuă ea când Jocelyn deschise gura să protesteze, doamna Wadebridge şi mama ta erau vechi prietene şi ea ţi-a dat prima slujbă când împreună cu Simon a deschis agenţia, dar asta nu înseamnă că aparţii trup şi suflet, atât ei cât şi atotputernicului ei fiu. De ce nu-ţi cauţi o slujbă altundeva? Cu mintea şi talentul tău, te-ar angaja oricine..

Janey Rushnick nu stătea mult pe gânduri când avea ceva de spus. Jocelyn şi cu ea fuseseră colege de şcoală şi de când Janey ajunsese asistentă medicală, locuiau amândouă în acelaşi apartament aproape de spital.

- {tiu că aş putea să-mi iau altă slujbă, replică Jocelyn gânditoare, dar n-ar fi loial după câte au făcut pentru mine Simon şi mama lui.

- Eşti sigură că acesta este unicul motiv pentru care-l laşi să abuzeze de timpul şi răbdarea ta?

Ochii lui Jocelyn se măriră, surprinşi.

- Ce alt motiv ar putea fi? întrebă ea cu nevinovăţie. Doar nu crezi că din motive de înfrumuseţare.

- Dacă înfrumuseţare înseamnă fardare gratuită şi şamponare regulată a părului, nu cred, spuse Jane acră. Nu mă refer nici la toate hainele pe care ţi le cumpără doamna Wadebridge. Nu cumva sub această înfăţişare rece şi imperturbabilă a ta zace o dorinţă secretă pentru însuşi marele om?

- Simon? Glumeşti. Nici gând. Vocea Jocelynei era sinceră când sări din pat. Deoarece familiile noastre au fost vecine cândva, îl cunosc pe Simon de prea multă vreme ca să nutresc o pasiune secretă pentru el. Printre altele, mă înfricoşează de moarte. Ar trebui să fii în birou când nu

merge ceva, spuse ea îndreptându-se spre baie. Este ca o vijelie.

Jocelyn era spălată şi pe jumătate îmbrăcată când Janey se întoarse în dormitor ducând o tavă cu două ceşti de cafea şi o farfurie de pâine prăjită cu unt. Când Janet puse jos tava, ea spuse:

- N-am timp să mănânc. Autobuzele sunt aglomerate, dacă ajung în staţie după ora opt treizeci.

- Prostii! Unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat la şcoala de asistente a fost să nu sărim niciodată peste o masă. Agenţia n-o să se oprească în loc dacă întârzii două minute şi lui Simon nu-i va face plăcere să te vadă leşinând pe covor din cauza nemâncării. Gândeşte-te la câte ore suplimentare faci. N-ai fost acasă să cinezi cu mine în săptămâna aceasta nici măcar o dată.

- Stiu, îmi pare rău, se scuză Jocelyn şi, pentru a-şi îmbuna prietena, muşcă dintr-o felie de pâine. Am fost foarte ocupaţi cât a fost plecată doamna Wadebridge, îi explică ea, trăgându-şi peste cap o rochie ciocolatie şi punându-şi pantofi asortaţi şi o eşarfă la gât. îţi place rochia asta? Are şi o jachetă care merge cu ea.

Spera ca rochia să-i vină bine, fiindcă doamna Wadebridge i-o alesese. Aceasta dorea ca secretara fiului său să aibă întotdeauna o ţinută onorabilă şi insista să cumpere ea însăşi hainele fetei. Când era vorba de plată, o dădea întotdeauna la o parte pe Jocelyn şi aceasta se supunea cu sau fără voie.

Cutia poştală era plină, constată ea când ieşi să plece la serviciu. Erau două scrisori pentru Janey, factura de electricitate şi o scrisoare adresată ei. După scris, era de la

fratele ei. Corespondenţa de la el îi anunţa un necaz şi era sigură că-i cerea ajutorul. Dacă vroia să ajungă la timp la agenţie, o va citi mai târziu, aşa că şi-o îndesă în poşetă.

Abia mai răsufla când împinse uşa mare de sticlă ce dădea în agenţia de modeling Wadebridge. Reuşise să se urce doar în al patrulea autobuz, celelalte fiind prea aglomerate. Se opri o clipă în uşă să inhaleze amestecul de parfumuri din salonul de înfrumuseţare şi mirosul subtil al plantelor din ghivece ce decorau zona spaţioasă a recepţiei.

Anne, una dintre recepţionere, vorbea la telefon şi Gwenda, la alt birou, desfăcea corespondenţa.

- Slavă Domnului că ai ajuns! exclamă Gwenda. Simon este ca un leu în cuşcă fiindcă nu erai aici. Si m-am gândit să deschid corespondenţa ca să câştigi timp. Găseşti mesajele pe masa ta.

Jocelyn mulţumi şi intră în biroul ei mare şi frumos, gândindu-se ce mult se dezvoltase agenţia care pornise cu nişte birouri mici şi modeste. Dar nu era timp să-şi admire frumoasa masă de lucru, fiindcă interfonul suna ca turbat. Luând corespondenţa de la Gwenda şi punând-o în agenda de lucru se grăbi să se îndrepte spre sanctuarul lui Simon.

-în sfârşit! Credeam că te-ai hotărât să stai în pat toată dimineaţa. Unde ai fost? Oh, n-are importanţă, continuă el înainte ca Jocelyn să-i fi putut explica. Mama mi-a telefonat şi mi-a spus că ea şi Candida sosesc cu două ore mai devreme. Trebuie să replanificăm totul.

Jocelyn îşi scoase totul din minte în afară de ceea ce avea de rezolvat. Trebuia mai întâi să anunţe cotidienele despre schimbarea de plan. Nu trebuia ratată o astfel de

ocazie de publicitate când era vorba de binecunoscutul model Candida Melbaurne, adusă la un spectacol de caritate. în afară de faptul că Wadebridge avusese onoarea să organizeze manifestarea care urma să se ţină într-o reşedinţă luxoasă, la eveniment participau şi personalităţi importante, iar câţiva dintre cei mai faimoşi creatori îşi prezentau modelele de haine de zi şi de seară.

După ce scrisese instrucţiunile, Jocelyn nu se putu abţine să nu constate cu admiraţie câtă energie neobosită avea Simon. Mai mult, ştia să scoată ce era mai bun din angajaţii lui.

Pregătindu-se să iasă din cameră, în timp ce-şi citea lista cu telefoanele pe care le avea de dat, fu oprită din drum când Simon sfârşise brusc:

- îmi place cum îţi stă cu părul scurt. De ce nu s-a gândit Carl mai devreme?... Apoi se încruntă. Nu acelaşi lucru s-ar putea spune despre îmbrăcăminte. Maică-mea îşi pierde gustul.

- Ea a ales modelul. Dar n-au avut măsura mea decât pe maro.

- Aşa se explică... Renunţă la chestia asta. Dă-o fetei cu care locuieşti, maroul nu este pentru tine. îmbracă-te ca de obicei în albastru şi verde - da, şi în negru. Arăţi grozav în negru.

Jocelyn era obişnuită cu criticile lui Simon ca să se mai enerveze, aşa că dădu din cap când deschise uşa. Dar vocea lui Simon o făcu să se oprească din nou când o strigă:

- Ţi-a trecut vreodată prin cap să te revolţi? Să-mi spui să mă duc la naiba? întrebă el glumeţ.

Cum stătea tăcută, Simon râse:

- N-are importanţă. Du-te şi dă telefoanele acelea. Dacă nu va exista un zid de camere de luat vederi când soseşte milady, probabil că va face stânga-mprejur şi se va întoarce acasă.

Ce bărbat surprinzător este, se gândi Jocelyn când se apucă să dea telefoane.

începu să facă schimbări pentru programul Candidei Melbaurne şi tocmai când vorbea cu directorul hotelului unde trebuia să stea musafira transatlantică, Simon intră direct în biroul ei.

Nerăbdător, acesta aştepta să-şi termine convorbirea şi întrebă:

- A fost ultima de pe listă?

Când Jocelyn aprobă din cap, el adăugă:

- Bun. atunci, ar fi bine să mă grăbesc. Traficul de aici şi până la Aeroportul Heathrow este cam aglomerat şi-mi va lua ceva timp până voi ajunge. Dacă nu sunt acolo când avionul aterizează, s-ar putea să am de dat explicaţii, zâmbi el brusc. Mulţumesc Jocelyn, eşti un copil bun, spuse el şi plecă.

Câteva minute, Jocelyn stătu nemişcată, cu capul în mâini. Nu va înţelege niciodată schimbările bruşte de dispoziţie ale lui Simon. Rar o lăuda sau îi mulţumea cu un zâmbet. Comportarea lui era atât de neobişnuită încât se simţea vag tulburată. Nerăbdător într-un moment şi fermecător într-altul nu era o combinaţie care să liniştească o fată ca ea.

în acel moment, Anne îşi vârî capul pe uşă:

-Vrei cafea? Gwenda şi cu mine am băut, dar nu te-am întrerupt până când n-a plecat Simon.

- Aş bea o ceaşcă, zâmbi Jocelyn. Doamna Wadebridge şi domnişoara Melbaurne sosesc mai devreme decât era prevăzut. Si acum că Simon a plecat la aeroport să le întâmpine, ne putem relaxa şi noi un pic.

Tocmai terminase cafeaua când îşi făcu apariţia un bărbat subţire, puţin trecut de treizeci de ani.

-îl căutam pe Simon? A plecat?

Jocelyn zâmbi şi încuviinţă din cap. îl plăcea pe Walter Hook, contabilul firmei, deoarece era plăcut şi simplu. Chiar dacă părea şters cu părul lui blond cenuşiu şi ochi de un albstru deschis, era imbatabil la cifre. Maxima lui Simon era „dacă nu poţi face singur o treabă, ia-ţi pe cineva care poate“ şi din acest considerent îl plătea pe Walter foarte bine.

Adesea, se gândea că Simon o ţine în firmă fiindcă fusese de la început. Cu puţin capital, maică-sa şi Simon se ocupaseră de mai multe treburi, iar Jocelyn fusese recepţionistă, telefonistă şi servise ceaiurile. Agenţia se făcuse cunoscută datorită conducerii lui Simon şi talentului mamei lui în înfrumuseţare. Era nu numai o şcoală, ci şi un loc în care se lansaseră modele talentate înainte de a urca pe scenă.

Agenţiile de publicitate îl consultau frecvent pe Simon înainte de a-şi începe campaniile şi multe fete care lucrau ca modele îşi lăsau cariera pe mâna lui Simon. Jocelyn trebuia să recunoască faptul că lui Simon i se datora succesul rapid al agenţiei.

Doamna Wadebridge era de apreciat că o convinsese pe Candida Melbaurne să apară la spectacolul de caritate, însă Jocelyn bănuia în secret că participarea ei se datora faptului că modelul îl văzuse pe Simon când acesta vizitase America şi dorea să fie mai aproape de el. Ce scuză mai bună avea decât această manifestare?

Jocelyn văzuse prea multe fete frumoase doritoare de a-i atrage atenţia acestuia. Dar dacă el simţea ceva faţă de vreuna dintre ele, era greu de spus. Având aproape treizeci de ani, părea mulţumit de situaţia lui de celibatar şi locuia împreună cu maică-sa, care era văduvă, într-un apartament confortabil în apropiere de agenţie.

Dar la bărbatul care stătea nerăbdător şi liniştit lângă masa ei de lucru, nu exista nimic captivant. Ea îi zâmbi lui Walter, gândindu-se că era un om drăguţ.

- A trebuit să se ducă la aeroport, îi explică ea, iar noi suntem într-o zăpăceală totală deoarece doamna Wadebridge vine mai devreme. Te pot ajuta cu ceva, Walter?

- în afară de faptul că te-aş invita să iei masa cu mine, nimic altceva, zâmbi el şi presupun că răspunsul este „nu“, se întoarse el către uşă. Spune-i lui Simon că marţea viitoare începe controlul financiar.

Era ora prânzului când îşi aminti de scrisoarea din acea dimineaţă. O deschise cu şovăială şi conţinutul îi confirma cele mai negre bănuieli. Alan îi cerea un împrumut, dar era vorba de o asemenea sumă încât fetei îi trecu pofta de mâncare.

De unde credea el că o să scoată sora lui cinci sute de lire de care avea urgent nevoie? Oh, de ce nu scăpa Alan

de necazuri? se gândi ea cu disperare. întotdeauna îi sărise în ajutor când fusese posibil, deoarece la moartea mamei lor el n-avea decât paisprezece ani.

înlocuirea mamei cu o mamă vitregă, un an mai târziu, nu fusese de nici un folos. Janice, sora mai mare, se măritase repede cu iubitul ei din copilărie şi se mutase la Bristol, iar Alan nu-şi revenise niciodată din experienţa traumatică de a-şi vedea înlocuită mama cu o străină. Jocelyn o acceptase pe Margaret şi o compătimise, dându-şi seama de greutăţile pe care le avea prin preluarea sarcinilor unei familii cu copii, dar fusese singura care făcuse acest lucru. Tocmai termina şcoala în momentul în care tatăl ei se căsătorise şi acceptase ocazia de a deveni independentă, când doamna Waderbridge îi oferise o slujbă, în ciuda faptului că aşa intra într-un contact mai strâns cu Simon, fiindcă băiatul mare din vecinătate o făcea întotdeauna să se simtă stânjenită.

Când se întoarse de la ora de masă, îl găsi pe Walter Hook instalat într-un fotoliu din agenţie, examinând nişte cifre. Se uită în sus şi-i zâmbi când o văzu că intră.

- A început circul! Simon ne-a informat că florile comandate n-au sosit la timp, iar doi dintre fotografi au greşit avionul. Telefonează-le şi spune-le să se ducă la hotel la ora cinci ca să facă fotografii pentru ediţia de dimineaţă. Si contactează-l pe Basil Beavis de la Ladies Graces şi spune-i că domnişoara Melbaurne îi va da cu plăcere un interviu, dar numai peste câteva zile. Acum suferă de decalajul de fus orar şi nu vrea să vadă pe nimeni.

Jocelyn râse şovăitor, fiindcă faţa lui Walter avea o

expresie sceptică.

- Presupun că nu eşti prea obosit să te duci diseară la bal cu Simon, replică ea, referindu-se la pregătirile elaborate făcute pentru apariţia Candidei Melbaurne la balul Crucii Roşii Britanice, când Simon va anunţa sosirea ei la Londra.

Walter se ridică în picioare.

- Stiu că ai refuzat mai devreme să cinezi cu mine, dar n-ai vrea să vii şi tu să urmăreşti distracţia? Pot uşor să mai fac rost de bilete.

- Jocelyn scutură din cap, deoarece de mult timp hotărâse că Walter era o persoană prea drăguţă pentru a fi înşelată.

- După ce voi face toate comisioanele pentru Simon şi voi termina corespondenţa, se va face ora şapte, oră la care n-aş mai fi în stare să mă duc nicăieri, nici măcar s-o văd pe Candida ovaţionată. îţi mulţumesc pentru invitaţie.

Walter plecă fără să mai spună ceva şi ea privi uşa închisă, dorindu-şi să-i fi putut accepta oferta. Oftând, se apucă iarăşi de lucru şi peste câteva minute i se şterse din minte invitaţia lui Walter.

Jocelyn reuşi să plece mai devreme decât prevăzuse şi ajunse acasă unde o găsi pe Janey pregătind un fel de mâncare foarte apetisant.

- Speram să vii acasă la timp ca să mâncăm, spuse ea în timp ce Jocelyn îşi scoase haina şi sări s-o ajute să ducă mâncarea fierbinte în cameră.

- Miroase bine, ce este?

- Ceva cu de toate, zâmbi Janey. Neştiind la ce oră tiranul te va lăsa din gheare, am amestecat tot felul de

legume şi bucăţi de carne într-o cratiţă. Apropo, fiindcă veni vorba de Simon, uită-te la asta, îi propuse ea, întinzându-i un ziar de seară.

Jocelyn văzu o faţă triumfătoare zâmbind la braţul lui Simon. Precis fusese şi doamna Wadebridge în apropiere, dar fotograful o omisese. Litere de-o şchioapă anunţau „Faimoasa covergirl, domnişoara Candida Melbaurne prinsă când a fost întâmpinată de domnul Simon Waldebridge la aeroportul Heathrow. Domnişoara Melbaurne neagă zvonurile referitoare la o poveste de dragoste dintre ei, spunând că sunt doar prieteni“.

Jocelyn râse, încântată.

- Ce publicitate minunată. Dar ce furios va fi Simon când va vedea asta! El spune că-l lasă rece speculaţiile ziariştilor, dar ştiu că de fapt nu-i place ca cineva să se amestece în viaţa sa particulară.

- După părerea mea este propria lui vină că există zvonuri, remarcă Janey sec în timp ce-şi lua o porţie generoasă de mâncare.

- Pentru că rămâne neînsurat? întrebă Jocelyn. Este treaba lui. Totuşi, adăugă ea gânditoare, nu înţeleg fascinaţia pe care pare s-o exercite. Fetele roiesc în jurul lui, dornice să-i cadă în braţe, dar ca să fiu dreaptă cu Simon, de obicei nu prea le încurajează.

Janey se opri din mâncat.

- Tu eşti încă imună. Niciodată nu şi-a exercitat farmecul şi asupra ta? Mă întreb de ce.

Observaţiile lui Janey deveneau jenante, aşa că Jocelyn îndreptă discuţia spre alte aspecte ale familiei pentru a-i distrage atenţia prietenei sale. N-ar fi vrut să recunoască

faţă de vechea ei prietenă că dacă Simon i-ar arăta vreun interes s-ar simţi mai curând stânjenită decât flatată. îl cunoştea de multă vreme, dar rămăsese un soi de enigmă pentru ea şi din anumite motive pe care nu şi le putea explica, spera ca Simon să continue s-o trateze ca pe o piesă folositoare din mobilierul oficiului.

Când Janey plecă la serviciu şi farfuriile erau spălate, Jocelyn luă iarăşi scrisoarea lui Alan şi o reciti. Pe scurt, tatăl lor nu mai avea de gând să achite datoriile fiului său. îl anunţase acest lucru, după primul an la Yorkshire, când Jack Ashtead îi sărise în ajutor. Unica persoană care ar vrea să-l ajute acum, se gândi Jocelyn, era mama lui Simon. Betty Wadebridge fusese foarte ataşată de mama lor.

Dar ajungând la serviciu a doua zi dimineaţă, Jocelyn descoperi că orice şansă de a vorbi cu doamna Wadebridge era imposibilă. Simon o sună înainte de a-şi dezbrăca mantoul şi Jocelyn îl găsi cu nişte documente care, judecând după faţa încruntată, nu-i făceau plăcere.

El o privi când se închise uşa şi-i făcu semn să se aşeze. La suprafaţă, Simon Wadebridge nu dădea nici un semn de personalitate dinamică. Dar când se uita direct la tine cu acei ochi cenuşii şi plini de hotărâre, puteai înţelege cum şi-a făcut un nume într-un domeniu competitiv şi dificil uneori. Astăzi era îmbrăcat într-un costum gri cu cămaşă albastru cu gri şi o cravata neagră cu desene. Aşa cum stătea aplecat peste hârtii, Jocelyn observă cum părul lui şaten închis se ondula peste ureche şi la ceafă.

Nu era un bărbat frumos în adevăratul sens al cuvântului, se gândi Jocelyn înainte de a fi întreruptă din contemplarea tăcută a bărbatului aflat de cealaltă parte a

mesei. Obişnuită cu izbucnirile bruşte ale lui Simon, tocul îi alunecă peste hârtia agendei în timp ce el îi dicta instrucţiuni. Cu toate că ieri avusese o zi grea, pe faţa lui nu se vedea oboseala şi chiar îi aruncă un zâmbet când fata se ridică să plece.

- Apropo, mama nu va fi astăzi aici. Era obosită din cauza călătoriei şi i-am spus să stea în pat. Poate te vei ocupa tu de lucrurile pe care le face de obicei.

Revenită în biroul ei, Jocelyn luă receptorul şi-şi netezi fusta bleumarin a compleului cu care era îmbrăcată, în timp ce aştepta legătura. Simon nici măcar nu observase că se supuse ordinului său de a nu se mai îmbrăca în maro. într-adevăr, merita să fie trimis la dracu, se gândi ea, fiindcă lua drept garantată supunerea ei autorităţii sale.

Se uita nemulţumită la imaginea ei din oglindă când îşi împrospătă machiajul şi se rujă, în momentul în care un zgomot o făcu să ridice privirea. în încăpere existau trei uşi. Una ducea spre apartamentul de acolo al lui Simon, una spre zona de primire şi a treia spre un coridor privat şi ieşire folosită doar de Simon şi mama lui. Jocelyn o recunoscu imediat pe fata care folosise această intrare particulară şi se îndrepta acum spre biroul din interior.

Mişcându-se repede ca s-o intercepteze, Jocelyn avu timp să admire înfăţişarea fără cusur şi strălucitorul păr castaniu, când îi spuse:

- îmi pare rău domnişoară Melbaurne, dar domnul Simon Wadebridge nu poate fi deranjat.

Era prima oară când o vedea pe Candida Melbaurne în carne şi oase şi răsuflarea i se opri la frumuseţea acestei fete îmbrăcată în verde şi cu sandale asortate, cu tocuri

înalte, care o măsura nerăbdătoare. îi zâmbi lui Jocelyn şi o bătu pe braţ ca şi când aceasta ar fi fost un copil.

- Scumpo, asta nu se aplică şi la mine, spuse ea dând-o la o parte şi intrând în biroul lui Simon. Iată-mă iubitule, i se adresă acestuia. Ti-am spus că voi fi în picioare la ora prânzului. Ai rezervat o masă? Am auzit că este la mare modă localul Black Tulip.

Jocelyn se strădui să-i zâmbească fetei, în timp ce Simon se ridica şi-i întâlnea privirea peste umărul Candidei. Urma o mustare, era sigură, dar el o expedie doar cu un:

- E-n regulă, Jocelyn.

Ea răsuflă uşurată. I se părea ciudat că nu-i spusese despre probabila sosire a Candidei. Era posibil să fie la fel de suspicios ca şi ea?

întorcându-se după pauza de masă peste o oră, fu surprinsă să audă zgomot în biroul lui Simon. Vârându-şi capul pe uşă, îl descoperi pe acesta lucrând. O farfurie goală şi un pahar pe masa lui arătau că mâncase acolo şi când el se uită la ea, Jocelyn murmură o scuză, adăugând:

- îmi pare rău pentru întreruperea de mai devreme. Domnişoara Melbaurne nu mi-a lăsat ocazia să te sun.

Simon zâmbi fără a-i face vreo observaţie.

- îmi pare bine că te-ai întors, vreau să vorbesc cu tine despre unul sau două lucruri. Intră şi închide uşa.

- Mă duc să-mi iau agenda, dădu Jocelyn să plece, dar Simon se încruntă iritat.

- N-ai nevoie de agendă. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ce ţi-am spus! închide uşa şi aşază-te! Si nu te mai uita la mine de parcă aş vrea să te mănânc. Uneori cred că dacă n-ar fi maică-mea, ţi-ai da demisia.

Jocelyn zâmbi când se aşeză pe scaun.

- A fost foarte bună cu mine, spuse ea în chip de scuză.

- însemnând că eu nu? întrebă el şi Jocelyn nu răspunse nimic.

Simon îşi răsuci scaunul şi începu să se uite pe fereastră.

Stând ţeapănă pe scaun, Jocelyn nu se împiedică să se mire de
comportarea lui neobişnuită. Nu-i era caracteristic lui Simon să ezite. Când în cele din urmă se întoarse cu faţa la ea, îşi imagină că vede o anume timiditate în ochii lui când spuse abrupt:

- Absenţa mamei nu se datorează numai oboselii călătoriei. Mi-a făcut şi o surpriză, care-mi pune unele probleme. Ţi-aminteşti de călătoria pe care a făcut-o anul trecut ca s-o viziteze pe Susan?

Jocelyn încuviinţă din cap, amintindu-şi cât de reîntinerită se întorsese de la fiica ei, căsătorită în Washington.

- Se pare că Susan i-a făcut cunoştinţă cu un coleg văduv de-al cumnatului meu şi acum când a fost în New York, el a venit acolo şi a cerut-o în căsătorie.

- Si mama ta a acceptat? Jocelyn nu-şi putea ascunde încântarea la vestea neaşteptată.

- Nu-i nevoie să-ţi sclipească atâta ochii, mormăi el, deşi chiar el zâmbea când continuă. Acum trebuie să hotărâm ce se întâmplă în continuare, fiindcă se pare că vor să se căsătorească în curând. Tu vei prelua sarcinile de serviciu ale mamei, în afară de orele de fardat, bineînţeles. Crezi că este prea greu? Oh, voi aduce un cosmetician

calificat şi o altă fată la birou în locul tău, dar crezi că te vei putea descurca?

Jocelyn rămase tăcută un moment, uitându-se pe fereastră în timp ce analiza problema. Se decise brusc şi se întoarse ca să-l surprindă că o urmărea intens. Ochii lui cenuşii, foarte asemănători cu ai ei, aveau o expresie neliniştită şi acea privire îi dădu încredere. Jocelyn zâmbi, fără să-şi dea seama ce drăguţă o găsea bărbatul din spatele biroului.

- Cred că mă voi descurca. Anne şi Gwenda sunt foarte bune.

- Rămâne stabilit, atunci. Promoveaz-o pe Gwenda în locul tău şi fă rost de altă fată la recepţie. Las la latitudinea ta.

Jocelyn crezu că-şi închipuie oftatul lui de uşurare fiindcă, atunci când dădu să se ridice, Simon spuse poruncitor:

- Nu pleca. Mai am încă o propunere să-ţi fac. Când pleacă maică-mea, vrei să preiei locul în căminul meu, ca şi aici? Vii să locuieşti cu mine în apartament?

Când văzu umbra de neîncredere de pe faţa ei, adăugă cu un zâmbet larg:

- Ca soţia mea, fireşte.

Jocelyn simţi cum o cuprinde un val de furie şi aşezându-se înapoi pe scaun, uită pentru o clipă de teama faţă de reacţiile lui.

- Dacă a fost o glumă, a fost una de foarte prost gust.

Simon înconjură biroul, îi luă mâna şi o ţinu între palmele lui calde.

- Eu nu fac glume cu oamenii pe care-i respect, Jocelyn.

M-aş considera foarte onorat dacă mi-ai accepta propunerea, rosti el şi-i sărută mâna pe care i-o ţinea, înainte de a-i da drumul.

Privirea Jocelynei se mută de la faţa lui Simon la propria ei mână de parcă n-o mai văzuse niciodată. Trecându-şi limba peste buzele uscate, se strădui să răspundă:

- Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi! Dacă nu glumeşti, înseamnă că ai făcut un pariu!

Se grăbi să plece în camera de odihnă a personalului fără a-l mai asculta pe Simon, care o ruga să aştepte.

Jocelyn petrecuse câteva minute încercând să-şi îmbunătăţească înfăţişarea pentru a-şi calma furnicăturile din stomac. Nu, îşi spuse ea, rugându-se cu mâini tremurătoare, o căsătorie cu Simon nu era de imaginat. Trebuia să recunoască faptul că se afla într-o mare dilemă. Dacă îl refuza, va mai avea o slujbă, sau asta depindea de răspunsul ei?

Când în cele din urmă ieşi din ascunzătoarea ei, Gwenda o înştiinţă că Simon a plecat şi nu se va mai întoarce în acea după- amiază şi Jocelyn, bucuroasă de răgaz, începu să-şi vadă de îndatoriri. Cel puţin nu va trebui să facă faţă unui peţitor respins, dacă Simon se putea numi aşa, până a doua zi dimineaţă. Până atunci, era hotărâtă să meargă să-şi viziteze tatăl, fiindcă nevoia presantă de bani a lui Alan trebuia rezolvată.

Când intră prin uşa din spate a fostului ei cămin, o găsi pe Margaret Ashtead gătind în bucătărie. Aceasta se întoarse, îi ură bun venit şi Jocelyn o sărută pe obraz.

- Sper să rămâi la cină, spuse Margaret continuându-şi

treaba. Janice şi copiii sunt aici. Mama lui Mark a avut un atac de inimă şi au venit cu toţii din Bristol la prima oră a dimineţii. Mark şi tatăl lui sunt încă la spital, dar Jan a venit acasă să-i culce pe cei mici.

Când termină de vorbit, în bucătărie intră sora mai mare a Jocelynei, faţa-i obosită luminându-se când văzu persoana aşezată la masă.

- Aveam de gând să-ţi telefonez după ce adormeau copiii, spuse ea după ce se îmbrăţişară. N-am avut nici un minut liber toată ziua. Nu se aştepta ca doamna Bary să treacă de noaptea aceasta, aşa că am stat la spital cât am putut de mult.

în timp ce-şi exprima regretul, Jocelyn se întreba în ce împrejurări va găsi ocazia de a fi singură cinci minute cu tatăl ei. în timpul cinei, se lămuri că de aici nu va putea obţine ajutor pentru Alan. O întrebare întâmplătoare a lui Janice despre ce o mai fi făcând fratele lor îl făcu pe Jack să răspundă cu amărăciune că orice comunicare cu fiul lui era însoţită de o cerere de bani.

- De când s-a întâlnit cu acel Cristopher Tendy este şi mai rău, şi nu mai am de gând să azvârl banii. Sper doar să nu plictisească pe altcineva.

- N-are şanse să obţină ceva de la Mark şi de la mine, râse Janice. După ce i-am plătit datoriile ultima oară, am rămas lefteri. Alan ştie că n-ar avea nici un succes dacă ne-ar cere un împrumut.

Jocelyn continua să fie tăcută, temându-se ca această tăcere să n-o dea de gol şi nu se gândi la nimic altceva, în drum spre casă, decât cum să răspundă la scrisoarea lui.

După ce intră, realiză că Alan nu-i mai aşteptase răspunsul. O găsi pe Janey hrănindu-i pe el şi colegul lui Cristopher Tendy şi după câteva minute de conversaţie află că aceştia îşi aduseseră sacii de dormit ca să rămână peste noapte.

Jocelyn se întrebă ce ar spune Janey dacă ar şti despre cererea de bani a lui Alan. Tocmai începuse să-şi cureţe fardul când, după o uşoară ciocănitură la uşă, Alan se strecură în camera ei, trântindu-se pe pat. Jocelyn aşteptă, urmărindu-i expresia feţei prin oglindă, în timp ce se ştergea pe faţă.

Faţa lui era calculată şi vicleană, se gândi Jocelyn cu tristeţe, şi se întrebă cum de se ataşa de oameni precum Cristopher Tendy, care îi displăceau din cauza comportamentului mieros şi a felului cum o privea când credea că nu este observat.

îşi întrerupse gândurile când Alan o întrebă:

- Presupun că ai primit scrisoarea mea?

Jocelyn se întoarse să-l privească în faţă.

- Cum de ai nevoie de atât de mult, Alan? Din ce motiv? Trebuie să ştii că nu dispun de o astfel de sumă.

Alan se uită în altă parte, evitându-i privirea.

- Este o poveste lungă, Jo. Am făcut datorii la pocher. Trebuie să le plătesc repede.

- Cui? Ai mai avut necazuri din cauza jocului?

Ochii lui Alan erau acum pe jumătate închişi când se lăsă cu tot trupul pe spate.

- Tipi de la colegiu, replică el ignorând cea de-a doua întrebare. Doi colegi fac o partidă de pocher pe săptămână. Bineînţeles că încalcă regulamentul şi probabil că ar fi exmatriculaţi dacă ar fi prinşi.

- Deci, nu este prima dată când joci? se interesă Jocelyn.

- Nu, şi nu te uita aşa sever la mine. Eşti la fel de rea ca tata, izbucni Alan când văzu expresia de pe faţa surorii lui.

- Si tata te-a scos din necaz ultima oară. De aceea spunea în seara asta că nu mai vezi un şfanţ de la el.

Alan se îndreptă imediat la cuvintele ei.

- Nu i-ai spus de cele cinci sute de lire?

Jocelyn îşi luă peria de pe cap.

- Bineînţeles că nu, răspunse ea începând să-şi perie părul cu vigoare. îmi este imposibil să strâng o astfel de sumă, aşa că m-am dus să văd dacă m-ar putea ajuta. Janice este acasă aşa că n-am avut ocazia să vorbesc cu tata. Mama lui Mark este bolnavă şi întreaga familie stă la tata şi Margaret. în timpul cinei, am aflat că ai luat bani şi de la sora şi cumnatul nostru.

- Ce o să mă fac? se văicări Alan. Chris spune că trebuie să fac rost într-un fel.

- Dacă ştie aşa de multe despre această clică, înseamnă că este mână în mână cu ei, îi spuse Jocelyn sever şi Alan sări în picioare.

- Da, învinuieşte-l pe Chris! Niciodată nu l-ai plăcut!

- Nu, deoarece cred că are o influenţă proastă. Spune-mi de unde ai aflat despre partidele de pocher? Pariez că cel care te-a dus acolo a fost Christopher.

Răspunsul se afla pe faţa lui Alan şi Jocelyn oftă.

- Lasă-mă să mă culc, zise ea obosită, fiindcă deja îi trecuse prin minte cum să-l scoată pe Alan din ultima încurcătură. Totul era dacă se putea hotărî să treacă prin asta.

După ce stătu trează ore întregi, gândindu-se cum să abordeze subiectul, Jocelyn încă nu era hotărâtă cum să-şi pună planul în practică. Nu era uşor să-i spui unui bărbat, în special lui Simon, că în schimbul mâinii dacă nu inimii tale, vrei bani lichizi în mână înainte de a avea inelul de cununie pe deget.

Când ajunse la agenţie a doua zi dimineaţă, era încă îndoită. Doamna Wadebridge ajunsese deja şi în euforia felicitărilor pentru căsătoria care urma, Jocelyn aproape uită de dilema ei. Dimineaţa decurse ca de obicei până înainte de ora unu, când Candida Melbaurne apăru în agenţie şi intră în biroul lui Simon, aşa cum făcuse cu o zi înainte.

Cinci minute mai târziu, Jocelyn primi semnalul obişnuit de la Simon, prin interfon, şi peste cinci minute, doamna Wadebridge sosi însoţită de un bărbat şi intră în biroul din interior.

Singură iarăşi, Jocelyn zâmbi şmechereşte. Operaţiunea „Salvează-mi pielea“ era pregătită să fie pusă în funcţiune şi simţi o urmă de milă pentru frumoasa Candida. Era un plan pe care-l perfectaseră Simon şi doamna Wadebridge cu mult timp în urmă ca să-l scape pe fiul ei de vizitatori nepoftiţi şi care era foarte simplu. Doamna Wadebridge venea împreună cu cel mai frumos model masculin care lucra la agenţie. Si aşa cele mai insistente admiratoare ale lui Simon, se trezeau invitate la un prânz, fără să-şi dea seama că fuseseră victimele unui plan bine stabilit.

Nu dăduse niciodată greş şi nu dădu nici astăzi. Nu trecură mai mult de zece minute şi din biroul lui Simon ieşi

un trio, Candida, manechinul şi Simon care-i conduse până la uşa recepţiei spunând:

- îmi pare rău Candida, dar ne vedem diseară.

Nu-i era caracteristic lui Simon să supere o achiziţie atât de valoroasă ca manechinul american, dar răspunsul era simplu. Ducându-se să-i răspundă la semnalul dat prin interfon, îl găsi pregătit de plecare.

- Ia-ţi poşeta. Te duc să mănânci la un local. N-am avut timp să te caut ieri, dar avem ceva de stabilit, spuse el fără vreo altă introducere.

Deci asta era, se gândi Jocelyn când se duse să se aranjeze. Afacerile înaintea plăcerii. Perseverentul Simon vroia ca lucrurile să fie clare. Oare nu-i trecuse prin cap că ar fi putut şi ea să aibă un aranjament la prânz? Sau se aşteptase să revoce orice altceva?

Jocelyn îşi înăbuşi resentimentul. Pentru binele lui Alan, nu trebuia să arate nici un semn de ofensă. Nu-i spusese chiar propria ei mamă că mai mult poţi câştiga folosind cuvinte dulci? Jocelyn îşi ascunsese jignirea în spatele unui zâmbet strălucitor în timp ce Simon o grăbea spre un local aflat la cinci minute de mers pe jos.

Discutară despre acţiunea care urma să aibă loc până când li se aduseră pâinea, brânza şi băuturile, la o masă liniştită dintr-un colţ. în timp ce muşca flămând dintr-o bucată de pâine crocantă şi o bucată de brânză de Cheshire, Simon spuse încet:

- Te-ai mai gândit să te măriţi cu mine?

Jocelyn îi aruncă o privire speriată, se opri cu sandvişul cu şuncă la jumătatea drumului spre gură şi înghiţi în sec. Acum era acum! Răspunsul îi ţâşni imediat de pe buze,

uitând de toate înfloriturile pe care le pregătise în timpul nopţii.

- Da, şi o voi face dacă-mi dai chiar acum cinci sute de lire.

Se lăsă un moment de tăcere, după care Simon izbucni în râs. Reacţia lui o şocă pe Jocelyn aşa de tare încât îşi lăsă sandvişul să cadă.

- Nu te distra pe socoteala mea, Simon. Nu este drept. Sau n-ai vorbit serios?

Simon reuşi să se stăpânească, făcând un mare efort şi replică repede, cu ochii sclipind de amuzament.

- Trebuia să mă cunoşti destul de bine până acum, altfel nu te-aş fi târât să mănânci cu mine. Bineînţeles că vorbesc serios. Dar nu în fiecare zi o viitoare mireasă cere un împrumut înainte ca fericitul bărbat să fi avut timp să se felicite pentru norocul care a dat peste el. Presupun că este din nou vorba de Alan. Sau Janice are nevoie, de astă dată.

Să mai crezi cumva că Simon nu descoperea adevărul dintr-o dată! îşi plecă ochii când îi răspunse:

- Sigur că nu este vorba despre Janice. Stii cât de chibzuită persoană este Mark. Nici nu-i trece prin minte să facă datorii.

- Atunci este Alan? De data aceasta, Simon nu mai râdea. Păcat că tatăl tău nu l-a bătut mai mult când era mic. Da, ştiu o să-mi spui despre efectul psihic pe care l-a avut moartea mamei voastre, continuă el când o văzu pe Jocelyn că vrea să deschidă gura. Cred că fratele tău ar răspunde mai bine la o bătaie la fund decât la toate prostiile psihiatrice. De ce nu s-a dus la tatăl vostru?

Jocelyn se uită la el cu ochii ei căprui rugători.

-Tata spune că nu mai are de gând să-l ajute pe Alan, dar eu nu-i pot întoarce spatele. Chiar nu pot. Dacă nu-mi dai bani, nu ştiu ce voi face.

-Ai putea să-ţi retragi promisiunea de a te mărita cu mine şi eu n-aş avea ce face. Lasă-l pe Alan în seama mea. Unde este? La colegiu, sau bântuie prin Londra până poate pune mâna pe bani, într-un fel sau altul?

-Este la apartament, mormăi Jocelyn, apoi adăugă: doar n-ai de gând.

- Nu, nu-l voi bate, deşi merită. O să-i spun doar câteva adevăruri. Am observat cât de nefericită eşti ori de câte ori vine la Londra. Necazul este că mama voastră l-a răzgâiat prea tare. Hai, bea-ţi paharul. în timp ce o să te întorci la serviciu, voi lămuri lucrurile cu frăţiorul tău. Cu cât pleacă mai repede din calea ta, cu atât mai bine!

Simon o lăsă pe Jocelyn în faţa agenţiei după ce mai întâi obţinuse cheia de la apartament. Se întoarse peste o oră şi se îndreptă spre biroul lui, fără a-i da ocazia lui Jocelyn să-l întrebe. Si dădu ordin să-l cheme pe Walter Hook. Figura lui arăta calmul obişnuit şi o expresie inaccesibilă, aşa că fu forţată să-şi înăbuşe toate întrebările care o măcinau.

Restul după-amiezii zbură pe negândite. Walter rămase închis cu el mai mult de o oră, iar apoi urmară vizitatori şi telefoane, iar ea nu mai avu nici o clipă de răgaz. Tocmai se pregătea de plecare când el intră în biroul ei şi-i spuse scurt:

-Telefonează şi spune familiei tale noutatea. O s-o anunţ şi pe maică-mea după ce o lăsăm pe Candida.

Apropo, vreau s-o duci mâine la Pendleton pentru câteva fotografii. Se pare că nu le-a permis fotografilor de la Ladies Graces s-o fotografieze în această după-amiază când a dat interviul aşa că spune-i uneia dintre fete să-ţi ţină locul mâine dimineaţă. Si privi ochii întrebători. Da, i-am dat banii lui Alan, aşa că relaxează-te! spuse el şi plecă.

Prea mult pentru o poveste de dragoste, se gândi ea în timp ce scria o notă pentru Gwenda. Logodnicul tău iese cu o altă fată, înainte de a fi avut timp să-ţi anunţi logodna!

Când ajunse acasă fu întâmpinată de tăcere. Janey nu se întorsese, dar se aşteptase ca Alan şi Christopher să fie încă acolo. Plecaseră cu tot cu bagaje. Nici un ciorap sub vreun scaun, periuţă de dinţi uitată, nici măcar un bilet de mulţumire. Când Jocelyn se duse să se uite la conţinutul frigiderului, se gândi că Alan ar fi putut cel puţin să-i lase un mesaj, dar o dată ce-şi aranjase pierderea financiară probabil că uitase complet de ea. în felul lui, era la fel de perseverent ca Simon. Era ultima tură de noapte a lui Janey şi fu surprinsă s-o vadă intrând în bucătărie.

-Ai pregătit suficient pentru două persoane? întrebă ea. George a trebuit să se ducă la spital fiindcă acum sunt în criză de personal.

George Yate, un tânăr doctor, era prietenul lui Janey de câteva luni.

- Cum de ai venit aşa devreme? întrebă Jocelyn când mai puse un cotlet de miel la cuptor şi calculă rapid dacă legumele pregătite erau de-ajuns pentru două porţii.

- Aranjaserăm să ne ducem la un film nou la Odeon, spuse ea posomorâtă. Alan s-a întors la colegiu? Dormeam

încă atunci când am plecat.

- Aşa se pare, răspunse Jocelyn scurt în timp ce se aşeza să-şi mănânce cina.

Dar mintea ei nu era preocupată de fratele său. îi trecu brusc prin minte că nu numai familia ei va fi surprinsă de căsătoria ce urma să aibă loc, dar nici lui Janey nu-i va fi deloc uşor să-i explice. Când se întinse după sos, spuse ca din întâmplare:

- Urmează să-ţi spun ceva. Simon Wadebridge m-a cerut ieri în căsătorie.

Reacţia lui Janey fu neaşteptată, fiindcă îşi puse furculiţa jos şi izbucni în râs.

- Oi fi tu imună la el, dar se pare că el nu este imun la tine! Ce incredibil! în tot acest timp tremurai de frica lui şi el nutrea o pasiune secretă.

- Nu-i chiar aşa, spuse Jocelyn cinstită, nevrând să-şi păcălească vechea prietenă. Mama lui se recăsătoreşte şi pleacă în America. Simon vrea mai curând o înlocuitoare.

- Ai refuzat, bineînţeles.

Janet îşi continuă masa, dar capul i se înălţă când Jocelyn răspunse supărată:

- Nu, i-am răspuns că accept.

-Jo, cred că nu eşti în toate minţile! Doar cu o zi în urmă mi-ai spus că nu eşti interesată de Simon. Oh, ştiu că-ţi poate oferi multe din punct de vedere material, dar în căsătorie ştiu că trebuie să te mai împingă şi inima. Nu va merge niciodată dacă eşti speriată de moarte de tip. Când George mă sărută, simt că zbor. Tu ce simţi când te sărută Simon?

- Nu ştiu. Nu m-a sărutat niciodată. Stiu că nu este bine să fac asta, Janey. Ai avut dreptate în privinţa cererii lui Alan de bani. A vrut o sumă mare - mai mult decât şi-ar putea permite tata dacă ar vrea să-l ajute. Simon a rezolvat.

- Faci pe sora martiră, aşa-i? întrebă Janey în timp ce Jocelyn îşi dădea la o parte cina mâncată pe jumătate. Nu face asta, Jo! Precis Simon ţi-ar împrumuta banii dacă i-ai cere. I-ai putea da înapoi în scurt timp.

- Crezi? întrebă Jocelyn plină de speranţă.

- Nu-i nici un rău dacă întrebi, replică Janet punând cafeaua şi biscuiţii pe masă. Apropo, unde este marele domn acum?

- O duce pe Candida Melbaurne la o petrecere, spuse ea cu o voce atât de abătută încât Janey izbucni în râs. A. a fost aranjat cu câteva zile în urmă.

Janey îşi puse zahăr în cafea şi printre chicoteli zise:

- Sincer, eşti prea bună ca să fii adevărată. Nu ştiu o altă fată care să se lase călcată în picioare ca tine. Ar fi trebuit să insişti ca Simon să te scoată în oraş, să beţi un pahar pentru sărbătorirea evenimentului, chiar dacă este în beneficiul lui Alan. Ce crede familia ta despre eveniment?

- Nu le-am spus încă.

- Mai ai timp să ieşi din asta, anunţă Janey cea practică. Primul lucru pe care-l vei face mâine, spune-i lui Simon că te-ai răzgândit. Dacă deja a dat banii, îi spui că este un împrumut pe care i-l vei restitui.

Ca să prevină alte discuţii despre logodna ei, Jocelyn

schimbă subiectul.

- Stii, trebuie să mă duc mâine seară la spectacol, ca să ajut. Partea proastă este că nu ştiu cu ce să mă îmbrac. Mă aştept ca doamna Wadebridge să-mi ceară o mână de ajutor pentru urgenţele care s-ar putea să apară, dar va fi şi un bufet super şi după aceea dans, aşa că va trebui să mă îmbrac cu ceva mai oficial.

- îmbracă-te cu rochia aceea cu gât înalt şi umeri goi. Pune-ţi deasupra jacheta asortată şi când începe dansul, te dezbraci şi-ţi arăţi umerii tăi drăguţi. Păcat că n-ai mai multe ocazii să ţi-i expui.

- Mulţumesc pentru compliment, râse Jocelyn. Va trebui să mă schimb la serviciu, totuşi. Mâine voi fi foarte ocupată şi nu voi avea timp să trec pe acasă.

A doua zi dimineaţă, Jocelyn se îmbrăcă atentă, alegându-şi din dulap un costum de culoarea mierei, o bluză neagră şi accesorii. Dacă trebuia s-o ducă pe Candida la un studio fotografic, trebuia şi ea să arate cât mai bine şi mai urma să aibă loc şi confruntarea cu Simon. Era uşor pentru Janey să spună că n-o va refuza, nu ştia cât putea fi el de ironic şi dispreţuitor. Era prea obişnuit ca oamenii să facă drepţi în faţa lui.

Ajunse la agenţie devreme şi-şi aranjă toate problemele de rutină înainte ca Simon să deschidă uşa. Fu surprins s-o vadă şi se uită la ceas:

- N-ai uitat să te duci s-o iei pe Candida, cred? întrebă el politicos, şi deoarece Jocelyn scutură din cap, continuă: dacă tot eşti aici, fă-mi legătura cu Peter Dewsbury.

Când se întoarse să plece, o întrebă:

- Au fost surprinşi ai tăi când au aflat?

- Nu le-am spus. Simon... vocea lui Jocelyn pieri când îi întâlni privirea.

- Da, de ce nu, mă rog? întrebă el mieros şi ea tresări în sinea ei.

Era prea târziu să mai dea înapoi. De bine de rău, trebuia să
continue, aşa că răbufni:

- M-am gândit noaptea trecută - nu s-ar putea ca banii daţi lui Alan să fie consideraţi un împrumut? îi voi restitui cât de repede voi putea, adăugă ea când văzu sclipirea din ochii lui.

- Nu mi-aş fi închipuit niciodată că nu poţi duce la bun sfârşit un angajament, spuse el, apoi o străfulgeră cu privirea, trebuia să fi bănuit că eşti la fel ca Alan.

- Nu este drept! se înflăcăra Jocelyn, nedându-şi seama cât de drăguţă era cu obrajii îmbujoraţi. Nu vrei cu adevărat să te împovărezi cu o nevastă când ai o menajeră perfectă ca doamna Telford care are grijă de tot ce ai nevoie, adăugă ea referindu-se la femeia care o ajuta pe doamna Wadebridge.

- Cred că eu pot judeca mai bine, replică Simon, deja i-am spus mamei că urmează să ne căsătorim şi deoarece eu mi-am ţinut partea mea de înţelegere, nu mai există nimic de spus. în fond, dacă mă ajută memoria, tu ai vrut să facem o înţelegere. Acum, pot să-ţi sugerez să-i ceri Gwendei să-mi facă legătura telefonică şi să pleci s-o iei pe Candida?

Prea mult pentru înţelegerea lui Janey, se gândi Jocelyn când îşi luă poşeta şi se îndreptă spre hotelul Candidei Melbaurne. Fu mirată s-o vadă pe Candida nu numai trezită, ci chiar gata pregătită. îmbrăcată într-un costum

pantalon roz, arăta a top model de elită. Când ieşiră din hotel capetele se întorceau admirative, dar nu după mine, se gândi Jocelyn posomorâtă. Schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Simon o făcuse să-şi piardă şi ultima fărâmă de încredere pe care o avea în ea. Se părea că era iremediabil împinsă într-o căsnicie cu un bărbat care nu va ezita s-o facă să se supună ordinelor lui.

Capitolul 2

în drum spre studioul lui Pablo Pendleton, Candida vorbi cu sinceritate despre impactul cu Londra şi Jocelyn hotărî că era o fată drăguţă, dar ca multe alte modele, obsedată de înfăţişarea şi cariera ei. în timp ce taxiul îşi făcea drum prin traficul zilei, Jocelyn se întreba cum e să fii o frumuseţe recunoscută, căutată şi răsfăţată de o continuă adorare.

Era Simon orb la frumuseţea Candidei? Sigur că nu, altfel nu şi-ar fi dat atâta osteneala să primească serviciile ei ca starul spectacolului din această seară. Poate că secretul lui era că nu-i permitea inimii să se amestece în afaceri. Se pare că aşa era, fiindcă deşi din ceea ce ştia Jocelyn, avusese scurte relaţii amoroase cu diferite fete pe care le cunoştea în cadrul profesiei, totuşi, pe ea o ceruse în căsătorie, fiindu-i mai de folos.

Când ajunseră la studioul lui Pablo, Jocelyn era cufundată în gânduri de autocompătimire şi-şi dădu seama că ajunseseră după frâna pusă şi ciripitul Candidei.

- Aici trebuie să fie. Da, recunosc locul după vizita de anul trecut. Plăteşte-i şoferului, în timp ce eu voi merge să mă anunţ.

După ce-i dădu bani taximetristului, Jocelyn o descoperi pe Candida îmbrăţişându-se cu afecţiune cu un bărbat zvelt şi brunet, îmbrăcat în blugi şi un pulover. Din cauza zgomotului, Jocelyn nu auzi ce-şi spuneau, dar îl văzu pe Pablo cum se desprinde din îmbrăţişare, strigă la unul dintre asistenţi şi apoi se întoarce să-şi facă drum printre multele cabluri şi echipamentul de iluminare cu care era încărcată camera, până ajunse în dreptul Jocelynei.

- Du-te sus, te aşteaptă Angie, îi zâmbi el, arătându-i scara îngustă din partea opusă a camerei, ce ducea la nivelul superior. Poţi s-o laşi pe Miss America în mâinile mele capabile.

Jocelyn zâmbi şi urmă sfatul acestuia. Era un bărbat modest, opusul a ceea ce credea majoritatea oamenilor despre un fotograf celebru şi avea reputaţia de a fi demodat de fidel soţiei lui. Angie Pendleton era una dintre prietenele apropiate ale Jocelynei; se cunoscuseră câţiva ani în urmă, când Angie era reporteră. Acum renunţase la muncă, deoarece aştepta un copilaş.

Când Jocelyn ajunse în capul scărilor, Angie o strigă:

- Dacă tu eşti, Jo, vino în bucătărie. Pregătesc cafeaua.

Imediat ce Jocelyn apăru în prag, Angie spuse:

- Of, ce slabă eşti! De-abia aştept să-mi recapăt silueta şi să-mi pot privi picioarele după luni de zile.

Jocelyn râse.

- Eşti o şmecheră. Nu vrei să recunoşti că tu şi Pablo de-abia aşteptaţi să deveniţi părinţi.

- Aşa este, dar asta nu înseamnă că nu vreau să cântăresc mai puţin. Nici nu ştii cât mă complexează creaturile fermecătoare de jos. Uneori îmi doresc ca Pablo să se ocupe de altceva. Comparaţia pe care o face când urcă scările şi vede o nevastă diformă, mă face să turbez.

Când Jocelyn râse de expresia comică a lui Angie, prietena ei începu să toarne cafeaua în ceşti, spunând:

- Am vorbit mai devreme cu Simon şi mi-a spus că vă căsătoriţi. Sunt aşa de bucuroasă.

- Mulţumesc. Nemaiştiind ce să spună, Jocelyn se înroşi.

El a. Se întrerupse, văzând privirea surprinsă a lui Angie. Adevărul este că am stabilit lucrurile abia ieri şi n-am avut timp să schimb câteva vorbe cu el decât azi-dimineaţă - şi ce mai vorbe, se gândi ea. Diseară avem acest spectacol. Dar cred că ştii, fiindcă Pablo face fotografiile. Vii?

- Aşa cum arăt acum? Cred că glumeşti. Totuşi, l-am invitat pe Simon la prânz. Pablo nu crede că va termina cu fotografiatul până atunci, aşa că rămâi aici.

- Trebuie să mă întorc, avem o grămadă de lucru, protestă Jocelyn cu jumătate de gură.

- Prostii, ştiindu-l pe Simon, sunt convinsă că totul este în ordine, aşa că nu te mai frământa şi ajută-mă să pregătesc masa. Am o friptură de viţel în cuptor şi salată verde în frigider. Ce crezi, blonda Candida mănâncă dulciuri?

- Nu cred, dacă ţine la siluetă, zâmbi Jocelyn scoţându-şi jacheta, dar Angie nu era atât de sigură.

- Aceste fiinţe silfide mănâncă uneori în neştire, comentă ea, să nu crezi că trăiesc numai cu cafea neagră şi pâine uscată. Te-ar atrage o cremă de zmeură?

Cele două tinere îşi terminară cafeaua, apoi în timp ce Jocelyn punea masa, Angie Pendleton puse un amestec de frişcâ, lichior, zahăr şi zmeură congelată într-un mixer şi apoi turnă conţinutul în pahare pe care le puse în frigider.

Jocelyn şi Angie îşi beau aperitivele în camera de zi când îşi făcu apariţia Simon Wadebridge. Ducea două sticle şi când o sărută pe
Angie pe obraz o complimentă cum arată, apoi puse sticlele deoparte şi se aşeză pe braţul fotoliului unde stătea Jocelyn şi-i luă mâna. Zâmbea într-un fel numit de

tânără „elocvent“ şi o întrebă:

- Nu te deranjează că i-am spus lui Angie şi Pablo vestea noastră?

Ochii lui erau poznaşi când se întoarse spre Angie.

- Am adus nişte şampanie, pot s-o pun în frigider pentru o jumătate de oră?

Lăsând-o pe Jocelyn, se ridică şi se duse să pună băutura la răcit.

Angie îşi ridică sprâncenele în mod expresiv.

- Ar trebui să fii mândră, fluieră ea. Ce va zice blonda Candida când va auzi vestea?

Jocelyn nu trebui să răspundă, fiindcă Simon se întoarse.

- Pablo şi Candida vor fi sus într-un minut sau două. Erau la ultima fotografie când am sosit eu.

Abia termină de vorbit când uşa se deschise larg şi intrară Pablo şi Candida.

- Despre fotografiere vorbiţi? întrebă el când prinse ceva din ultima parte a conversaţiei lui Simon.

- în nici un caz de a mea, îi răspunse Angie, cu ochii pe Candida, care se dusese să se sprijine posesiv pe umărul lui Simon. Pe moment, sunt inexistentă.

- Dă-i Candidei ceva de băut, Pablo, şi nu vă întindeţi prea mult. Mâncarea este aproape gata şi şampania este la rece.

Pablo se întoarse cu o măsuţă cu rotile pentru băuturi şi cu un zâmbet pe buze. Era evident că, printr-o scurtă privire soţia lui îi transmisese un mesaj, fiindcă în timp ce dădea paharele Candidei şi lui Simon, spuse:

- Am auzit că avem de făcut felicitări. îmi pare rău că nu te-am felicitat când ai sosit, Jo.

în cel mai firesc mod din lume, Pablo se aplecă şi sărută obrazul lui Jocelyn. Candida se uită de la unul la altul.

- Ce se întâmplă? Sunteţi foarte misterioşi, se minună ea cu ochii măriţi.

Simon se desprinse de Candida, se îndreptă spre Jocelyn şi-i luă mâna.

- Nici un mister, scumpo. Jocelyn şi cu mine ne-am hotărât să oficializăm, asta-i tot. Ne căsătorim în trei săptămâni.

- Vă căsătoriţi? vocea ei blândă de obicei căpătase note stridente. Nu mi-ai spus că erai logodit, iubitule.

Simon îi zâmbi Candidei cu un zâmbet pe care Jocelyn îl urmări cu curiozitate, fiindcă îi simţea precauţia. Apoi se întoarse către gazdele sale, spunându-le:

- Această domnişoară timidă mi-a furat inima de când era în leagăn. Am aşteptat doar să crească.

Candida se bosumflă şi se întoarse cu spatele să discute cu Pablo, care-i pusese un pahar în mână. în spatele ei, Angie zâmbi cu simpatie spre Jocelyn şi apoi se ridică în picioare, întrebându-şi soţul:

- Nu vii cu mine să aducem mâncarea, dragă?

Acesta îşi urmă imediat soţia, lăsând în urma lui o tăcere jenantă pe care Simon nu încercă s-o întrerupă. Candida se uită la perechea care stătea mână în mână pe fotoliu şi, luându-şi poşeta şi-o azvârli pe umăr spunând ceva despre „împrospătare“ şi trase uşa după ea lăsându-i

singuri pe Simon şi Jocelyn.

Simon lăsă mâna tinerei şi se ridică în picioare.

- Mai vrei ceva de băut? întrebă el în timp ce Jocelyn îl urmărea obosită. Apropo, i-ai lipsit mamei în această dimineaţă. Mi-a spus să-ţi transmit dragostea ei şi ne va ura fericire amândurora diseară. Tatăl tău a părut încântat. L-am sunat de la serviciu după ce ai plecat.

- Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să-l anunţ! ripostă ea.

- Si să risc să încerci să le ascunzi din nou? Nici gând. în afară de asta, se obişnuieşte să informezi tatăl că intenţionezi să-i iei fiica, zâmbi Simon ironic. în orice caz, am vrut să mă asigur că nu-mi neglijezi cererea a doua oară.

- N-am făcut întotdeauna cum mi-ai spus? în vocea de obicei blândă a Jocelynei era o notă amară. Si n-am ştiut nimic despre planuri definitive de nuntă. Ai spus „în trei săptămâni“, chiar adineauri.

- îmi cunoşti metodele. îmi place ca totul să fie clar dinainte, repetă Simon glumeţ. Urmează să ne căsătorim în linişte, pe nouăsprezece ale lunii viitoare, ceea ce ne va da posibilitatea să avem câteva zile doar pentru noi, înainte ca mama să plece în State.

Jocelyn oftă, fiindcă chiar dacă ştia cât de energic este Simon, nu fusese pregătită să se înhame atât de repede la o căsătorie. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el spuse încet:

- Mă cunoşti - niciodată nu fac nimic degeaba. Mi-am respectat partea mea de înţelegere şi nu văd nici un motiv de ce ar trebui să-ţi dau timp să fugi de mine.

- Crezi că aş fugi? întrebă Jocelyn cu îndrăzneală, dar

era aşa de surprinsă de insinuarea lui Simon încât îşi pierdu calmul obişnuit.

Simon râse când veni s-o ridice în picioare.

- Coboară pe pământ şi hai să mâncăm. Angie va începe să-şi închipuie că este mai rău.

Dar dacă Angie se întrebase de ce Jocelyn şi Simon întârziaseră, nu dădu nici un semn. Era aşezată la masă împărţind porţii enorme dintr-un vas fierbinte, în timp ce Pablo, care deschisese sticla, umplea paharul Candidei cu şampanie.

Masa decurse liniştit. Conversaţia fu întreţinută de Pablo şi Simon şi când prânzul se apropie de sfârşit, Jocelyn îşi pierduse timiditatea şi nici Candida nu mai era bosumflată. întârziau la cafea când Simon se uită la ceas.

- Ar fi bine să plecăm dacă vrem să ajungem la castelul Petswood la ora ceaiului. I-am promis mamei că nu vom întârzia. Mergi în maşina mea Pablo, sau vii cu a ta?

- Voi veni cu a mea, replică Pablo. Cred că Steve a încărcat-o deja. Vrei să vii cu noi? o întrebă el pe Candida.

După ce-l privi rapid pe Simon, aceasta replică:

-Mulţumesc, dar trebuie să fiu acolo înaintea ta. De ce nu-i mai dai lui Jocelyn încă o cafea şi după aceea s-o aduci cu tine?

-îmi pare rău, o întrerupse Simon, dar avem nevoie de Jocelyn tot atât de mult ca de tine, Candida, iubita mea. Si nu te îngrijora în privinţa lucrurilor de seară, adăugă el la adresa Jocelynei, le-am pus în portbagaj cu ale mele.

Când Jocelyn se întoarse să plece, o găsi pe Angie ascultând schimbul de cuvinte cu o sclipire de amuzament în ochii ei zâmbăreţi.

- Dumnezeule, cât mi-aş dori să fiu în stare să vin cu voi, remarcă ea. Seara s-ar putea să fie interesantă.

Jocelyn nu avu nici o greutate să prindă înţelesul a ceea ce vroia să spună prietena ei, fiindcă sora lui Angie fusese top model, la fel de frumoasă dar mai puţin plină de temperament decât Candida Melbaurne. Afară, văzându-i plecând, îi făcu cu ochiul Jocelynei când o văzu pe Candida aşezându-se în faţă.

Când Jocelyn se întoarse s-o sărute, Angie îi şopti:

- Poate că fata cea mai bună învinge!

Asta o făcu pe Jocelyn, să urce pe locul din spate al maşinii lui Simon, cu un zâmbet pe buze datorită absurdităţii situaţiei. Când el îşi aranjă oglinda retrovizoare, ochii ei se întâlniră cu ai lui.
Privirea care-i oferea siguranţă o compensă pentru faptul că tot timpul drumului Candida nu făcu nici un efort s-o includă într-o conversaţie şoptită care monopoliza atenţia lui Simon.

Jocelyn privi pe fereastră suburbiile Londrei, apoi peisajul de ţară, nu mai dădu nici o atenţie murmurului vocilor din faţă şi încercă să-şi analizeze simţămintele confuze. Chiar anunţarea logodnei de către Simon la familia Pandleton nu făcea ca aceasta să pară mai veselă. Jocelyn îşi dorea să aibă îndrăzneala să-l înfrunte pe Simon, să-l întrebe despre adevăratele motive ale acestei propuneri de căsătorie. Poate că recăsătorirea mamei lui îl făcuse să se decidă că era timpul să facă acest pas important. Dar nu-şi putu răspunde de ce o alesese chiar pe ea. Putea să şi-o aleagă din cercul larg de femei fascinante, deşi cu nici una nu se afişase mai mult de

câteva săptămâni. La primul semn de posesivitate, interesul lui Simon dispărea.

Ăsta era răspunsul oare? Poate că-şi imagina că harnica şi eficienta Jocelyn pe care o cunoscuse din copilărie va fi o nevastă uşor de manevrat, una care va combina rolul de secretară, gazdă şi directoare de agenţie cu cel de doamna Simon Wadebridge. Tot mai medita asupra posibilelor motive ale lui Simon când acesta îndreptă maşina spre poarta impozantă a unei reşedinţe fastuoase, închiriată pentru ocazie.

De aici încolo, Jocelyn nu mai avu timp pentru introspecţii, pentru că în interiorul casei frumoase şi istorice totul părea confuz. Oamenii alergau de colo până colo, dând unii peste alţii şi Jocelyn fu prinsă curând în haosul general.

Diferite articole de îmbrăcăminte, costume de baie, lenjerie, haine de zi şi de seară soseau de la diferiţi creatori şi doamna Wadebridge nu-şi pierdu timpul şi o însărcină pe Jocelyn să ajute la trimiterea unor cutii sosite din partea lui Justin Jone, un nume nou în modă, la etajul întâi unde se schimbau manechinele. Era Jocelyn mută în prezenţa lui Simon, dar departe de enervanta lui persoană, se comporta cu totul altfel şi imediat se îndreptă spre o menajeră pe care o rugă s-o ajute să care cutiile cu îmbrăcăminte care nu ajunseseră la etajul întâi.

La etaj, un grup de oameni asamblau diferite haine şi accesorii, călcându-le pe cele şifonate în timpul transportului şi asigurându-se că în totul era în cea mai bună condiţie pentru spectacolul din acea seară. Modelele, unele îmbrăcate în ceva roşu, altele doar în chiloţi şi

sutiene se încurcau printre picioarele oamenilor în timp ce se fardau sau aşteptau să fie coafate de Carl şi asistentele lui, care veniseră mai devreme cu doamna Wadebridge. Jos, o orchestră îşi acorda instrumentele şi cacofonia acestora se adăuga la zgomotul celor care pregăteau bufetul şi a oamenilor care strigau unii la alţii pentru a se face auziţi. Acest vacarm general o făcu pe Jocelyn să se întrebe dacă totul va fi gata la sosirea primilor invitaţi.

Treptat, ordinea făcu loc haosului. Decoratorii terminaseră de transformat parterul şi scările într-o grădină de flori, orchestra se retrăsese să mănânce, clinchetul de pahare, farfurii şi tacâmuri încetase, iar masa era gata de servit. Chiar şi la etaj era linişte, fiecare luând o pauză până la începerea evenimentului.

Candida Melbaurne făcea parte dintre cei ce păreau fericiţi să se odihnească, pentru că stătea lăcuindu-şi unghiile şi arătând foarte calmă. Unele dintre fete, totuşi, dădeau semne de nervozitate şi Jocelyn le servi ceai şi cafea, în timp ce Simon şi doamna Wadebridge se schimbau în ţinută de seară.

Betty Wadebridge se întoarse peste treizeci de minute, arătând absolut fermecător într-o rochie gri-albăstrie dintr-un material diafan şi un mantou lung până în pământ. Ochii ei străluceau de plăcere când Jocelyn spuse admirativ:

-Arătaţi foarte bine. Este ceva nou?

Ochii doamnei Wadebridge scânteiară iarăşi.

- Este o parte a trusoului meu, dar n-am putut rezista să nu-l îmbrac astă-seară. Roagă-te să nu mă pătez. înainte de plecarea ta i-am dat lui Simon listele, dar el te

vrea la parter cât mai repede ca să te poată folosi ca mesager dacă ar trebui să schimbăm ordinea.

Jocelyn se pregăti să se conformeze, dar mai întâi îşi aranjă faţa şi părul şi se îmbrăcă în toaleta de seară. Un strop de parfum şi era gata. Oricum, nimeni nu se va uita la mine, se gândi ea, luând-o pe scara de serviciu ca să ajungă la marele hol unde primii invitaţi trebuia îndrumaţi la locurile lor.

Simon stătea la piciorul scării mari de marmură, împodobită cu flori, pe care urmau să apară fetele ca apoi să meargă pe podiumul special instalat.

Scaunele erau ocupate toate când zgomotul conversaţiilor se linişti fiindcă venea personajul regal care onora seara cu prezenţa sa. Simon o trimise pe Jocelyn s-o anunţe pe maică-sa şi când tânăra se întoarse, discursul inaugural ţinut de preşedintele organizaţiei de caritate responsabil pentru această manifestare se sfârşea şi Simon păşi la microfon să facă primul anunţ.

Un ropot de aplauze izbucni înainte ca Simon să termine de vorbit şi Jocelyn se uită în sus s-o vadă pe Candida îmbrăcată într-o cămaşă de noapte vaporoasă, cu un halat ornat cu pene de struţ pe deasupra şi cu papuci de saten cu tocuri înalte. Când păşi pe podium, aplauzele deveniră frenetice, în timp ce ea se mişca graţios, iar Simon prezenta cu o voce catifelată îmbrăcămintea.

După ce defilară un manechin după altul, Jocelyn nu mai avea nici o îndoială de ce Candida se afla în frunte, fiindcă chiar dacă era în cămaşă de noapte cu părul căzându-i pe umeri, sau în bikini arătând ca o fetiţă cu

părul strâns în codiţe, ori în toalete de zi sau de seară, le depăşea cu mult pe celelalte fete atât după cum arăta cât şi prin tehnică. La sfârşitul paradei, prezentând o rochie de mireasă, celelalte păreau şterse pe lângă ea şi Jocelyn nu-şi putu înăbuşi admiraţia înainte ca totul să fie învăluit în aplauze.

Mult timp după ultima apariţie aplauzele continuară şi trecură câteva minute până când audienţa se ridică şi începu să se îndrepte spre camera unde se afla bufetul. Simon puse ultima listă în buzunar şi se întoarse cu un zâmbet de satisfacţie:

- Recunoaşte că are stil, spuse el. Ce părere ai de un pahar ca să sărbătorim?

înciudată de admiraţia făţişă a lui Simon faţă de Candida, Jocelyn se scuză:

- N-o pot lăsa pe mama ta să se descurce singură.

- Sigur, se încruntă Simon. Uitasem. Ne vedem mai târziu. Nu sta prea mult, îi ordonă el îndepărtându-se.

în ciuda a ce-i spusese Simon, o oră mai târziu, Jocelyn era tot la etaj. Cei care ambalau împachetaseră colecţiile, fetele se schimbaseră să meargă să se amestece cu invitaţii la parter şi chiar doamna Wadebridge dispăruse, lăsând-o pe Jocelyn să încerce să facă un pic de ordine în camerele folosite de fete. Tocmai pusese o grămadă de tampoane folosite la demachiat şi nişte gene false de pe marginea unei chiuvete într-un coş de gunoi, când menajera cea în vârstă care o ajutase cu cutiile interveni:

- Personalul se va ocupa de asta mâine dimineaţă, domnişoară. Nu vă mai obosiţi.

- Era o dezordine îngrozitoare, explică Jocelyn. Nu puteam să las aşa.

Menajera se uită în jur şi zâmbi.

- O domnişoară atât de drăguţă ar trebui să se distreze cu ceilalţi, nu să facă pe Cenuşăreasa.

Jocelyn îi zâmbi recunoscătoare. îşi scoase jacheta care se asorta cu rochia, aşa cum o sfătuise Janey, se aranjă şi coborî la parter pe scara principală. Ajunse la timp să-l vadă pe Pablo Pendleton împreună cu asistentul lui cărându-şi echipamentul spre ieşire.

- Nu mâncaţi? întrebă ea.

- Steve şi cu mine am fotografiat toate fetele distinse din asistenţă. I-am promis lui Angie că nu voi întârzia. A jurat că o să găsesc într-o seară un bilet pe uşă „Am plecat la maternitate“ şi va termina cu mine.

Jocelyn râse şi după ce-l văzu plecând, încercă să găsească o figură cunoscută în mulţimea aflată în camere şi în hol, oprindu-se când ajunse la locul unde se dansa. Orchestra cânta o melodie country şi Jocelyn o văzu pe Candida în braţele lui Simon.

Dacă arătase frumoasă în modelele pe care le prezentase, acum arăta şi mai extraordinar într-o rochie de un roz-mov ale cărei culori se intensificau în josul fustei spre tiv. Materialul se învârtea în jurul ei la fiecare mişcare şi Jocelyn constată că nu era unica persoană care urmărea perechea de pe ring. Doamna Wadebridge, cu un pahar în mână, vorbea cu cineva dar era cu ochii pe fiul ei şi partenera sa.

Când Jocelyn se întoarse să plece simţi o mână pe braţ

şi-l descoperi pe Walter Hook lângă ea.

-Unde ai fost? Te-am căutat peste tot, spuse el fără ezitare. Vino să mănânci ceva.

Bufetul era atât de abundent încât nu era pericol să rămână flămânzi. Walter, cărând două tăvi pline, o sticlă şi două pahare, găsi uşor o masă liberă fiindcă încăperea nu era aglomerată şi putură conversa în linişte.

Trecuseră vreo douăzeci de minute şi Jocelyn tocmai îi spunea lui Walter o anecdotă pe care o auzise în timpul pregătirilor pentru spectacol când îşi dădu seama că mai exista o a treia persoană care asculta în tăcere. Stând lângă masă, aşteptând să se facă o pauză în conversaţie, se afla Simon.

El se adresă lui Walter.

- îmi pare rău că intervin, dar o căutam pe Jocelyn. Ţi-a spus vestea?

- Vestea? întrebă Walter uimit.

- Ne căsătorim. Am aranjat o mică petrecere pentru personal, mâine, când voi face anunţul oficial.

Walter se ridică încet în picioare, întinzându-i mâna lui Simon.

- Felicitări, eşti un bărbat fericit. Uitându-se cu reproş la Jocelyn, adăugă: mult noroc, Jo şi cele mai călduroase urări de bine.

Se părea că îşi pierduse apetitul fiindcă după câteva minute se scuză şi dispăru. Jocelyn îi urmări retragerea, dorindu-şi să nu fi arătat atât de rănit.

Dar o privire spre Simon îi indică o problemă mult mai presantă care se ivea. Jocelyn învăţase să recunoască

dispoziţiile lui Simon. Putea fi foarte tăios când considera de cuviinţă, dar nu se adresa niciodată de faţă cu alţi martori. Era corect, aşteptând să rămână singur ca să-şi spună punctul de vedere şi uneori să accepte chiar şi o scuză.

Necazul era, se gândi Jocelyn simţind cum i se usucă gura că nu avusese niciodată curajul să facă altceva decât să stea şi să asculte, gura ei refuzând să riposteze la orice fel de critică din partea lui. Ca de atâtea ori înainte, nu-şi putea găsi cuvintele. în cele din urmă, vrând parcă să-i alunge neliniştea, Simon spuse uşor:

- Credeam că tu şi cu Walter eraţi prieteni.

- Eram?

- Nu ţi-a trecut prin minte să-i spui că ai fost de acord să te măriţi cu mine? Ar fi trebuit să-ţi dau un inel imediat pentru a pecetlui înţelegerea. Cu inelul pe mână, nu mai puteai pretinde că nu ştii nimic.

Tonul era plin de umor, dar pe faţa lui Simon nu se vedea nici un semn de amuzament. O pedepsea intenţionat sau păstra această faţă impenetrabilă pentru a-şi lua revanşa. Era dificil de spus şi Jocelyn se înroşi uşor, sperând ca Simon să creadă că roşeaţa se datora căldurii din încăpere.

- Trebuie să am un inel? Stii cât de neglijentă sunt cu bijuteriile. Din acest motiv, tata i-a dat inelul de logodnă al mamei lui Janice. Spunea că eu l-aş pierde în prima toaletă în care m-aş spăla pe mâini.

Spre surprinderea Jocelynei, Simon râse uşor şi-şi încreţi colţurile ochilor a amuzament când scoase din

buzunar o cutiuţă de bijuterii.

- Poţi să-l pierzi pentru mulţumirea ta. Dar dacă o vei face, îţi voi cumpăra altul. Dar o să ai un inel de logodnă, fata mea, să nu te înşeli în privinţa asta. îţi place? Dacă nu eşti de acord, îl putem schimba cu altul.

Deschise cutia pe când vorbea şi Jocelyn scoase un oftat de plăcere. Nu se aşteptase ca Simon să aleagă un inel atât de neobişnuit. Fiindcă ea nu spunea nimic, Simon îi luă mâna şi-i puse inelul pe deget. Acesta era conceput în forma unui trandafir cu petale filigranate şi douăsprezece diamante mici în centru drept stamine.

Spre uimirea ei, se potrivea perfect.

- Cum naiba ai ştiut măsura?

De această dată, în ochii lui apăru expresia unui băieţel.

- Am fost deştept, nu? Ţi-am furat o mănuşă. îţi place sau îl schimbăm?

Jocelyn, mutându-şi mâna mai la lumină spuse aproape tulburată:

- Să-l schimbăm? Sigur că nu. Dar îmi va fi frică să-l port, recunoscu ea.

- Vei avea motive să te temi şi mai tare dacă nu-l porţi, spuse Simon ameninţător. Dacă ţi-e frică că-l uiţi pe chiuvetă, spală-te cu el pe mână.

Jocelyn oftă. Ca majoritatea fetelor, visase la momentul când alesul îi va pune inelul în deget. în închipuirea ei, trebuia să fie lună plină, muzică şi un bărbat necunoscut jurându-i dragoste eternă. într-adevăr, muzică era - se auzea din camera unde se dansa, dar cuvintele lui Simon

nu aveau nimic romantic. El puse în buzunar cutiuţa, când se ridică în picioare cu un fel uşurare în ochi, de parcă trebuise să se achite de o sarcină delicată.

- Dacă ai terminat de mâncat, îţi propun să mergem prin mulţime. {tiu că mama vrea să audă câteva cuvinte despre succesul spectacolului ca să se poată relaxa.

Jocelyn se lăsă condusă de Simon la locul unde se afla Betty Wadebridge şi, ascultătoare, îşi arătă inelul de logodnă la semnul lui şi fu recompensată cu o puternică îmbrăţişare de viitoarea ei soacră.

- Sunt atât de uşurată că te-a ales pe tine.

Nu era o constatare care să-ţi ofere siguranţă şi de data asta Jocelyn nu fu supărată s-o părăsească pe doamna Wadebridge când Simon îi sugeră că muzica era prea bună ca să fie ratată. Când se rotiră pe ringul de dans, Jocelyn avu un sentiment de irealitate pe care nici măcar inelul din deget nu-l putea alunga.

Când muzica încetă, stăteau lângă Candida şi partenerul ei, un bărbat înalt cu aspect de străin, în jur de treizeci de ani. Candida îl prezentă şi peste câteva minute Jocelyn se trezi dansând cu francezul cel atrăgător, deşi n-ar fi putut spune cum se produsese schimbarea. Dar dacă Jocelyn era redusă la tăcere în compania lui Simon, nu acelaşi lucru se întâmpla când era cu alţii. Când se termină valsul, ea şi Philippe Vernay erau cei mai buni prieteni, iar el râdea încântat de încercările ei de a-i vorbi în limba lui.

Poate admiraţia din ochii partenerului, poate inelul din deget, o făcură pe Jocelyn să se simtă brusc veselă şi indiferentă. Dacă Simon urma să-şi facă un obicei din a o

lăsa baltă, n-avea de gând ca la întoarcerea lui să fie găsită lipită de perete şi nedansată. Râdea şi Philip îi şoptea un compliment la ureche când apărură Simon şi Candida. Aceasta făcu bot şi anunţă:

- Mi-e sete. Hai să bem puţină şampanie, spuse ea luându-l pe Philippe de braţ şi trăgându-l după ea, înainte ca acesta să fi avut timp să se scuze.

- Prietenului nostru nu-i prea venea să plece, comentă Simon care stătea în spatele scaunului ei, aşa că Jocelyn nu-i putea vedea faţa, dar tonul vocii lui avea o umbră de ciudă.

- Da, aşa cred şi eu, dar Candida a fost un pic cam dominatoare.

- S-ar putea spune şi aşa, chicoti Simon spre surprinderea Jocelynei, şi deloc subtilă. Nu-i place competiţia. De ce vorbim despre Candida şi ratăm ocazia unui dans pe această melodie care-mi place?

O trase pe Jocelyn pe ring şi în braţele lui, ţinând-o mai strâns ca înainte, Jocelyn închise ochii şi se lăsă pradă închipuirii - îşi imagină cea mai fericită zi din viaţa ei în loc de un aranjament de afaceri. Când muzica se opri, deschise ochii şi-l văzu pe Simon care o observa.

- Obosită? Bănuiesc că eşti. Hai s-o luăm pe mama şi pe Candida şi să ne îndreptăm spre casă.

Dar se dovedi că celebrul manechin avea alte planuri. I se oferise ceva cu mult mai atractiv, o petrecere cu dans. Simon îşi luă mama şi imediat, aceasta se aşeză pe locul din spate, spunând că este obosită şi vrea să aţipească până la Londra.

-Trezeşte-mă când ajungem acasă, îi ceru ea când Simon porni motorul.

O dată călătoria începută, Simon nu păru înclinat să vorbească. Stătea cu ochii ţintă asupra drumului şi în tăcerea care se prelungea, Jocelyn îi privi pe furiş profilul. Inspira încredere. Legănată de zgomotul monoton al motorului Jocelyn adormi, trezindu-se doar când Simon o împinse ca să deschidă portiera şi atunci descoperi că în timpul mersului capul îi alunecase pe umărul lui.

Ea se îndreptă şi se frecă la ochi.

-îmi pare rău că te-am folosit drept pernă.

Simon se opri din mişcarea de a deschide portiera şi întoarse capul. în lumina săracă, părea că zâmbeşte.

-A fost plăcerea mea, spuse el ieşind din maşină şi ocolind-o pentru a o ajuta să coboare. Ne vedem mâine.

Ea fu oarecum dezamăgită de această despărţire prozaică. Ar fi putut măcar s-o sărute pe obraz.

Nu-i trebui mult timp Jocelynei să descopere, a doua zi dimineaţă, că vestea se răspândise în toată agenţia şi era privită ca a noua minune a lumii. Bineînţeles că surprinderea arătată de una sau două persoane din personal nu era chiar flatantă. Dar seara târziu fu o adevărată corvoadă să stea şi să-l audă pe Simon făcând anunţul oficial al demisiei mamei lui şi apropiatei lor căsătorii. Când personalul toastă politicos, Jocelyn simulă că nu observă curiozitatea unora.

Gwenda fu cea care strigă:

-N-ai de gând să săruţi viitoarea mireasă?

Când ochii lui Jocelyn se întoarseră rugători spre Simon, el îşi puse jos paharul şi zâmbi ironic. Ea simţi că i se face rău şi leşină, când braţele lui o înlănţuiră şi nu depuse rezistenţă, fiindcă el îi şopti:

- Relaxează-te, se uită toţi la noi.

Sărutul se termină atât de repede încât pentru o clipă Jocelyn clipi năucă la strigătele de aprobare, apoi zâmbi emoţionată la comanda pe care o întâlni în ochii lui Simon.

Fu recunoscătoare când oamenii se împrăştiară să plece acasă, fiindcă o durea faţa de efortul pe care-l făcuse să zâmbească.

Dar încercările zilei nu se terminaseră. îşi încuia sertarele când intră doamna Wadebridge.

- Vino să mănânci cu noi. Sunt o mulţime de probleme de discutat şi n-avem niciodată suficient timp aici. Simon este gata, aşa că putem pleca.

Stând la masă, plină de indignare, Jocelyn se simţea ca şi cum ar fi putut foarte bine pleca acasă. Reorganizarea agenţiei, planurile pentru nuntă şi luna de miere, data plecării doamnei Wadebridge în America pentru propria nuntă, fură stabilite între Simon şi mama lui de parcă ea era invizibilă.

în timp ce-şi mânca desertul, cântări posibilitatea reacţiilor posibile dacă ar deschide brusc gura şi s-ar opune uneia dintre propuneri. Fără îndoială că ar fi fost surprinşi, ca atunci când o pisicuţă se întoarce şi muşcă. Nici chiar isteţul de Simon, care-i văzu zâmbetul de autocompătimire de pe buze, nu păru să-i simtă umilinţa

de a fi ignorată. O întrebă:

- Te deranjează ceva?

- Tot n-ai înţelege, scutură Jocelyn din cap şi, întorcându-se spre doamna Wadebridge, întrebă: Să fac cafea?

- Vrei? I-am spus doamnei Telford să plece mai devreme. Dar mă aştept să fi pregătit totul.

Când Jocelyn se întoarse, Simon şi doamna Wadebridge se mutaseră în salon şi Simon turna brandy în trei pahare.

- {tiu că de obicei refuzi, mamă, dar îţi va face bine. Arăţi obosită. {i tu, Jocelyn.

Jocelyn turnă cafea în trei ceşcuţe mici, apoi adăugă zahăr şi-şi turnă brandy în cafeaua ei. Când ridică faţa, întâlni privirea amuzată a lui Simon.

- O să ţi se ridice moralul.

- Aşa-mi place mie s-o beau, ripostă Jocelyn sfidătoare, apoi se înroşi când zâmbetul lui se accentuă, ca şi când revolta ei îl amuza. Oare îşi dăduse seama de sentimentele ei în timpul ultimei ore? Recunoscuse înclinaţia ei de a-şi striga obiecţiile faţă de planul făcut peste capul său?

Vechile obiceiuri dispar greu, totuşi, şi Jocelyn continuă să tacă, tot aşa cum făcu când Simon o duse acasă mai târziu, de data aceasta sărutând-o la despărţire.

- îmi pare rău că am făcut chestia asta în văzul lumii, remarcă el dezlipindu-şi buzele de ale ei. Va trebui să te obişnuieşti de acum încolo.

-Adică să mă săruţi din când în când? întrebă Jocelyn, dorindu-şi ca el să se grăbească şi să plece.

- O să ajungă chiar să-ţi placă, îi răspunse el, urmărind-

o cum se înroşeşte când îi luă cheia din mână. Si acum, în pat si nu sta la palavre cu Janey, îi ordonă el deschizând uşa şi împingând-o uşor în interior.

Dar nu era nici o Janey cu care să vorbească, chiar dacă ar fi avut dispoziţie, ci doar un bilet proptit de ibric.

„Trebuie să fac de serviciu la noapte. Ne vedem la ora opt dimineaţă“.

Jocelyn îşi pregăti o băutură caldă şi se pregăti de culcare. La gustarea de dimineaţă va trebui să-i spună lui Janey că nunta era în curs, în ciuda rugăminţii ei de anulare.

***

în dimineaţa nunţii, Jocelyn încă se simţea confuză, ca şi când ultimele trei săptămâni ocupate cu pregătirile pentru nunta şi reorganizarea personalului în vederea retragerii doamnei Wadebridge, n-ar fi avut nici o legătură cu ea. Toate disputele cu Janey, surpriza sinceră a familiei ei la aflarea veştii căsătoriei cu Simon, rămăseseră în urmă. Astăzi, la bine şi la rău, era împinsă să devină doamna Wadebridge.

Acum, realitatea străpungea carapacea de detaşare cu care se înconjurase şi o cuprinse o senzaţie de panică. Se duse la fereastră şi privi afară unde grădina din faţa blocului de apartamente era plină de lalele şi narcise, iar în depărtare se vedeau vârfurile copacilor înalţi împodobiţi cu frunze proaspete. O prinse un impuls brusc să fugă, să-şi scoată frumoasa rochie de mireasă aleasă de doamna Wadebridge, să se îmbrace în blugi şi pulover şi să evadeze dintr-o situaţie imposibilă. Dar tatăl ei era în camera de zi, aşteptând să se întoarcă maşina care le

dusese pe Margaret şi Janey la biserică şi într-o jumătate de oră va trebui să-i jure credinţă lui Simon.

Tot timpul se gândise la mai tânărul său frate. îi scrisese şi-i spusese să vină la cununie, dar nu primise nici un răspuns. Nu descoperise niciodată ce-i spusese Simon în acea zi în care îi plătise datoriile la pocher, dar de atunci fratele ei se ascunsese în spatele unei cortine de tăcere. Senzaţia de izolare i se accentuă în maşina mare de închiriat în care mergea cu tatăl ei. Ce-ar fi spus Janey dacă i-ar fi cerut un tranchilizant? se întrebă ea - nu că ar fi avut nevoie fiindcă se simţea pe jumătate anesteziată, de parcă în locul ei ar fi fost un robot. Dar insensibilitatea temporară nu-i micşorase simţul de observaţie; Jocelyn era foarte conştientă de privirea neliniştită a lui Janey când îi îndreptă voalul înainte de a merge spre altar, unde o aştepta Simon, şi fu surprinsă de numărul mare de oameni care se adunaseră să urmărească această căsătorie ciudată şi neaşteptată.

în afară de câteva rude ale ambelor familii, practic întregul personal de la agenţie se afla în primele rânduri. Doar Walter Hook stătea singur şi când trecu pe lângă el Jocelyn evită să-l privească.

Ceremonia se desfăşură ca un vis până în momentul în care Simon îi puse verigheta pe deget şi repetă cuvintele pastorului. Un fior rece trecu de-a lungul spatelui Jocelynei, dar dacă Simon simţi ceva din fiorul ei, nu dădu nici un semn şi privindu-i faţa, văzu că el arăta mai altfel decât de obicei. Avea privirea aplecată pe mâna ei, pe care o ţinea într-ale sale când repetă cuvintele: „Cu acest inel.“ şi când

îngenunche pentru binecuvântare, luă şi cealaltă mână a Jocelynei, în mod firesc, şi căldura care iradia din degetele lui spre ale ei, îngheţate, împiedică declanşarea unei crize de isterie.

Când semnară în registru, Jocelyn îşi venise în fire şi dacă arăta mai palidă ca de obicei, când semnă pentru ultima oară cu numele de fată, nimeni nu păru să remarce faptul.

Recepţia ce avu loc după aceea fu o corvoadă atât pentru mireasă cât şi pentru mire, cu toate urările de noroc şi sărutările de felicitare care nu se mai terminau. Jocelyn se simţi ruşinată când veni vremea să plece şi, ajunsă în maşină, se miră că Simon făcuse rezervări la un hotel liniştit de ţară.

Se aflau pe drum de aproape o oră, iar Simon n-o întrebase decât dacă este instalată confortabil sau o rugase să deschidă fereastra, când o surprinse cu întrebarea:

- De ce eşti aşa de speriată de mine? Mereu m-am întrebat.

Jocelyn, care privea peisajul prin fereastră, fu aproape cuprinsă
de panică, vrând să nege, dar, fără să-şi ia ochii de la drumul ce se aşternea în faţă, Simon continuă:

- Te rog, nu minţi şi nu mă contrazice. Ţi-am văzut privirea speriată prea des ca să fiu înşelat. O privi rapid şi-şi întoarse din nou capul. Printre altele, chiar şi acum pari speriată, de parcă te-aş putea înghiţi.

Jocelyn îşi umezi buzele uscate şi se hotărî asupra adevărului.

- Nu-ţi pot da un răspuns sincer, fiindcă nici eu nu-l cunosc.

Se opri, dar fiindcă Simon aştepta răspunsul, spuse scuzându-se:

- Bănuiesc că este din cauză că întotdeauna m-ai făcut să mă simt necorespunzătoare. Niciodată n-am fost în stare să înţeleg de ce m-ai ţinut secretară şi mai ales de ce m-ai cerut de nevastă. De ce, Simon? Pentru că sunt comodă pentru tine şi sunt genul de fată care dispare la momentul oportun fără a-ţi crea probleme?

Era o întrebare majoră pentru Jocelyn şi se minună singură că spusese cu voce tare ce o frământa de când o ceruse în căsătorie. Tăcu şi-l urmări pe Simon pe furiş.

- Ce complex de inferioritate faţă de bărbaţi ai căpătat, pisicuţo! Cum a început? în copilărie? Stiu că mama şi tatăl tău au adorat-o pe Janice şi l-au răsfăţat pe Alan peste măsură, fiindcă era cel mai mic şi unicul băiat, dar ce te face să crezi că eşti atât de ineficientă ca secretară şi ştearsă ca persoană? Mă cunoşti cum sunt. Crezi că aş fi tolerat o persoană incompetentă măcar o singură clipă? Chiar de la început, te-ai achitat foarte bine de sarcini. în privinţa aspectului, ai avut nevoie doar de o mână care să te ghideze asupra hainelor şi machiajului. Gândeşte-te cum arătai acum cinci ani şi cum arăţi acum. Nu mai eşti aceeaşi fată. Obişnuiai să vii la serviciu ca o ţigancă şi încă una care nu era atrăgătoare. Cu posibilităţile şi potenţialul tău!

Jocelyn îl privi uimită pe Simon. în atâţia ani de când îl cunoştea, Simon nu-i făcuse favoarea să-i dea vreo explicaţie a părerilor lui şi a doua parte a întrebării -

motivul pentru care o alesese ca soţie. Oare analiza psihologică pe care o făcuse, avusese drept scop distragerea atenţiei ei de la clarificarea întrebării? Deşi nu-şi satisfăcuse curiozitatea, Jocelynei îi lipsi curajul să întrebe din nou. Oftă şi se gândi că Simon o putea răsuci după deget cum vroia. Ce bine este să ai puterea să-i modelezi pe cei din jur după pofta ta! se gândi ea.

Capitolul 3

Hotelul era mult mai mare decât anticipase Jocelyn. Imediat ce Simon frână în faţa unor trepte de marmură ce duceau spre o intrare din sticlă, un hamal în uniformă sări să le ia bagajele în timp ce altcineva se instală la volan pentru a duce maşina în garaj.

Holul mare de la intrare era liniştit, majoritatea celorlalţi oaspeţi părând plecaţi să se schimbe pentru cină. Totuşi, prin uşa întredeschisă de lângă recepţie, Jocelyn observă un grup de oameni care pălăvrăgeau la un pahar într-un bar cochet. Serviciul era eficient şi discret şi în curând Simon o conducea pe Jocelyn de-a lungul unui coridor unde hamalul îi aştepta lângă o uşă deschisă.

Aceasta ducea într-unul dintre cele mai mari dormitoare pe care Jocelyn le văzuse vreodată, cu o nişă cu fereastră arcuită având vederea spre grădinile din spate şi terenul privat de golf. în spatele terenului se înălţau dealuri împădurite şi Jocelyn, atrasă de privelişte, se aplecă în afară să miroasă parfumurile florilor din rondurile de dedesubt.

Dându-se înapoi, îl văzu pe Simon care o observa cu capul aplecat şi o sclipire în ochi.

- Sper că-ţi place locul.

- Da, este foarte frumos. Cum l-ai descoperit? Nu te-am auzit niciodată menţionându-mi o astfel de zonă.

Simon râse.

- Eşti tu secretara mea de cinci ani, dar nu-mi ştii toate secretele! Obişnuiam să vin aici din când în când pentru un weekend liniştit când treburile de la agenţie mă depăşeau.

Ochii tinerei se măriră. Nu-şi închipuise niciodată că

Simon se putuse simţi depăşit de responsabilităţi. Dacă i s-ar fi cerut părerea, ar fi spus că el considera conducerea agenţiei o provocare ce-i plăcea, în ciuda problemelor financiare sau de altă natură. Era mai mult decât surprinzător să descopere că uneori simţea nevoia să evadeze pentru câteva zile de linişte şi pace.

- Vrei să te speli tu prima, sau începem să despachetăm? o întrebă Simon, smulgând-o din gândurile în care era absorbită.

- Du-te tu la baie. Voi despacheta eu şi lucrurile tale, se oferi ea, nemulţumită că Simon nu se afla probabil prima oară în situaţia de a împărţi un dormitor cu o fată.

Dar când desfăcu geamantanele şi începu să aşeze lucrurile în garderobă îşi lungă aceste gânduri din cap. Trecutul era trecut şi distracţiile lui Simon când era burlac nu erau treaba ei.

***

Jocelyn se trezi tresărind în dimineaţa următoare când o bătaie la uşă o smulse dintr-un somn adânc. Simon, cu un prosop în jurul mijlocului şi cu părul încă ud de la duş, ieşi din baie.

- Nu te scula. Lasă-mă pe mine, spuse el şi se întoarse după câteva minute cu o tavă cu ceai pe care o puse pe noptieră. Nu aştepta după mine. Voi termina să mă bărbieresc şi după aceea te poţi spăla şi tu.

Ea se ridică încet în capul oaselor şi-şi turnă o ceaşcă de lichid fierbinte. Era o noutate să se trezească în compania unui bărbat aproape gol, şi nu o noutate neplăcută. Erau ani de când nu-l văzuse pe Simon decât în ţinuta de serviciu şi-i uitase fizicul bine proporţionat. Ca bărbat, se bronza uşor şi, în această dimineaţă, pielea lui

în contrast cu halatul de baie era arămie şi foarte sănătoasă. Jocelyn îşi luă ceaşca de ceai şi instalându-se mai comod între perne, se uită visătoare la razele de soare.

Statutul de femeie măritată se dovedise mult mai plăcut decât anticipase şi pentru asta Jocelyn ştia că trebuia să-i mulţumească lui Simon. Pentru un bărbat care nu-i jurase dragoste nesfârşită, se comportase într-un mod neaşteptat de blând şi de tandru. Tactul şi naturaleţea lui făcuseră să-i dispară temerile, fiindcă nu se aşteptase să se trezească astăzi cu senzaţia de împăcare cu lumea şi gata să înfrunte realitatea. Făcuse poate Simon Wadebridge o căsătorie de convenienţă, dar nu intenţiona ca mireasa lui să se plângă că nu-i acordase toată atenţia de bărbat normal, proaspăt căsătorit.

Se trezi din reverie când un Simon îmbrăcat şi cu fiecare fir de păr la locul lui ieşi din baie. Se aşeză pe pat şi-şi turnă ceai.

- Cred că vom mânca imediat ce te vei îmbrăca, pisicuţo, apoi mergi pe terenul de golf cu mine. Ti-ai luat pantofi fără toc cu tine? Fiindcă Jocelyn aprobă din cap, el continuă: ştiu că nu joci golf, dar este o zi frumoasă şi aerul curat îţi va face bine. Oricum, nu vreau să te scap din ochi.

Aproape că-l credea, se gândi Jocelyn când se spălă în baia vecină cu dormitorul, însă mai apoi interveni bunul-simţ. îl auzise pe Simon de atâtea ori convingându-i chiar şi pe clienţii cei mai refractari şi pe angajaţii supăraţi, ca să nu ştie că avea un talent deosebit de a-i îmbrobodi pe toţi.

în timpul zilelor care urmară, el continuă să se arate un

tovarăş plăcut, total diferit de cel care era la serviciu. în fiecare dimineaţă îl însoţea la terenul de golf, uneori încerca şi ea să mai lovească o minge, spre amuzamentul lui Simon şi după-amiaza cercetau împrejurimile. Seara mâncau într-un colţ liniştit al restaurantului, la lumina lumânărilor, iar noaptea dormea în braţele lui. Simon nu glumise când spusese că nu vrea să o scape din ochi.

Era ceva să ai un bărbat atrăgător, îşi zise Jocelyn când, în ultima lor seară, mergând să cineze, surprinse privirea unei brunete picante aţintită asupra lui. Bruneta, într-o rochie de seară uimitoare, continuă să-l fixeze pe Simon chiar şi după ce se aşezaseră la masă şi studiau meniul adus de chelner.

- Ce ţi-ar plăcea în seara asta, pisicuţo? o întrebă Simon care îşi studia meniul, fără a-şi da seama de interesul pe care-l stârnise.

în timp ce alegeau ce să mănânce, Jocelyn îl observa, invidiindu-i încrederea de sine şi sângele rece, până când el îi prinse privirea şi zâmbi, întrebând-o:

- Ce mai este, acum? Te uiţi la mine exact ca un pui de pisică pe cale să se întrebe dacă va fi dat afară la noapte.

- De asta îmi spui, pisicuţă? se miră Jocelyn ignorându-i întrebarea.

Buzele lui Simon se ridicară spre colţuri când se întinse peste masă şi-i luă mâna.

- Este doar un alint care ţi se potriveşte. Spune-mi, ţi-au plăcut aceste câteva zile? îţi dai seama că am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine ceea, ce n-am mai fi putut după plecarea mamei? îi lăsă mâna şi se lăsă pe spate, Jocelyn dându-şi brusc seama că mintea lui se întorsese la

problemele de la agenţie. îi va trebui ceva timp Gwendei să devină la fel de bună ca tine şi Walter nu va fi niciodată în stare să mă înlocuiască, chiar dacă se pricepe aşa de bine la socoteli. Tu ai să te descurci repede cu problemele de care se ocupa mama, dar ce se va întâmpla când vom dori să plecăm împreună? Va mai trebui ceva, totuşi.

Era evident că se gândea la asta fiindcă fu tăcut în prima jumătate a mesei. Dar Simon era dur cu sine aşa cum era şi cu ceilalţi şi Jocelyn observă că făcea un efort mare să-şi alunge problemele care-l preocupau pentru a face conversaţie. într-un fel, o întrista faptul că îşi închipuia că trebuie să se prefacă a fi preocupat doar de plăcerea ultimei nopţi a vacanţei lor.

Jocelyn începuse să creadă în timpul ultimelor zile că ea şi Simon ajunseseră la un gen de relaţie armonioasă şi cuvintele lui de mai înainte o făcuseră să-şi imagineze că şi el simţea la fel. Dar în a doua parte a cinei se vedea că Simon nu se simţea atât de bine pe cât pretindea şi o durea faptul că se străduia să fie amuzant de parcă ea n-ar fi fost decât o cunoştinţă obişnuită pe care o invitase la cină.

îl va înţelege vreodată pe acest bărbat enigmatic? se întrebă ea când chelnerul le aduse cafeaua. Intimitatea căsătoriei nu reuşise să înlăture rezerva în spatele căreia el se retrăgea frecvent. Exista doar un motiv de bucurie. Cel puţin Simon se întrebase cine va prelua conducerea agenţiei când vor pleca amândoi, deci n-avea de gând să plece singur când avea chef.

începuse aproape să se înmoaie, să simtă că-l judecase greşit, dar obişnuinţa lui Simon de a păstra totul în sine o

irita. Dacă avea de gând să emită ordine, să ia decizii, fără a ţine cont de dorinţa ei de a-l ajuta, n-avea decât. Si ea putea să se prefacă, să se înconjoare cu o carapace de indiferenţă, fiindcă nu era imună la farmecul lui masculin. Fusese blând, tandru şi răbdător, arătându-şi o parte a personalităţii despre care nici nu visase că există şi Jocelyn ştia acum că putea fi rănită o dată ce va reveni la comportamentul dur care o făcuse să tremure de frică.

Se simţi ciudat să meargă la serviciu şi s-o găsească pe Anne şi o străină la recepţie, iar pe Gwenda stând la vechiul ei birou. Nu va mai primi ordine prin interfon, fiindcă până la plecarea doamnei Wadebridge în America, va sta în birou cu aceasta. Aici, în acest birou, erau primiţi viitorii clienţi care doreau să lucreze cu o firmă prestigioasă ca Wadebridge şi modelele care stăteau la coadă pentru a fi angajate pentru reclame.

Veneau de toate vârstele, măsurile şi tipurile fiindcă mottoul agenţiei era că putea furniza modele pentru reclame de la scutece până la cure de astm.

Zilele care urmară erau foarte ocupate şi Jocelyn avu câteva surprize. în timpul absenţei lor se organizase o petrecere de adio pentru doamna Wadebridge şi Gwenda păstrase secret până în ultimul minut, nu numai faţă de mama lui Simon, ci chiar faţă de Simon şi Jocelyn. După plecarea doamnei Wadebridge Jocelyn începu să simtă o uşoară schimbare în atitudinea oamenilor faţă de ea. Conchise că doamna Simon Waderbridge era evident considerată mai importantă şi mai influentă decât domnişoara Jocelyn Ashead. întotdeauna se bucurase de relaţii cordiale cu clienţii şi colegii de serviciu, dar era

surprinzător câţi dintre cei care
o trataseră cu o politeţe detaşată, acum o tratau cu complimente şi laude.

Jocelyn era destul de cu capul pe umeri ca să nu dea importanţă unor astfel de lucruri. Mai greu era cu viaţa ei în afara serviciului, pentru că după plecarea soacrei sale, apartamentul părea pustiu. Betty Wadebridge era o persoană veselă, care ştia să treacă peste momentele stânjenitoare şi prezenţa ei fusese liniştitoare pentru Jocelyn.

Uneori, Simon se retrăgea în biroul lui să lucreze după ce mâncau şi, când rămânea singură să se uite la televizor sau să coasă, primele zile de la începutul căsniciei i se păreau la depărtare de ani lumină. Dormitorul lor conţinea două paturi gemene şi adesea Jocelyn, plictisită de propria ei companie era în pat de mult înainte ca Simon să intre în vârful picioarelor să se îmbrace. Abnegaţia lui faţă de succesul agenţiei nu era o scuză, se gândea ea cu amărăciune, faţă de răcirea atenţiei pe care o manifestase în timpul scurtei lor luni de miere. Singura rază de lumină în această viaţă ternă fusese invitaţia lui Angie Pendleton de a-i fi botezat copilul de către Jocelyn.

în ciuda sentimentelor de insatisfacţie ale zilelor, săptămânile treceau repede. Simon, care se trezea devreme, făcea ceaiul de dimineaţă. în timp ce Jocelyn pregătea micul dejun, el făcea duş şi se bărbierea, fiindcă doamna Telford, care avea propria cheie, nu venea decât la jumătatea dimineţii. Restul zilei Jocelyn era prea ocupată la serviciu ca să se mai gândească la ceva şi, o dată sau de două ori pe săptămână, primeau oaspeţi de afaceri la

masă în apartament sau ieşeau cu prieteni să cineze în oraş.

într-o zi spre sfârşitul lui iunie, Simon aduse un străin în biroul Jocelynei.

- Cunoaşte-l pe Neville Newton, Jocelyn. Va veni la firma noastră.

Vocea lui Simon avea o notă de avertisment şi Jocelyn zâmbi politicoasă şi întinse mâna, având grijă să nu i se citească în ochi întrebarea pe care voia s-o pună. Cine era bărbatul chipeş care-i strângea mâna şi care va fi funcţia lui? Mama lui Simon n-ar fi fost lăsată în necunoştinţă de cauză până în ultimul moment, se gândi revoltată Jocelyn şi-i adresă soţului ei o privire expresivă, pe la spatele străinului.

El zâmbi şi se întoarse să plece, spunând:

- O să-ţi arăt şi restul locului înaintea prânzului, dar am vrut mai întâi să-mi cunoşti soţia. Vei lucra un pic şi cu ea.

Jocelyn rămase să-şi potolească furia, dar ziua nu se terminase. Când erau gata de plecare, Simon lansă o a doua bombă.

-Apropo, avem un oaspete acasă, pentru o scurtă perioadă. Cu Newton toată ziua, am uitat să-ţi spun. Când Pablo a fost în nord, săptămâna trecută, a văzut o fată despre care crede că ar fi ideală pentru reclama de sosuri care este programată pentru toamnă. Cred că-ţi aminteşti că a vorbit despre asta. Ideea este să promovezi un produs potrivit pentru orice împrejurare, fie un castel sau o tabără de fete şi întreaga campanie rezolvată prin folosirea aceleiaşi fete. Tot ce i-am propus până acum lui Pablo, a refuzat. Nu vrea un model obişnuit ci unul ieşit din comun,

care să poată purta o uniformă, dar şi o hermină în acelaşi timp. Crede că a găsit fata care-i trebuie. A pus ochii pe ea într-un magazin din Nervreastle. A făcut câteva probe şi spune că Patricia are un mare viitor. Dar ea nu ştie nimic despre machiaj şi tehnici de fotografiere şi vrea ca noi s-o şlefuim. Necazul este că n-are pe nimeni la Londra şi Angie a găzduit-o vreo două zile. Dar având şi copilul, i-a fost mai greu. I-am spus lui Pablo că este goală camera mamei şi o să stea la noi până când îşi va găsi un alt loc. Poţi să-i aranjezi şi lecţii de dicţie.

- Pentru ce? Chiar pentru o reclamă comercială la TV, nu este necesar să vorbească. Ei întotdeauna dublează.

- Chiar şi aşa trebuie să i se îmbunătăţească vorbirea în dialectul regiunii de unde provine fiindcă este greu s-o înţelegi, uneori.

Jocelyn îşi strânse buzele şi nu mai obiectă, dar întrebă cu o voce tensionată:

- Să înţeleg că s-a instalat deja?

- Sigur. M-am gândit că te vei bucura de un oaspete femeie. în ultimul timp mi-ai dat impresia că-ţi lipseşte o companie feminină.

Probabil te simţi cam singură fără mama şi Janey. Mi-am dat seama că eu nu mă ridic la nivelul lor ca înlocuitor.

I se păruse ei sau în vocea lui se simţea un pic de ciudă? Nu putea să fie aşa ceva. Unde nu exista dragoste, nu putea exista nici jignire.

Doamna Telford o anunţă pe Jocelyn că o instalase pe musafiră în camera doamnei Wadebridge. în drum spre baie, observă că uşa de la camera ocupată temporar era închisă, dar prezenţa vizitatoarei neaşteptate fu repede

descoperită fiindcă uşa de la baie se dovedi a fi zăvorâtă.

Jocelyn se întoarse în camera de zi unde Simon îşi turna de băut.

- Se pare că musafira noastră a prins rădăcini în baie. Presupun că nu vrei să te duci să-i spui că masa este gata şi doamna Telford pleacă.

Simon se uită la ea şi, spre surprinderea Jocelynei, râse pe neaşteptate.

- Hai, pisicuţo, nu te înfuria! Doamna Telford este de prea multă vreme la noi ca să fie impresionată de un musafir care întârzie la masă. Vino să bei ceva şi linişteşte-te!

Jocelyn zâmbi cu şovăială şi i se alătură la un pahar. Terminaseră de băut şi chiar Simon începuse să se uite la ceas când în cele din urmă, îşi făcu apariţia Patricia Winnigford. Avea un păr şaten fără nici o culoare definită şi o gură cam mare, iar silueta nu era perfectă. Când se aşezară la masă, Jocelyn continuă să se întrebe de ce fusese atât de entuziasmat Pablo. Dar în timp ce mâncau, observă că şi Simon era impresionat, ca şi Pablo, de potenţialul acesteia. Mai târziu, el nu dădu nici un semn de dificultate în a-i înţelege accentul din nord şi se angrenă într-o conversaţie din care Jocelyn se retrase.

Nu-i păru rău când veni timpul să strângă masa şi să facă o cafea, fiindcă doamna Telford plecase de mult. Când se întoarse, îl auzi pe Simon spunând:

- Va trebui să ne gândim la alt nume pentru tine. Patricia Winningford este mult prea lung. în zilele noastre este bine să ai un singur nume. Cine poate uita nume ca Lulu sau Twiggy? Ai vreo propunere?

Următoarele minute fură petrecute cu alegerea unui nume. Patricia înclina pentru Samantha, dar Simon spuse că suna ca un nou model de păpuşă.

- Cum îţi spuneau la şcoală? întrebă în cele din urmă Simon.

- Paddy, răspunse Patricia şi Simon îşi strâmbă nasul a dezgust.

- Trebuie să găsim altceva.

- Eu aş zice să se numească „Padwyn“ interveni Jocelyn, care până atunci nu participase la discuţie. Este o combinaţie a numelui tău cu un soi de pseudonim de care oamenii să-şi amintească.

- Pentru Dumnezeu, pisicuţo, ai nimerit-o! exclamă Simon. Ce părere ai Patricia? îţi convine Padwyn ca nume profesional?

Patricia nu arătă prea mult entuziasm, dar până la ora culcării se stabili că acesta va fi numele pe care-l va purta în scopuri publicitare. Jocelyn avu impresia că Patricia Winningford era genul de fată care ar fi fost mai entuziasmată dacă ideea ar fi provenit din mintea lui Simon în loc de a ei.

în zilele care urmară, în timp ce selecţiona modele noi pentru agenţie, lui Jocelyn îi deveni clar că „Padwyn“ se însufleţea doar când apărea câte un bărbat. Prindea viaţă ori de câte ori apărea un mascul la orizont şi chiar timidul Walter Hook. Recunoscu la o cafea, faţă de Jocelyn, la o săptămâna după sosirea acesteia, că „va ajunge departe“.

Jocelyn încuviinţase. Deşi Padwyn nu era pe gustul ei, Pablo nu se înşelase niciodată în privinţa potenţialului unui

model şi era posibil să fi tras lozul cel mare. în ciuda aspectului său deloc spectaculos, fata avea secretul de a-şi dezvălui personalitatea pe pelicula fotografică şi atrăgea atenţia.

Jocelyn se dusese la Pablo să vadă fotografiile pilot şi era evident că Padwyn avea carismă. O dată ce va învăţa regulile, se putea să aibă un mare succes.

Ducându-se să-şi viziteze tatăl şi mama vitregă într-o seară, Jocelyn realiză că-l văzuse prea puţin pe Simon în ultimele zile şi niciodată singur. La serviciu, era prea ocupat să-l iniţieze pe Neville Newton în probleme şi seara, o conversaţie între ea, Simon şi Padwyn se sfârşea de obicei prin renunţarea Jocelynei de a mai participa la discuţie. Fu aproape o uşurare să scape de corvoada mesei de seară acasă, deşi nu-i făcu prea mare plăcere când, anunţându-l pe Simon că pleacă, acesta o anunţă:

- în cazul acesta, o duc pe Padwyn la teatru, fiindcă n-a văzut niciodată o piesă de Shakespeare jucată de actori de prestigiu. Să mergem la „îmblânzirea scorpiei“.

Adesea, Jocelyn se întreba de ce Padwyn nu-şi căuta o casă. Dacă nu se muta curând, era hotărâtă să-i vorbească lui Simon şi să-i propună să-şi folosească influenţa pentru a obţine un apartament cu baie şi bucătărie într-unul din blocurile nou construite în apropiere.

Fiindcă acum, casa ei nu mai reprezenta un cămin. Chiar şi serile petrecute în singurătate, cu Simon închis în camera lui de lucru, era preferabile faptului de a fi tratată ca o intrusă în propriul ei apartament. Padwyn era în baie aproape întotdeauna când Jocelyn vroia să facă un duş. Invita oameni la un pahar fără măcar să ceară permisiunea

şi o monopolizase pe doamna Telford.
Punctul culminant fu într-o seară când, pentru că erau invitaţi la masă de o firmă de cosmetice, Jocelyn îşi descoperi rochia de seară atârnând necălcată, iar doamna Telford, roşie de jenă, îi explică:

- Domnişoara Padwyn a spus că nu vă deranjează s-o călcaţi singură, dar a ei trebuie să arate perfect.

Nu era de mirare că Angie Pendleton se descotorosise de ultima protejată a soţului ei sub pretextul copilului. Când îi mulţumise lui Jocelyn că o scăpase de Padwyn, adăugase:

- Nu mi-aş fi imaginat că Simon îi va oferi găzduire atât de curând după nuntă. Dar nu va sta prea mult la tine, sper.

De cealaltă parte a telefonului, Jocelyn se strâmbă, bucuroasă că Angie nu bănuia nimic în privinţa căsătoriei ei, fiindcă în faţa altora, Simon era afectuos cu ea. Era o schimbare plăcută, totuşi, să meargă undeva unde era bine primită.

- Păcat că n-a putut veni şi Simon, spuse Jack Asthead când se aşezară la masă.

Jocelyn se simţi vinovată să ascundă că nici nu-i trecuse prin cap să-l includă pe Simon în planul ei. Oare ar fi venit? se întrebă ea. Sau o seară la teatru cu Padwyn i-ar fi părut un mod mult mai plăcut de a-şi sfârşi ziua de muncă? Deoarece nu avusese curajul să-l întrebe, nu va şti niciodată, îşi zise ea în timp ce se servea cu legume şi începu să-i povestească tatălui un incident care ştia că-l va amuza.

Trecuse de ora unsprezece când ajunse acasă, dar ei nu se întorseseră şi ceasul arăta ora unu când auzi cheia lui Simon în uşă. închise ochii şi se prefăcu că doarme, dar hotărârea de a pune capăt şederii lui Padwyn prinse rădăcini.

Ocazia de a-şi pune planul în aplicare se ivi pe neaşteptate în ziua următoare. Câteva fete veniseră pentru interviu şi Simon sugerase ca Neville Newton să stea să vadă ce calităţi căuta Jocelyn la viitoarele modele. Luaseră o pauză şi discutau meritele a şase fete pe care le văzuseră când Neville întrebă brusc:

- Si-a găsit Padwyn o casă?

Jocelyn îl privi surprinsă, dar el amesteca în cafea şi nu se uita în direcţia ei.

- Din câte ştiu, se simte bine la noi.

în ciuda intenţiei de a părea nepăsătoare, Jocelyn ştiu că în vocea ei se simţise o notă de resentiment şi Neville zâmbi larg.

- Credeam că pari un pic disperată. Crezi că pe Padwyn ar interesa-o o cameră în apartamentul nostru? îl împart cu fratele meu student şi o colegă de-a lui pleacă săptămâna viitoare şi rămâne camera goală. Crezi că ar interesa-o?

- Habar n-am, îi zâmbi Jocelyn, dar dacă ai nevoie de cineva care să-ţi calce cămăşile şi să-ţi gătească, mai gândeşte-te. N-ai nimerit-o!

- Aşa este ea? Totuşi, plăcerea companiei va fi mai mult decât compensatoare pentru lipsa talentelor domestice.

- Si tu? întrebă Jocelyn înainte de a se fi putut opri şi se înroşi uşor la compătimirea ce se vedea pe faţa lui Neville. Scuză-mă, am fost cam necioplită. Doar că toţi par să

creadă că Padwyn este darul lui Dumnezeu pentru lumea publicităţii.

- Si ai tendinţa să te înfurii, aşa-i? termină Neville pentru ea. Nu te simţi vinovată. Am mai întâlnit genul lui Padwyn, au atât de mult sexapil încât au tendinţa să prezinte ce este mai rău în femeie.

Era o slabă consolare, se gândi Jocelyn dar se sili să zâmbească şi spuse:

- Dacă vrei, îi voi prezenta oferta ta lui Padwyn.

Neville replică imediat.

- Nu, lasă-mă pe mine.

Trebuie să fi fost deosebit de convingător, fiindcă la cina din acea seară Padwyn anunţă că se mută la sfârşitul săptămânii.

- Unde? se interesă Simon. Nu vrei să fie prea departe şi unele lucruri din oraş sunt excesiv de scumpe. Aminteşte-ţi că n-ai făcut încă avere.

Padwyn îi zâmbi ademenitor, fără a ţine seama de Jocelyn, care-i observa din cealaltă parte a mesei.

- Nu-ţi fă griji, nu este scump şi este foarte central. Am aranjat să stau cu Neville şi fratele lui.

- înţeleg. Simon părea periculos de tăcut. A cui a fost ideea? întrebă el şi se uită la Jocelyn, care-i întoarse privirea cu nevinovăţie.

-A lui Neville, bineînţeles, răspunse Padwyn nedumerită. Sper că nu te deranjează, Simon?

- Sigur că nu. Sper să fie confortabil, răspunse el, dezlipindu-şi privirea de Jocelyn.

Dar mai târziu, când Jocelyn citea în pat, Simon întrebă brusc:

- Ştiai că Neville intenţiona să-i ceară lui Padwyn să se mute în apartamentul lui?

-Mi-a spus azi-dimineaţă. Este o soluţie perfectă, fiindcă Neville nu stă prea departe şi Padwyn va fi în elementul ei cu doi bărbaţi în loc de unul la cheremul ei.

Remarca ei fu întâmpinată de o tăcere de moarte şi când îşi ridică ochii de pe carte întâlni privirea cenuşie a ochilor lui. îşi întoarse nervoasă privirea, întrebându-se ce va urma şi spre surprinderea ei Simon se opri brusc din ce făcea şi se aşeză pe marginea patului ei. îi luă cartea din mână şi o întrebă mângâietor:

- Te-ai simţit părăsită, pisicuţo? Nu este cazul. Orice atenţie pe care i-o acord lui Padwyn este doar în interes de afaceri, aşa că nu există nici un motiv să fii geloasă.

El îi sărută mai întâi gura catifelată, apoi, aplecându-şi capul, o sărută în scobitura umărului.

Inima Jocelynei începu să bată nebuneşte, ca de fiecare dată când Simon o atingea, dar cele câteva săptămâni de căsătorie o făcuseră să fie precaută în afişarea reacţiilor. Uitându-se la Simon, îi veni gândul că aşa proceda când vroia să înlăture bănuielile şi nu neapărat necesar numai cu nevasta lui. Un cuvânt amabil şi un sărut la momentul potrivit era principiul pe care se bazau acţiunile lui? Dar era posibil ca un bărbat să se prefacă atât de bine? Să se comporte cu o asemenea sinceritate aparentă numai ca să-şi impună voinţa?

în acel moment precis, Simon ridică ochii şi prinse privirea Jocelynei. îi dădu la o parte părul de pe frunte, cu blândeţe.

- Ce este, pisicuţo? Pari înfrântă, ca şi cum ai fi

depăşită de muncă. Ai făcut prea multe de când a plecat maică-mea. Dă-i lui Neville mai mult din sarcinile tale. în fond, de aceea l-am convins să vină la firma noastră.

- Da? Mă întrebam care se presupune a fi rolul lui.

Simon se aşeză la loc, cu o faţă lipsită de expresie. O studie o clipă pe soţia lui în tăcere, apoi spuse:

- Credeam că ţi-ai dat seama că-l pregătesc să ne ţină locul amândurora când va fi cazul, dar acum aş vrea să-ţi mai uşureze povara pe care o porţi pe umeri.

Jocelyn încercă să creadă în sinceritatea cuvintelor lui, dar nu reuşi.

- Niciodată nu mi-ai spus că o să lucreze la noi, deci cum crezi c-aş putea să-i ghicesc atribuţiile? Doar nu sunt vrăjitoare.

- Culcă-te. Simon se întinse şi-i stinse lampa de pe noptieră. Nu eşti în dispoziţie să porţi o discuţie serioasă.

Jocelyn se vârî sub cuvertură şi-l simţi pe Simon cum se îndrepta către patul lui prin întuneric.

Multă vreme după ce respiraţia lui regulată îi spunea că adormise, Jocelyn rămase trează. Un lucru îi devenise clar după această conversaţie nesatisfăcătoare. Chiar dacă îi era teamă de voinţa lui implacabilă şi nu credea în motivele lui, făcuse o greşeală foarte mare. Fusese suficient de nesăbuită să se îndrăgostească de propriul ei soţ. Acceptarea propunerii de căsătorie a lui Simon avea puţin de-a face sau nimic cu situaţia grea a lui Alan, îşi dăduse seama ea acum. Trebuia să privească realitatea în faţă. Era îndrăgostită până peste urechi de Simon şi acest lucru trebuia ascuns de el, oricât ar fi costat-o.

Nu-i fu greu să se prefacă indiferentă şi în săptămânile

care urmară, Jocelyn se minună de talentul ei de actriţă. Ea şi Neville Newton lucrau acum împreună majoritatea timpului, ceea ce-i dădea Jocelynei libertatea să mai cutreiere magazinele, să se consulte cu doamna Telford în problemele gospodăreşti, să angajeze meniurile pentru petreceri, fără a mai lăsa totul în seama menajerei. Seara nu mai era atât de obosită ca să se distreze la recepţiile la care Simon, ca şef al firmei, era invitat.

Doar Janey părea să-şi dea seama de carapacea în care se închisese Jocelyn. Veni într-o seară la cină şi, în timp ce tânărul doctor pe care-l adusese cu ea şi Simon stăteau la o ţigară, după ce terminară de mâncat, o urmă pe Jocelyn în bucătărie şi trase uşa după ea. Tava pentru cafea fusese pregătită de către doamna Telford şi Jocelyn nu avea prea multe de făcut.

Janey nu-şi pierdu timpul.

- Ce se întâmplă? întrebă ea.

Sincer surprinsă, Jocelyn se întoarse.

- Nu ştiu ce vrei să spui.

Janey părea supărată.

- Cred că ştii. Te-ai uitat în ultimul timp în oglindă?

Prefăcându-se că nu pricepe, Jocelyn se uită în oglinda mică de
pe peretele bucătăriei.

- Nu de când m-am schimbat. Credeam că rochia este drăguţă. Ce nu este în regulă? Albastrul de obicei mă prinde.

- Te prinde, şi rochia este drăguţă. Dar mă refer la tine, prostuţo. Nu arăţi ca tine însăţi, pui prea mult fard pe faţă şi ca să spun drept, ai început să arăţi ca una din

acele manechine Wadebridge, fără creier. Si vorbeşti ca ele. Numai prostii şi nimic altceva.

- Sunt flatată să crezi că arăt ca una din cele de la agenţie. Am fost făcută să mă simt ca şi cum aş face parte doar din decor. Cât despre faptul că vorbesc numai prostii, cine vrea o femeie cu creier? Dacă ai puţină inteligenţă, este bine să ţi-o ascunzi.

Janey îşi studie prietena câteva secunde, în timp ce Jocelyn se prefăcea interesată de fiertul cafelei.

- Nu este gata încă, aşa că răspunde-mi cinstit. Nu este totul cum ar trebui să fie. Nu-mi dai senzaţia că ar fi aşa şi deşi recunosc că la început nu eram de acord să te măriţi cu Simon, mi-a trecut prin cap că ceva din siguranţa lui ţi se va transmite şi ţie pentru a scăpa de complexele tale idioate de inferioritate. în loc de asta, arăţi nefericită şi nu mai eşti Jocelyn pe care o cunosc.

- Nu fi fraieră, încercă Jocelyn să pară veselă. îmi pare rău că am debitat numai banalităţi în această seară, dar pune-o pe seama faptului că stau prea mult cu cursantele cu capul sec, ce urmează modelingul, acum după ce a plecat doamna Wadebridge. Nu sunt nefericită. Pentru prima dată după ani de zile pot face ce-mi place; îmi cumpăr singură hainele, dirijez acest apartament după cum am chef şi am mai mult timp liber. Simon a angajat încă un om, pe Neville Newton. Ar trebui să-l cunoşti. Este deştept şi arătos. Acum las în seama lui majoritatea interviurilor, pentru că este un mai bun judecător al posibilităţilor fetelor chiar decât mama lui Simon. Sunt la fel ca întotdeauna, Janey, crede-mă, o rugă Jocelyn, dorindu-şi să fi fost adevărat.

Nu era de mirare că Janey simţea o diferenţă, îşi zise Jocelyn, când se întoarseră amândouă în camera de zi. Toate eforturile ei erau canalizate spre ascunderea adevăratelor sentimente pe care le avea faţă de Simon. Acesta nu trebuia să descopere niciodată dorinţa ei copleşitoare de a i se arunca în braţe şi a-i mărturisi ce simţea pentru el, fiindcă asta ar fi dus la distrugerea legăturii firave care-i unea. Din acea seară în care Jocelyn îl acuzase de reticenţă în privinţa angajării lui Neville la firmă, Simon se retrăsese în el.

Se părea că Walter Hook împărtăşea părerea lui Janey Rushwick în privinţa fericirii Jocelynei, dar spre deosebire de prietena ei, nu-şi manifesta făţiş dubiile. Grija lui se manifesta prin venirea mai des în biroul ei pentru a se consulta în diferite probleme, dar adevăratul motiv era că-i căuta compania şi-şi făcuse o obişnuinţă din a o conduce seara acasă.

Jocelyn nu încercă să refuze aceste intenţii bune, mai ales că Simon, la sfârşitul zilelor, mai rămânea peste program, aşa că începu să accepte compania lui Walter şi de obicei îl invita la un pahar când ajungeau la apartament.

Aceasta era cea mai aglomerată perioadă a anului şi dacă Jocelyn nu s-ar fi bazat pe asistenta lui Neville Newton, ar fi trebuit să facă multe ore suplimentare, fiindcă firma Wadebridge era chemată să furnizeze fete nu numai pentru parăzile de modă, ci şi pentru a face reclamă pentru noile locuri de vacanţă. Trebuia acum să pregătească un grup de şase fete care să fie prezente la regata Henley. Fiindcă Padwyn avusese succes la prima ei

apariţie, fusese şi ea inclusă în acest grup.

Primele secvenţe din reclama pentru sosuri fuseseră montate şi urmau să apară mai târziu la televiziune. Jocelyn află de la Angie Pendleton că Pablo fusese asaltat de ofertele altor agenţii de publicitate pentru a obţine serviciile lui Padwyn. Simon şi Neville plecaseră la Anot să se intereseze de detaliile financiare legate de transportul fetelor şi alte cheltuieli, iar Jocelyn abia aştepta cele patru zile lângă râu pentru a scăpa de tensiunea de la serviciu şi de acasă.

N-ar fi fost prima ei vizită la faimoasa regată de la Anost, fiindcă bunicii ei locuiseră lângă Henley până la moartea lor din cauza unei epidemii de gripă, cu doi ani în urmă. Copil fiind, ea, Janice şi Alan îşi petreceau frecvent vacanţele de vară cu bunicii şi bunicul Asthead care fusese constructor de bărci, şi era interesat în toate sporturile de apă. De la o vârstă fragedă, cei trei nepoţi învăţaseră toate tainele bărcilor cu rame şi vâslitului.

Se ruga ca vremea să fie bună şi modelele să se abţină să facă pe plictisitele. Cel puţin în privinţa lui Padwyn, nu trebuia să-şi facă griji. înconjurată de concurenţi chipeşi, va fi în elementul ei, chiar dacă erau străini şi nu se va înţelege în engleză. Aş paria pe toţi banii că Padwyn ar ajunge şi la Dalai Lama dacă şi-ar pune în cap, se gândi Jocelyn.

Simon închiriase camere pentru tot grupul la un hotel din centru şi, spre surprinderea ei, insistase să-şi cumpere toalete noi. La cele cumpărate mai adăugase şi nişte pălării cu boruri mari. Jocelyn îşi dori ca Simon să fi venit singur, dar probabil judecase că încă nu era momentul să-l

lase pe Neville cu agenţia.

Prima zi a regatei fu un dezastru, fiindcă plouă toată ziua, iar fetele care veniseră să prezinte moda de vară stătură la adăpostul copertinelor cu răcoritoare până când Jocelyn şi Neville le duseră înapoi la hotel. Totuşi, când se trezi vineri dimineaţă, vremea se schimbase şi la ora când se îndreptară cu toţii spre locul unde avea loc regata, soarele strălucea şi era de necrezut că numai cu o zi în urmă totul fusese plin de băltoace.

Padwyn, îmbrăcată într-o creaţie verde şi cu o umbrelă alb cu verde, deveni imediat centrul atenţiei şi Jocelyn fu încântată să vadă cum cameramanii de la ştiri o filmau pe noua stea de la Wadebridge.

- Cu noroc, îi spuse Jocelyn lui Neville la masa de prânz, mâine va apărea în ziare. Această rochie este concepută de Melisande. Vom primi buchete de flori pentru că i-am lansat modelul.

Sâmbătă se dovedi a fi şi mai cald şi chiar Padwyn, îmbrăcată într-o rochie lungă de şifon subţire, arăta cam obosită la prânz. O întrunire la bar cu câţiva manechini ai echipei Statelor Unite păru s-o învioreze şi urmărind-o Jocelyn îşi dori să pară la fel de lipsită de grijă ca ea.

Ca să combată căldura, îşi scosese pălăria şi-şi făcea vânt cu ea. Neville servise pe fiecare cu câte un pahar de şampanie rece, dar Jocelyn tânjea după un pahar de limonadă cu gheaţă. îşi golise discret paharul pe iarbă, sub masă, când o voce îi şopti la ureche:

- Verşi bunătate de băutură.

Se întoarse uimită şi întâlni ochii lui Simon, care sclipeau şăgalnici. Neville umplea din nou paharele când

Simon continuă:

- Dacă ştii că-ţi dă dureri de cap, de ce nu ceri altceva? De ce nu-ţi exprimi făţiş preferinţele?

Fără să-i mai aştepte vreun răspuns, el îşi croi drum prin mulţime spre bar. Privindu-l cum se îndepărtează, simţi un amestec de plăcere şi durere în acelaşi timp - plăcere fiindcă îl vedea şi durere fiindcă primele lui cuvinte fuseseră, ca de obicei, lipsite de căldură.

Când se întorcea, îşi zise că-i depăşea pe ceilalţi bărbaţi din jur, chiar şi pe Neville care, oricât era de înalt şi de frumos, nu se compara cu el. întinzându-i un pahar mare de răcoritoare, îi spuse:

- Bea asta şi apoi te scot din căldura asta. Este ca un cuptor aici şi ar fi o idee bună ca fetele să stea afară. Nu vrem să-şi strice rochiile scumpe. Cineva a călcat pe rochia ta. N-ai observat?

Spre marea ei neplăcere, observă o pată mare pe marginea rochiei sale. Stătuse pe un scaun şi rochia lungă fiind parţial aşezată pe iarbă, cineva din mulţime trecuse şi călcase pe materialul delicat.

Era plină de umilinţă când ieşi afară împreună cu Simon care o conduse de-a lungul malului râului spre copacii umbroşi.

- Credeam că mi-ai spus că vei fi ocupat toată ziua, rosti ea în cele din urmă.

- Eram, dar întâlnirea de azi după-amiază s-a anulat. Mi se părea păcat să petrec o zi atât de frumoasă ca asta în Londra. îţi pare rău că mă vezi? Nu păreai că te distrezi prea bine când am sosit. De ce n-aţi mâncat afară?

- Fiindcă Neviile a aranjat aşa. Nu mi-am închipuit că va

fi atât de cald în cortul cu gustări.

- Sigur că nu; Simon părea supărat. Si de ce nu i-ai spus că mai mult de un pahar de şampanie îţi dă dureri de cap? Zău, Jocelyn uneori cred că ai nevoie de o dădacă.

Jocelyn se înroşi şi mai tare din cauza criticii lui, apoi, fiindcă se auzea un murmur de încântare de pe malul râului, atenţia îi fu distrasă. îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi ţintă într-acolo.

- Uite este a doua semifinală pentru Grant. Se vede echipa noastră şi americanii. Ruşii au învins azi dimineaţă şi nu trebuie să scap echipele astea.

Fără a mai fi atentă la reacţia lui Simon, o luă înainte ca să vadă mai bine cum treceau concurenţii. Simon, în urma ei, filma cursa.

- I-ai văzut? întrebă Jocelyn. Cred că vom câştiga ceva. îmi place canotajul, este ca un poem în mişcare.

- Te cunosc, spuse Simon şi o luă de mână ca s-o scoată din mulţimea ce stătea gură cască. Nu am uitat când erai mică şi abia aşteptai să vii să le spui lui Susan şi mamei cum a fost la bunicii tăi.

- Drăguţ că-ţi aminteşti! se întoarse Jocelyn spre el, dar ochii lui Simon nu arătau decât un uşor amuzament din cauza amintirii. Cred că eram o catastrofă ţinându-mă toată ziua după Susan când eram mici, dar avea mult mai multă răbdare cu mine decât Janice şi veneam să-i povestesc toate noutăţile.

- Nu te mai scuza. Lui Susan îi plăcea compania ta, altfel te-ar fi evitat. Revenind la asta, tuturor ne făcea plăcere să te vedem. Nu erai nici pe jumătate aşa de ruşinoasă în acele zile, chiar dacă eram şi eu de faţă.

Jocelyn îi aruncă o privire nervoasă, dar faţa lui Simon era impenetrabilă. întâlnindu-i ochii neliniştiţi, el zâmbi uşor:

- Nu te mai uita aşa înfricoşată, pisicuţo, relaxează-te. Uită-te la Padwyn, nu dă doi bani pe nimeni.

Aproape ajunseră la restul grupului de fete din nou şi Jocelyn o văzu pe Padwyn pozând cu diferiţi concurenţi. Pablo Pendleton lipsea şi în locul lui, Steve Wells, asistentul şef, făcea fotografii. Se întoarse apoi Simon şi acesta îi explică de parcă i-ar fi citit gândurile:

- Da, Steve îi ţine locul. Pablo şi Angie şi-au luat copilul şi s-au dus la părinţii lui Pablo, care sunt dornici să-şi vadă nepoţelul.

Ziua se apropia de sfârşit şi fetele se întoarseră la hotel să-şi schimbe hainele de împrumut. Simon rezervase o masă pentru cină şi dans la unul dintre cele mai mari hoteluri de pe malul râului, iar Jocelyn oftă când îşi scoase rochia distrusă, gândindu-se c-ar fi preferat să mănânce singură cu el în dispoziţia pe care o avusese în primele zile ale căsniciei. Se spălase şi se machia, înainte ca Simon să se ducă să se schimbe, periindu-şi părul când el sosi.

- Se pare că Padwyn a invitat vreo zece concurenţi să vină cu noi. Americanii concurează mâine cu ruşii, aşa că o să se culce devreme, bieţii de ei. Cred că vom fi în total vreo douăzeci, dar cu trei maşini şi microbuzul lui Neville, ne vom descurca.

îşi scotea haina în timp ce vorbea, desfăcându-şi cravata şi nasturii de la cămaşă. Jocelyn uită de cina care-i aştepta şi interveni:

- Ce ruşine că au pierdut ai noştri! Este al treilea an

când trofeul pleacă din ţara noastră. Si când te gândeşti că britanicii au introdus acest sport în majoritatea restului lumii.

Simon râse, şi venind pe la spate, îi cuprinse umerii.

- Eşti dezamăgită? Lasă, poate vom avea mai mult noroc la anul. Aminteşte-ţi că suntem o ţară mică în comparaţie cu Rusia şi America. Ei au milioane de oameni din care să aleagă, aşa că nu este de mirare că au fost mai buni.

îşi retrase mâinile, dar nu înainte ca Jocelyn să simtă răspunsul familiar, dorinţa aproape irezistibilă de a-i lua mâinile şi a-şi lipi obrazul de ele. Impulsul dispăru când el întrebă:

- Ai terminat cu baia?

Fiindcă ea încuviinţă cu un semn din cap, el se grăbi să intre să se spele.

Toţi erau gata când ajunseră jos, cu excepţia lui Padwyn. Aceasta îi lăsă să aştepte cel puţin zece minute, dar efectul apariţiei ei în rochie neagră de seară, dar ochii tuturor bărbaţilor se îndreptară în direcţia ei, inclusiv ai lui Simon. Jocelyn se înfioră, în ciuda faptului că-şi pusese un şal peste umerii goi şi seara era călduţă.

Spre marea ei surprindere, după ce toată lumea fu repartizată în maşini, se trezi stând lângă Simon, cu trei fete ocupând locul din spate şi nu-şi dădu seama cum reuşise el acest aranjament. Este adevărat că era foarte atent cu ea faţă de lume. Indiferent de motivul pentru care se căsătorise cu ea, nu lăsa pe nimeni să ghicească faptul că nu era decât o căsătorie convenţională.

Toţi erau veseli şi petrecerea decurse mai bine decât

se aşteptase Jocelyn. Mâncarea şi vinul erau din plin, iar Simon avea talentul să-i facă pe toţi să se simtă bine, chiar dacă n-aveau nimic în comun.

Era cu Simon la a doua tură pe ringul de dans, concentrându-se să-şi mişte picioarele în ritm cu el când, lipindu-şi obrazul de părul ei, îl auzi şoptindu-i:

- Nu eşti în faţa unui junior, aşa că relaxează-te.

Jocelyn lăsă să-i scape un oftat şi deveni moale în braţele lui. Simon îşi spori îmbrăţişarea şi spuse râzând:

- Cazi dintr-o extremă în alta, aşa-i, pisicuţo? Am spus să te relaxezi nu să te prăbuşeşti! Am provoca o scenă dacă ar trebui să te culeg de pe jos.

Jocelyn zâmbi şi-l privi cu insolenţă.

- Credeam că-ţi place supunerea imediată. încercam să fiu doar o nevastă îndatoritoare. îmi pare rău dacă am exagerat.

- Acum pari la fel de afectată ca ceilalţi, aşa că las-o baltă cu aceste cuvinte pompoase ca să nu-ţi pretind, aşa cum presupui, ascultare totală. Si altceva, Simon se opri când se aplecă mai mult spre ea, nu eşti dată cu un parfum ca a lui Padwyn? Eu cred că cel pe care-l foloseşti tu ţi se potriveşte mai bine.

Jocelyn se uită în altă parte, simţindu-se neajutorată din cauza notei implacabile din vocea lui. Se uită spre Padwyn, invidiindu-i nepăsarea şi siguranţa, fiindcă ei îi era suficient un cuvânt critic ca să-şi piardă îndrăzneala. Ar fi vrut ca măcar o dată Simon s-o laude, să-i complimenteze eforturile pe care le făcea pentru a-i plăcea. Se străduise atât să descopere ce parfum folosea Padwyn şi cumpărase o sticluţă în speranţa că va căpăta mai multă încredere în

sine. Parfumul era mai greu şi mai sofisticat decât cel pe care-l folosea ea, mirosind uşor a flori.

Dar se pare că lui Simon nu-i plăcuse şi terminară dansul în tăcere. Jocelynei nu-i păru rău când muzica încetă şi se întoarseră la masa lor. Toată plăcerea companiei lui Simon se dusese şi tot restul serii zâmbi şi glumi cu inimă grea. Spre uşurarea ei, a doua zi dimineaţă trebuia să participe toţi la slujba de la biserica parohială, aşa că petrecerea se sfârşi relativ devreme.

Când ajunseră la hotel, sub pretextul unei dureri de cap, îl lăsă pe Simon în compania lui Neville să mai bea un ultim pahar şi se duse la culcare. Când în cele din urmă apăru şi el în cameră, ea stătea cu ochii închişi, prefăcându-se că doarme. Ce sfârşit lamentabil pentru o zi care promitea aşa de mult! Simon fusese sincer încântat să participe la petrecere, o copleşise cu o atenţie specială şi ea stricase încă o dată totul! N-avusese cum să prevadă că el nu-i va autoriza parfumul.

Fu trezită de sosirea ceaiului de dimineaţă şi fluieratul lui Simon în timp ce se bărbierea. Bea a doua ceaşcă de ceai când el apăru din baie. O salută vesel, dar Jocelyn îi simţi răceala în comportament. Se dusese tovarăşul ei de ieri după-amiază care râse de supărarea ei la semifinale şi o ţinuse strâns în timpul primului dans.

- Ne vedem jos peste o jumătate de oră. Mă duc să fac o mică plimbare până la micul dejun.

Jocelyn se îmbrăcă repede şi făcu bagajele în timp record. Nu era înţelept să ignori dispoziţia lui Simon. înainte de a ieşi din cameră, privirea îi căzu pe sticluţa de parfum, o luă şi o aruncă în coşul de gunoi.

Masa mare din sala restaurantului era deja ocupată când Simon şi Jocelyn intrară. Manechinele se uitau cu invidie la cei care mâncau ouă şi şuncă, ele mulţumindu-se cu cafea şi pâine prăjită. Sub pretextul că trebuia să le supravegheze pe costumierele care împachetau, Jocelyn plecă mai devreme de la masă.

După slujba de la biserică şi terminarea ultimei curse a regatei, modelele fură duse înapoi la hotel ca să împacheteze. La ora la care fetele erau urcate în microbuz, în afară de Padwyn care plecase cu Neville, Jocelyn se simţea epuizată.

Simon o întrebă, după ce plăti factura la hotel:

- Nu vrei să mâncăm ceva înainte de plecare?

Jocelyn n-avea chef să mai întârzie şi răspunse mai tăios decât îşi dăduse seama:

-Trebuie? Nu ştiu dacă ţie ţi-e foame, dar mie nu. Pot pregăti o omletă când ajungem acasă.

- Cum doreşti, spuse Simon îndreptându-se spre maşină.

De ce spusese „acasă“? se întrebă Jocelyn când se instală lângă el. Din obişnuinţă, probabil, fiindcă era locul unde ea şi Simon se întâmpla să locuiască. Acasă era un loc unde îţi era inima, iar pe Simon nu-l interesau inimile.

Capitolul 4

Deşi se îmbrăcă şi se fardă cu grija obişnuită, în dimineaţa următoare pe faţa ei se vedeau semne ale frământării interioare, fiindcă primele cuvinte ale lui Walter fură:

- Ce s-a întâmplat, Jocelyn? dacă pot face ceva pentru tine, spune doar un cuvânt.

Jocelyn se uită în ochii lui îngrijoraţi şi zâmbi slab:

- Doar o durere de cap, Walter. Nu-i nimic altceva.

El îşi plecă privirea, aşa că Jocelyn se ridică şi ca să-l liniştească, îi puse o mână plină de afecţiune pe umăr tocmai când uşa se deschise pe neaşteptate şi intră Simon.

Acesta se opri, încruntându-se a dezaprobare şi spuse cu o politeţe calculată:

- Când aveţi vreun minut, aş vrea o listă cu stricăciuni, în cazul în care au fost, ale colecţiilor pe care le-am luat la Henley, apoi Walter să-mi facă o listă cu cheltuielile efectuate.

Plecă înainte ca ei să-i poată răspunde. După un moment de tăcere jenată, Walter se îndreptă spre uşă, dar ajuns acolo se opri.

- Deci asta este, nu? Si, spre surprinderea Jocelynei păru mai curând amuzat decât contrariat. Bănuiesc că Simon a căpătat o durere de cap mai mare ca a ta, dragă fată.

Ce vroia Walter să spună? se întrebă Jocelyn când începu să ducă la îndeplinire instrucţiunile lui Simon. Ceea ce o uluise fusese Simon, care văzuse mâna ei pe umărul lui Walter şi duritatea lui iraţională putea fi datorată numai acestui fapt. Doar nu putea fi gelos pe bietul Walter? Era o

idee atât de nebunească încât Jocelyn şi-o alungă din minte.

Tocmai terminaseră masa de seară şi Jocelyn aştepta cafeaua, când capul lui Simon apăru prin uşă.

- Este Angie la telefon. L-a culcat pe micuţ şi vrea să-ţi spună ceva.

Cum luă receptorul, vocea lui Angie Pendleton îi răsună în ureche.

- Tu eşti, Jo? Ne-am întors din Wales, la timp ca să hrănim bebeluşul, aşa că m-am gândit să-ţi telefonez înainte de a pregăti masa pentru noi doi. Am stabilit detaliile pentru botez. Poţi veni cu Simon mâine la masă ca să-ţi spun ce planuri avem? Ne-am hotărât să-l facem în Wales din cauza socrului care nu se poate deplasa, dar îţi voi spune totul când ne vom vedea. Crezi că puteţi fi aici la ora opt?

- Bineînţeles, dar nu te vei obosi prea tare? Ai destulă treabă cu copilul ca să-ţi mai vină şi musafiri.

- Prostii, râse Angie. Oricum, ştiu că tu şi Simon nu veţi obiecta asupra mâncării. Voi face ce fac de obicei. Arunc ceva într-o cratiţă, pun la cuptor şi sper să iasă ceva bun.

- Mi-ar face plăcere să vin şi lui Simon la fel, dar dacă el nu va putea, o să-ţi dau un telefon.

Jocelyn închise când apăru Simon cu tava cu cafea.

- Ce era cu „dacă Simon nu poate“?

- Angie! Vrea să mergem mâine seară la ea. Se pare că botezul lui Philip Robin Julius se va ţine în Wales. Am acceptat şi i-am spus lui Angie că o voi înştiinţa dacă tu nu vei putea veni.

- Bineînţeles că voi merge, dar chiar aşa îl vor numi pe

bietul băieţel? se miră Simon amuzat. Cine naiba i-a îndemnat să facă o astfel de combinaţie de nume?

- Philip, fiindcă îi place şi lui Angie şi lui Pablo; Robin după numele tatălui lui Angie, Julius după al lui Pablo, explică Jocelyn.

- Sper să ne ierte când va fi destul de mare să înţeleagă, spuse Simon, încă amuzat de alegerea făcută de Pendletoni pentru fiul lor. Turnă lapte în cafeaua Jocelynei şi continuă cu o strălucire poznaşă în ochi.

- Să te asiguri că pronunţi corect când repeţi ritualul după preot, mai ales că după toate probabilităţile slujba se va ţine în celtă. Si roagă-te ca finul să nu-şi înţeleagă numele.

Jocelyn văzu partea nostimă şi se trezi râzând din toată inima cu Simon, pentru prima oară de zile întregi.

- Ai dreptate, desigur. Mi se pare un nume cam lung pentru un copilaş. Poate că atunci când va creşte se va obişnui. Mie mi se pare că oamenii ajung să se confunde cu numele lor.

Simon se întinse şi o ciufuli.

- Ce nostimă eşti uneori! Bea-ţi cafeaua şi hai să ne uităm la televizor. Dezbat un subiect interesant în seara aceasta.

Deschise televizorul şi veni să se aşeze lângă ea pe canapea. Jocelyn se cuibări mai bine, dorindu-şi ca viaţa să fie întotdeauna atât de puţin complicată. Se uită pe furiş la Simon, gândindu-se că nu trebuia să fie atât de implicată emoţional cu bărbatul de lângă ea. Câteva săptămâni de intimitate cu cel care cu indiferenţă faţă de sentimentele ei o convinsese să se mărite, n-o făcuse pe Jocelyn să se

simtă mai apropiată de el. Simon era invulnerabil, îşi spuse ea oftând, punându-şi ceaşca de cafea pe tavă. Simon trebuie să-i fi remarcat mişcarea, fiindcă se întoarse şi întrebă încet:

- Mai vrei ceva, pisicuţo? Să-ţi reîncălzesc cafeaua?

Ea scutură din cap. De ce oare această aparentă consideraţie nu era adâncă? Dar nimeni n-ar fi putut vorbi aşa cum vorbise Simon în acea dimineaţă în faţa ei şi a lui Walter, dacă n-ar fi fost ros de gelozie. Dar Simon nu rostise nici un cuvânt despre dragoste şi nici nu-i ceruse să-l iubească. Trebuia deci să continue să-şi ascundă sentimentele adevărate şi să-şi poarte nefericirea în tăcere.

Fu o schimbare plăcută seara următoare când intrară în apartamentul soţilor Pendleton, unde domnea o atmosferă relaxată de cămin. Angie Pendleton glumise când spusese că va „arunca ceva într-o oală“, fiindcă de fapt era o excelentă bucătăreasă şi-şi găsise timp să aranjeze masa frumos, cu o faţă de masă crem, tacâmuri sclipitoare şi un vas cu trandafiri în mijloc. O friptură suculentă însoţită de salată verde fusese precedată de avocado cu un sos de oţet. Angie se scuză că n-are desert, dar când aduse băuturile, scuzele ei fură înlăturate de Pablo.

- Fata mea, ştii la fel de bine ca mine că nu mă interesează dulciurile, şi cred că nici pe Simon şi Jocelyn. Stai jos în timp ce eu mă duc să fac cafeaua.

Stătură toţi la masa ovală, mult după ce-şi terminară cafelele. Se discutară planurile de botez care urma să aibă loc într-o biserică de ţară, în apropiere de casa părintească a lui Pablo. Simon şi Jocelyn promiseră că nimic nu-i va

putea opri să vină în Wales pentru această ocazie.

- Mama va fi încântată să vă găzduiască, adăugă Pablo. Avem o grămadă de camere şi ei îi plac musafirii, acum de când se mişcă atât de puţin. Va fi un botez liniştit, doar unchiul lui Angie şi fratele meu ca celălalt naş şi unu sau doi prieteni de familie.

- Dar sora ta? o întrebă Jocelyn pe Angie. Nu vine din Canada? Credeam că va fi naşa copilului.

Angie râse şi o bătu pe Jocelyn pe umăr.

- Cred că glumeşti, Jo! Cum o să vină tocmai de acolo pentru un simplu botez la ţară? Dacă botezul ar fi avut loc într-un loc mai pompos, cu ziarişti şi cameramani prezenţi, ar fi venit mintenaş!

Jocelyn o cunoştea prea bine pe sora lui Angie, fiindcă Robinetta Snow, odinioară top model la Wadebridge, fusese cât pe ce să distrugă şansele de fericire ale lui Angie din cauza egoismului său. La un moment dat, declarase că vrea să se mărite cu Pablo şi Angie se pregătise să se sacrifice pentru binele surorii ei. Norocul, sub forma unui canadian frumos şi bogat, intervenise şi Robinetta se măritase cu el, lăsând-o pe Angie liberă să-şi urmeze îndemnul inimii.

în timp ce spălau vasele, Angie îi mărturisi Jocelynei că ea şi Pablo se aflau în dilemă.

- Apartamentul este prea mic când ai un copil şi nu ştiu ce să fac. Chiar lângă noi mai este un apartament, dar preţul este mare şi se eliberează abia peste un an. în plus, nu s-a făcut nici o modernizare şi locul arată ca în „Marile speranţe“ a lui Dickens. Mai avem oferta unui apartament luxos aflat la o oră de mers pe jos, dar nu există grădină ca

aici şi mi-aş dori un loc mai verde. Sigur că idealul meu ar fi o casă la ţară, dar atunci abia l-aş mai vedea pe Pablo.

- Eu cred c-aş alege apartamentul alăturat. Poţi uni ambele apartamente şi face recondiţionări. în cel care se află mai departe de aici te-ai simţi singură şi ruptă de restul lumii. Aici, eşti lângă Pablo şi el poate să te vadă când doreşte.

Angie încuviinţă din cap.

-Ai dreptate, vino să vezi şi tu. Am cheia şi mai este o jumătate de oră până să-l hrănesc pe Philip.

în cele din urmă vizitară cu toţii apartamentul care era foarte degradat, într-adevăr.

- Fă-le o ofertă, Pablo, îi propuse Simon. Dar nu cât cer. Si cere şi părerea unui arhitect care să estimeze cât va costa ca să fie locuibil. Trebuie să afli precis ce poţi şi ce nu poţi înainte de a te angaja.

- Pentru Angie este o provocare, trebuie să recunoşti, remarcă ea în timp ce se întorceau spre casă. Va fi o mamă titanică, dar dublându-şi spaţiul pot avea o casă frumoasă.

Vocea ei trebuie să fi fost gânditoare fiindcă Simon se întoarse spre ea şi-i strânse degetele.

- Pari verde de invidie, pisicuţo. Te deranjează că ai preluat un apartament modern fără să fi avut ocazia să participi la decorarea lui?

- Bineînţeles că nu. Aş fi avut timp să aleg tapetul, să mă ocup de draperii? respinse ea cele spuse de Simon.

***

Deşi erau ocupaţi ca de obicei la agenţie, în următoarele câteva zile Jocelyn deveni conştientă de

schimbările în comportare a celor doi colegi apropiaţi. Walter Hook încetă să se mai arate superprotector, iar Neville Newton, care era în mod normal bine dispus şi sigur pe sine, deveni mai mohorât.

Răspunsul la schimbarea serioasă a lui Neville veni într-o seară, când Jocelyn şi Simon mergeau la o recepţie de lansare a unui nou produs cosmetic american.

- Crezi că mai este loc pentru un alt produs? întrebă ea în timp ce-şi croiau drum prin trafic. Credeam că piaţa britanică este deja arhiplină şi cumpărătorii nu prea vor să schimbe produsul pe care-l cunosc şi-l folosesc de ani întregi.

- Cu Padwyn pe reclamă, au o mare şansă, replică Simon, deşi bineînţeles că Neville este amărât că ea a fost aleasă de firmă. Dacă are succes aici, o vor lua în State şi el îşi dă seama că un contract pe termen lung cu ei o va face să dispară din Londra. Stiam că-şi va muşca degetele când i-a oferit o cameră în apartamentul lui.

Jocelyn tăcu, pentru a digera informaţia. Primise răspunsul la comportamentul neobişnuit al lui Neville. Walter, Simon şi alţi bărbaţi se consultaseră de mai multe ori, dar temându-se de un refuz, Jocelyn nu întrebase nimic. Discuţiile zilnice pe care Simon le avea cu mama lui se duseseră de când Jocelyn preluase sarcinile acesteia şi ea abia dacă afla câte ceva din întâmplare.

De ce oare devenise Simon brusc atât de amabil încât s-o informeze? se întrebă ea, întorcându-se să-i studieze profilul.

- Va accepta un contract dacă i se oferă?

- Ar fi proastă să nu accepte, replică Simon. Si Padwyn

a noastră nu este proastă. Este o ocazie fantastică pentru cineva care abia se lansează. Da, ştiu că s-a descurcat foarte bine cu reclama de sosuri, continuă el, dar plata aici va fi cu mult mai mare. Firma vrea să învingă sau să se prăbuşească şi, personal, cred că vor reuşi. Produsele lor sunt cu adevărat bune şi scumpe. N-ai observat, pisicuţo, că femeile sunt suspicioase când li se oferă ceva rezonabil? Reacţia lor imediată este că dacă ceva este ieftin nu poate fi bun.

- Aşa părere proastă ai despre noi, Simon?

- Nu-ţi scoate ghearele, pisicuţo. N-am spus nimic personal când am spus că femeilor le plac lucrurile scumpe. N-ar trebui să fii atât de afectată. Să ştii că iraţionalitatea face parte din farmecul vostru.

Acest ultim comentariu o reduse la tăcere pentru tot restul drumului. Când ajunseră la destinaţie, fură imediat despărţiţi când un bărbat înalt îl luă pe Simon de braţ. El se scuză faţă de Jocelyn şi se îndreptă cu acesta spre bar. Rămasă singură, atenţia îi fu atrasă brusc de o enormă fotografie acoperind un perete al încăperii. Padwyn era surprinsă într-o atitudine neobişnuită, care-i punea farmecele în evidenţă, prin diferite trucuri fotografice.

- Este impresionantă, nu? auzi o voce lângă ea.

Se întoarse şi-l descoperi pe Neville, care privea cu ochi trişti fotografia. Cu mâinile în buzunare, el continuă să spună:

- Este naturală, bineînţeles. Unele fete au acest dar, altele nu. Este doar un accident de naştere. Fata are noroc, dar reţine şi atrage atenţia.

Păru să-şi revină brusc, fiindcă se uită direct la Jocelyn cu un amestec de părere de rău şi exaltare.

- Eram optimist dacă mă aşteptam să dea cu piciorul acestei ocazii. Ţi-a spus Simon?

Jocelyn încuviinţă din cap.

- Deci Padwyn a semnat?

-Acum o oră. Ne va părăsi curând.

Jocelyn îşi lăsă paharul şi-l luă pe Neville de braţ, schimbând subiectul.

- Mor de foame, Neville - am mâncat doar un sandviş şi am băut o cafea la prânz. Văd că există un bufet. Hai să mergem să mâncăm ceva.

Pe moment, Neville se opuse, dar apoi se lăsă dus, spunând cu tonul lui obişnuit:

- Da, de ce nu? Să mâncăm, să bem, să ne veselim, fiindcă în curând frumoasa mea va fi peste ocean.

Câteva minute mai târziu, cu farfuriile pline ochi, găsiră un colţişor liniştit unde se aşezară să mănânce.

-Dacă poţi mânca tot ce ai în farfurie, mă înclin în faţa ta. Unde încap toate acestea, Jo? Eşti slabă ca o aşchie.

Ochii Jocelynei sclipiră când văzu că lui Neville îi revenise simţul umorului şi arăta din nou normal. Zece minute mai târziu, lăsă cuţitul şi furculiţa cu un oftat.

-A fost minunat. Se uita la farfuria lui Neville care era la fel de goală ca a ei. Până la urmă, ţi-a fost şi ţie foame.

-A fost nevoie de un suflet caritabil care să-mi aducă aminte.

- Sincer, cred că mâncarea este panaceul pentru toate necazurile, lucrurile nu par atât de rele când ai stomacul plin.

-Acum, să mergem să ne alăturăm celorlalţi, propuse Neville. îl cunoşti pe bossul care a organizat?

- Nu, cum arată?

- Un individ decent, dar vei judeca singură.

Le trebui ceva timp să ajungă înapoi în camera înţesată de lume unde sub fotografia imensă stătea reprezentantul american care organizase festivitatea, având-o pe Padwyn lângă el. Ea arăta ciudat de indiferentă faţă de norocul care dăduse peste ea. Simon, de cealaltă parte a americanului, se opri din vorbit când îi văzu pe Neville şi Jocelyn braţ la braţ.

- Unde aţi fost? V-am căutat. Aici este vorba de afacere, nu de plăcere, trebuie să vă reamintesc, spuse el iritat, apoi, întorcându-se spre american, spuse cu o voce normală: îl cunoşti pe asociatul meu, Neville Newton, domnule Philbrick, dar nu cred c-ai cunoscut-o pe soţia mea.

Jocelyn se trezi că mâna îi este scuturată cu fermitate, privind în ochii blajini ai americanului. Acesta era puţin mai înalt ca ea. O trase pe Jocelyn într-o parte, unde erau etalate produsele americane.

- Am auzit că sunteţi o doamnă care-şi cunoaşte meseria, drept dovadă felul în care a fost pregătită domnişoara Padwyn. Aş vrea să vă cunosc părerea ca femeie şi critic cunoscător. Ce credeţi despre aceste idei de ambalaj? Bănuiesc că încă n-aţi încercat cosmeticele noastre.

Jocelyn se feri să recunoască faptul că până în acel moment nu pusese ochii pe noua linie de sortimente. Petrecură câtva timp examinând şi discutând cremele, loţiunile şi cosmeticele de diferite feluri, înainte ca Simon să li se alăture.

- Micuţa doamnă se pricepe, şi mi-a dat nişte idei nemaipomenite, comentă domnul Philbrick, în timp ce Simon zâmbea uşor ironic spre Jocelyn. Noi nu ne-am gândit la ambalarea în pacheţele minuscule, decât la mostre. Doamna Wadebridge a venit cu o idee de mici poşete cu fermoar, ca nişte truse de manechiură, conţinând ce-i trebuie unei femei să-şi refacă machiajul când merge undeva. Să zicem o sticluţă de parfum, pudră, ruj, fard de pleoape şi tampoane de curăţat. Apoi, toate preparatele livrate în cutii miniaturale, pentru a putea fi înlocuite când se termină. Nu înţeleg de ce cei de la departamentul nostru n-au venit cu astfel de idei, fiindcă îi plătim suficient. Doamnei Wadebridge i-a trebuit doar un minut să identifice o nouă posibilitate.

Domnul Philbrick se întoarse să se încline în faţa lui Jocelyn, roşie ca focul.

- V-ar deranja dacă aţi veni să lucraţi pentru compania noastră?

- Nici o şansă, spuse Simon înainte ca Jocelyn să poată răspunde la o astfel de propunere. Este mult prea valoroasă, şi puse un braţ în jurul umerilor ei.

Domnul Philbrick râse din toată inima.

- Sigur! Am înţeles. O căsnicie fericită trece înaintea afacerilor şi nu te poţi bucura de ea la trei mii de mile distanţă. Dar dacă nu vreţi să veniţi la noi, îi spuse direct Jocelynei, insist să primiţi în dar o selecţie a produselor noastre. Cel puţin să avem, sper, un client satisfăcut, ca să începem lansarea cu piciorul drept.

Jocelyn bâlbâi câteva mulţumiri, conştientă de braţul lui Simon, din jurul umerilor săi. Când se duseră la Neville şi

Padwyn care discutau aprins, Simon o prinse de cot, hotărât să nu-i mai dea drumul ca să nu dispară.

Când plecară peste o oră, pe scaunul din spate al maşinii se lăfăia o cutie de piele plină cu produse cosmetice.

- Se pare că l-ai cucerit pe domnul Philbrick, remarcă Simon. Ai făcut o sugestie isteaţă în privinţa cutiuţelor miniaturale cu cosmetice.

- N-a fost mare lucru. Fiecare femeie care lucrează trebuie să-şi care la serviciu tot felul de produse pentru a-şi reface chipul. Si este mult mai uşor să porţi cu tine o trusă cu cutiuţe având tot ce-ţi trebuie. Mă mir cum de nu s-a gândit cineva la asta mai demult.

-Adevărul este că până în această seară nu s-a gândit nimeni. Ai talente ascunse pe care habar n-aveam că le posezi, o felicită Simon, plin de indulgenţă.

Dar nu asta vroia Jocelyn de la el, acest fel de complimente de parcă ar fi fost copil.

Fu surprinsă să-şi audă propria voce acidă:

- încetează să te comporţi cu mine ca şi când aş fi o fetiţă. Nu este necesar.

Surprinsă de propriul curaj, realiză că Simon îi aruncase o privire tăioasă înainte de a se concentra asupra drumului. Restul călătoriei se petrecu în tăcere şi când ajunseră în apartament, fu amuzată să-l audă pe soţul ei spunându-i împăciuitor:

- Urcă-te în pat. Eşti extenuată. îţi aduc o băutură caldă în câteva minute.

Următoarele două săptămâni decurseră lin, în afara frecuşurilor zilnice de la serviciu. Colecţiile erau gata

pentru a fi prezentate în toată Londra şi agenţia avea din ce în ce mai multe cereri de fete pentru prezentarea acestora, aşa că ajutorul lui Neville era de nepreţuit. Din acea seară de la prezentarea produselor cosmetice, el nu mai făcuse nici o referire la plecarea iminentă a lui Padwyn peste ocean. Dacă suferea, o ascundea foarte bine.

Jocelyn nu-i putea spune lui Neville că şi ea era o victimă a iubirii neîmpărtăşite, fiindcă Simon se comporta în public ca un soţ devotat. în orice caz, ce fată cu mintea la cap ar recunoaşte că o luase de nevastă pentru că-i era de folos şi nu pentru farmecele sale? încerca să-i uşureze suferinţa lui Neville fiind mai prietenoasă cu el, ţinându-l ocupat şi cât mai departe de Padwyn.

Bineînţeles că nu putea controla mişcările lui în afara agenţiei, dar ştia că vederea lui Padwyn făcându-şi bagajele îl îndurera peste măsură. în câteva ocazii, îl invită pe Neville la cină şi o dată o invită şi pe Janey, ştiind că relaţia acesteia cu doctorul nu mergea prea bine.

- Sper că nu faci pe peţitoarea? o întrebă Simon cu un zâmbet ironic.

Jocelyn se înroşi, recunoscând familiara notă de amuzament răutăcios în vocea lui Simon. De ce nu-i acorda credit că se interesa de mâhnirea prietenilor ei, fără a avea intenţia să se amestece în viaţa lor particulară? Propria lor relaţie incomodă ar fi trebuit să-l facă pe Simon mai înţelegător în loc de a fi critic.

într-una din dimineţi, când îi întinse ceaşca de ceai, după ce o sărută cu indiferenţă, o anunţă:

- Cred că mă voi duce cu Padwyn în State, săptămâna

viitoare. Voi vedea cum se instalează, voi căuta nişte contracte în New York, după care voi sta vreo două zile cu mama. Stiu că tu şi Neville vă veţi descurca foarte bine fără mine.

Nici vorbă s-o ia cu el, se gândi Jocelyn în timp ce-şi bea ceaiul şi-l privea pe Simon cum îşi deschide uşa de la garderobă să-şi aleagă o cravată. Ce credea Neville despre angajamentul lui Simon, n-avea de unde să ştie. Acesta nu arătă decât un interes politicos când îi spuse cum şi cu cine pleca Padwyn şi puse doar câteva întrebări privitoare la mersul agenţiei în lipsa lui Simon, iar la plecarea de la serviciu, spuse ca din întâmplare:

- Vă trebui să găsim un alt coleg de apartament, deoarece Padwyn va sta în Statele Unite şi chiar dacă se va întoarce, bănuiesc că va dori să stea într-o locuinţă a ei, spuse el înainte de a trage uşa după sine.

Ce bine ştia Neville să ascundă ceea ce simţea, se gândi Jocelyn. Oare şi ea era atât de pricepută?

Era bine că agenţia era atât de ocupată şi în timpul zilei n-avea timp să se frământe asupra vieţii ei personale atât de nesatisfăcătoare. Neville se oferi să-i ducă pe cei doi la aeroport în ziua plecării şi bănuind că vroia să fie cu Padwyn până în ultimul moment, nu ridică nici o obiecţie împotriva acestui angajament.

Fu surprinsă când mâncau împreună în dimineaţa plecării să-l audă pe Simon spunând:

- Să te comporţi bine în lipsa mea, pisicuţo. Si să nu reverşi prea multă bunătate în jur.

Jocelyn îl privi surprinsă şi se opri din mâncat. Spre marea ei uimire, Simon zâmbea poznaş.

- Crezi că nu observ cum te dai peste cap încercând să liniştești pe oricine suferă? Majoritatea protejaţilor tăi sunt mult mai bine pregătiţi decât tine încât să-şi poarte singuri de grijă, aşa că m-ar întrista să vin acasă şi să descopăr că ai permis să ţi se exploateze bunătatea.

Jocelyn rămase perplexă şi nu scoase un cuvânt. Simon îşi goli ceaşca şi se ridică în picioare.

- Bine, pisicuţo, uită ce ţi-am spus. Să fii doar o fată bună cât sunt plecat şi-ţi voi aduce la întoarcere Statuia Libertăţii, ca suvenir.

Mai târziu, când intră în biroul ei în acea dimineaţă ca s-o anunţe că pleacă, o luă în braţe, o sărută cu putere pe gură şi-şi reînnoi avertismentul.

- Nu uita ce ţi-am spus mai devreme, îi comandă el înainte de a o săruta din nou, făcând-o să i se accelereze pulsul, apoi, când ajunse la uşă, se întoarse zâmbind. îţi dau voie să-ţi fie dor de mine, şi ochii lui se îmblânziră când se opriră pe silueta ei firavă. La revedere!

Jocelyn rămase cu o dorinţă sălbatică de a alerga după el, de a-i înconjura gâtul cu braţele şi a-l ruga s-o ia cu el sau mai bine să rămână, s-o lase pe Padwyn să se ducă singură.

Dar gândul la reacţia lui Simon faţă de un astfel de comportament o făcu să renunţe. Amuzamentul personalului faţă de o astfel de comportare ciudată n-ar fi fost nimic în comparaţie cu răceala cu care ar fi fost întâmpinată. Simon putea fi indulgent cu un client important, dar niciodată cu soţia lui.

Jocelyn se mulţumi să privească de la fereastră cum

Simon o aşază cu grijă pe Padwyn în maşina lui Neville şi oftă când dispărură în trafic peste trei minute. în dimineaţa următoare, fără Simon care să aducă ceaiul şi s-o trezească, dormi mai mult şi se aranjă în grabă, sărind peste micul dejun ca să nu întârzie.

Era pe la jumătatea dimineţii când observă că-i lipseşte inelul de logodnă şi-i telefon' doamnei Telford că l-a uitat pe chiuveta din baie.

- L-am găsit acum câteva minute şi l-am pus pe tăviţa din dormitor, o asigură menajera.

Când Neville se întoarse de la aeroport arăta ca de obicei, dar în cursul după-amiezii observă că era cam trist. Dacă Simon nu i-ar fi făcut morală în legătură cu sufletul ei caritabil, Jocelyn l-ar fi invitat la plecare la un pahar. Dar aşa, plecă de la birou mai devreme, lăsându-l pe Neville să se descurce singur cu sarcinile pe care le trasase Simon în ultimul minut.

Ajunse acasă şi o găsi pe doamna Telford aranjând masa pentru o persoană.

- Nu te obosi, îi spuse repede Jocelyn. Cât voi fi singură, voi mânca ceva pe o tavă în faţa televizorului şi. adăugă ea văzând-o pe doamna Telford că se îndreaptă spre bucătărie, nu mai este nevoie să rămâi. Mă voi descurca singură.

După ce se spălă pe mâini, intră în bucătărie şi o găsi pe doamna Telford gata de plecare. Menajera scoase din cuptor o caserolă cu friptură apetisantă şi o aranjă pe o tavă.

- Desertul este în frigider. Oh, doamnă, am uitat să vă spun că a fost un tânăr aici. Spunea că este fratele

dumneavoastră. A aşteptat un timp şi apoi a spus că nu mai poate sta.

Jocelyn îngheţă. Oare ce vroise Alan? îi scrisese doar o scurtă scrisoare de mulţumitre după ce Simon îi achitase datoria la jocuri.

- Cam pe la ce oră, doamnă Telford? Era singur?

- Nu, era împreună cu alt tânăr şi trebuie să fi fost cinci şi jumătate când au sosit. Da, aşa este, mi-amintesc că i-am auzit ascultând ştirile la televizor. Dăduseră sonorul prea tare. Cam peste douăzeci de minute, fratele dumneavoastră a intrat în bucătărie şi mi-a spus că nu mai poate aştepta. I-am sugerat să vă dea un telefon la serviciu, sau să le dau ceva de mâncare. Au băut doar un whisky. Sper că n-am greşit?

Ca prin vis, Jocelyn dădu din cap şi imediat ce auzi uşa închizându-se după doamna Telford, alergă în dormitor. O anume presimţire făcu să i se usuce gura când se uită la tăviţa de la oglindă. Inelul dispăruse - nu mai exista nici o îndoială. Se duse şi în baie pentru cazul în care n-ar fi înţeles ce-i spusese menajera mai devreme, dar nici aici nu se afla inelul. Jocelyn se întoarse în dormitor să caute în sertare şi descoperi că douăzeci de lire pe care le ţinea pentru cazuri de urgenţă, în sertarul cu batiste, lipseau şi ele.

Aici a fost primul loc unde ar fi căutat Alan. Ca fetiţă, întotdeauna îşi ascundea comorile sub batiste şi toată familia râdea de ea, spunându-i că acolo era „seiful“ ei. îşi duse mâinile la tâmple, uitând de mâncare şi încercă să hotărască ce să facă. Si atunci se auzi soneria de la intrare. Se repezi la uşă, crezând că Alan s-a întors să-i înapoieze

cel puţin inelul.

Dar în prag se afla Neville Newton şi văzându-i expresia, intră neinvitat şi închise uşa.

- Ce s-a întâmplat, Jocelyn? Apoi, când o văzu că nu poate scoate nici un cuvânt, Neville o împinse în camera de zi. Intră aici. Ai nevoie să bei ceva.

O conduse spre cel mai apropiat fotoliu, turnă un pahar de brandy şi i-l puse în mână.

- Bea! o îndemnă el, apoi poţi să-mi spui tot ce te frământă. Jocelyn goli paharul ascultătoare, se cutremură când alcoolul îi alunecă pe gât şi apoi i-l dădu lui Neville.

- Ei bine? întrebă acesta răbdător, dar implacabil.

- Mi-am pierdut inelul de logodnă.

Neville râse uşurat şi puse paharul jos.

-Asta-i tot? Credeam că ai găsit cel puţin un cadavru în baie. Nu te mai necăji, Simon îţi va lua altul. Si asta-mi aminteşte să-ţi spun că a telefonat după plecarea ta şi a spus că au ajuns cu bine şi speră să se întoarcă miercuri. Aşa că, trecând pe aici în drum spre casă, m-am gândit să intru şi să-ţi spun personal, în loc să-ţi telefonez. Bine că am făcut aşa.

Jocelyn îşi umezi buzele uscate. N-avea de gând să-i spună despre delictul fratelui ei, totuşi avea nevoie de sfatul cuiva.

- Mi s-a furat, răbufni ea, de către fratele meu sau prietenul lui.

Se lăsă o clipă de tăcere, după care Neville trase un scaun şi se
aşeză lângă ea:

- Spune-mi mai bine întreaga poveste. Nu te jena, zâmbi el când Jocelyn îl privi ruşinată. Fiecare familie are

oaia ei neagră. Cum şi când ţi-a dispărut inelul?

în propoziţii incoerente, presărate cu întrebări din partea lui Neville, Jocelyn îi relată evenimentele care au dus la descoperirea dispariţiei banilor şi inelului.

-Trebuie să-l capăt înapoi. Simon va fi foarte furios când va afla, dar nu mă pot adresa poliţiei, înţelegi de ce.

Neville măsură în lung şi-n lat camera, adâncit în gânduri. Brusc, se întoarse spre ea.

- Văd doar trei alternative. Ori îţi cumperi un inel identic, ori încerci să afli ce-au făcut aceşti terchea-berchea cu inelul. Sau poţi aştepta până se întoarce Simon să rezolve problema. Totuşi, n-ar fi prea târziu să mai găseşti inelul. Se întâmplă că am avut un coleg de şcoală care are o agenţie de detectivi particulari, împreună cu taică-său. Nu te uita la mine atât de neliniştită. Si Dick şi tatăl lui au fost în poliţie şi integritatea lor este ireproşabilă. Numai că preţurile lor sunt cam piperate. Acum, ce-ai de gând să faci?

Jocelyn îşi dădu la o parte părul de pe frunte, ceea ce îi demonstră lui Neville că-şi pierduse calmul obişnuit.

- Nu ştiu de unde mi-a cumpărat Simon inelul. Este neobişnuit şi am pierde o grămadă de timp încercând să găsim unul asemănător şi Simon se întoarce miercuri, iar eu nu vreau să afle.

-în acest caz, nu mai rămâne decât o posibilitate. O să-l sun pe Dick să văd dacă poate veni încoace chiar acum.

Fără să mai aştepte reacţia Jocelynei, Neville se duse la telefon.

Dick Walner nu era deloc cum îşi închipuia ea un detectiv particular. Era foarte elegant într-un costum închis la culoare şi o vestă de mătase cu desen viu, înalt peste

medie şi puternic. Jocelyn îi simţi forţa când îi strânse mâna.

Avea un mod liniştit de a privi lucrurile, aşa că povestea vizitei fratelui şi dispariţia banilor şi a inelului nu-l impresionă aşa cum se aşteptase Jocelyn. Poate din cauza faptului că fusese poliţist şi văzuse prea multe infracţiuni mult mai grave.

- Stii ceva în legătură cu locul unde s-au dus fratele şi prietenul lui când au plecat de aici?

- Habar n-am. Ei nu prea s-au apropiat de familie, deoarece tatăl meu nu este de acord cu această prietenie. Toţi credem că are o proastă influenţă asupra lui Alan.

- S-ar fi putut duce la vreo rudă a prietenului?

Jocelyn oftă.

- Nu ştiu dacă are vreo rudă. Cred că părinţii lui Christopher sunt divorţaţi şi niciodată nu m-a interesat viaţa lui personală. Poate că băieţii au plecat înapoi la apartamentul lor din Leeds. Locuiesc împreună cu alţi doi studenţi.

- Putem să le telefonăm acolo?

Jocelyn clătină din cap explicând că în apartamentul acela nu este telefon.

- Poate că-i mai bine, spuse Dick Walner. Dacă s-au întors acolo nu-i vom scăpa din mână. Spui că menajera le-a dat drumul în casă. Sun-o şi întreab-o dacă ştie ce planuri aveau pentru noapte.

Doamna Telford fu surprinsă să audă vocea Jocelynei, dar răspunse fără ezitare.

- Fratele dumneavoastră a spus că nu mai puteau

aştepta fiindcă trebuia să se întoarcă la colegiu. îmi amintesc bine, fiindcă m-au întrebat cum vor avea timp să ajungă la program.

Când puse receptorul jos, Jocelyn se întrebă ce făceau Alan şi Christopher departe de colegiu, dar păstră pentru sine şi relată convingerea fermă a doamnei Telford că băieţii erau în drum spre Leeds.

- Dacă este adevărat, spuse Dick Walner după o scurtă reflecţie, cu cât mai repede ajungem acolo, cu atât este mai bine. Plecând acum, ajungem la Leeds dimineaţă şi poate că n-au avut timp să amaneteze inelul înainte de a ajunge la ei. Doar dacă nu ştiu aici în Londra o piaţă pentru bijuterii furate. Mă duc să-mi fac bagajul şi să discut cu tatăl meu. Poţi fi gata, să spunem, într-o jumătate de oră? o întrebă pe Jocelyn.

Zăpăcită de întorsătura evenimentelor, ea nu putu decât să încuviinţeze din cap. Când Neville se întoarse după ce-l condusese pe Dick, o îmbărbătă:

- Vino-ţi în fire! Dacă se ocupă Dick, se va rezolva. îţi voi ţine eu locul la serviciu.

- Mulţumesc, Neville, eşti un drăguţ! Jocelyn zâmbi slab.

Când se întoarse peste cincisprezece minute, ducea o sacoşă şi
o haină uşoară pe braţ. Neville stătea, sorbind un whisky şi citind un ziar.

Se ridică la intrarea ei şi arătă spre o tavă cu sandvişuri.

- Am văzut că nu te-ai atins de cină. Nu poţi începe o călătorie lungă cu stomacul gol. Dick nu vine mai devreme

de zece minute, aşa că aşază-te şi mănâncă.

Obişnuită să-l asculte pe Simon, Jocelyn se aşeză şi începu să ciugulească dintr-un sandviş. Acum, când totul fusese preluat de mâini capabile, descoperi că era flămândă şi spre satisfacţia lui Neville, când se auzi soneria de la intrare, tava şi ceaşca de cafea erau goale.

Uitându-se în urmă, Jocelyn nu-şi mai amintea toate amănuntele călătoriei. La prima oră, ea şi Dick pălăvrăgeau despre munca lor, apoi lungul drum care li se aşternea în faţă lucind în ploaie, făcu să-i cadă pleoapele şi se trezi doar când maşina se opri la o cafenea de pe autostradă, cu primele semne ale răsăritului arătându-se pe cer.

- Nu mai avem mult, spuse Dick desfăcându-şi centura de siguranţă. Si ştiu că o mâncare caldă ar fi binevenită.

Pe jumătate adormită cum era, Jocelyn nici nu se gândea la mâncare, dar Dick nu-i lăsă ocazia să refuze. Se instalară la o măsuţă curată, cu farfurii cu şuncă, ouă şi cârnaţi în faţa lor. Dick mâncă totul cu poftă, dar ea abia gustă, gândindu-se că se afla atât de aproape de întâlnirea cu fratele ei Alan şi cu Christopher. După ce mâncă totul, el îşi aprinse o ţigară şi mai comandă cafea. Văzând-o pe Jocelyn că-l privea ţintă, îşi stinse ţigara.

- Ce mai este?

- Dintr-o dată, au început să mă treacă fiori reci. Va fi scandal? Nu vreau să fie rănit nimeni.

Dick Walner râse.

- Of, Doamne, aş vrea ca publicul să nu-i asocieze pe cei din profesia mea cu personajele de la televizor. în viaţa reală, nu purtăm puşti şi nu distrugem totul în jur.

încercăm să îndeplinim dorinţele clienţilor noştri cât mai paşnic. Aşa că încetează să te mai îngrijorezi! O să avem pur şi simplu o discuţie cu fratele dumitale şi prietenul lui. Nimic altceva.

- Fără lupte?

- Fără, o asigură Dick. Acum putem pleca?

O dată ajunşi în Leeds, merseră la un hotel mic, unde Dick Walner rezervase pentru Jocelyn o cameră cu baie.

- O să înfrunţi mult mai uşor lucrurile când te vei simţi împrospătată. Ne întâlnim la parter, peste o oră.

Adresa lui Alan Ashtead fu uşor de găsit şi un lăptar care-şi începuse slujba mai devreme, le dădu indicaţii exacte. Ceea ce fu mai greu, era să li se răspundă la bătaia în uşă. Dick Walner bătu de mai multe ori până când, în cele din urmă, auziră zgomot de paşi şi un băiat ciufulit care arăta de parcă ar fi căzut din pat, le deschise uşa.

- Alan Ashtead este aici? întrebă Jocelyn, şi cum băiatul nu răspundea, adăugă: sunt sora lui. Este urgent.

- Da, este aici. A venit cu Christopher la două dimineaţa. Dorm încă. N-aţi putea aştepta?

- Mi-e teamă că nu. Te deranjează dacă intrăm? vorbi Dick Walner pentru prima oară şi, fără a aştepta un răspuns, o trase pe Jocelyn înăuntru şi închise uşa. Unde doarme Alan? Arată-ne şi apoi te poţi duce înapoi în pat. Ne pare rău că te-am trezit.

- Acolo este camera lor, le arătă băiatul spre o uşă închisă de la capătul holului. Descurcaţi-vă singuri, dar vă rog să nu faceţi zgomot. Am avut o mică petrecere astă-noapte şi nu intenţionez să mă scol până la prânz, spuse el şi dispăru în camera lui.

Dick Walner îi zâmbi liniştitor Jocelynei, deschise încet uşa de la camera lui Alan şi intrară în încăperea întunecată. Când el trase draperiile, camera se umplu de lumină şi o siluetă din patul cel mai apropiat gemu şi ea îşi recunoscu fratele. Acesta deschise ochii şi o privi de parcă ar fi fost o stafie, apoi se ridică în capul oaselor şi întrebă:

- Cum ai ajuns aici? Si cine este cu tine?

Jocelyn nu răspunse la nici una din întrebări când se apropie de pat.

- Cum ai putut, Alan? Oh, nu banii, n-au importanţă. Dar inelul meu. Cum ai putut să-mi iei inelul? Presupun că doamna Telford ţi-a spus că Simon este plecat şi n-ai rezistat tentaţiei să-l „ciupeşti“.

Pe faţa lui Alan se citea din ce în ce mai multă uluială.

- Stai jos, surioară. Ce spui tu n-are cap şi coadă. Sigur că am luat câţiva bani. Stiam că mi i-ai fi dat, dacă erai acasă. Dar un inel! Nu ştiu absolut nimic despre vreun inel!

Vocea lui Alan avea o notă de sinceritate şi Jocelyn îl crezu. Se uită mirată spre Dick. Apoi se lămuri brusc când observă că silueta din patul celălalt stătea mult prea nemişcată pentru a fi adâncită în somn.

Urmărindu-i privirea, Dick Walner se îndreptă spre patul lui Christopher şi dădu la o parte aşternuturile.

- Cred că ai auzit ce i-a spus doamna Wadebridge fratelui ei. Unde este inelul pe care l-ai luat din apartamentul ei aseară?

- Caută-l, spuse Christopher obraznic.

- Nu te îngrijora, îl voi căuta. Jocelyn, du-l pe fratele tău în bucătărie şi fă-i un ceai. Vreau să schimb două vorbe singur cu acest tânăr.

Lui Jocelyn îi trebui un timp să-l convingă pe Alan să-l lase pe cei doi singuri. Alan se aşeză pe un scaun în bucătărie. Sora lui puse apa la fiert. Chiuveta era plină de vase murdare şi Jocelyn se apucă să le spele. Când ceaiul era gata, apăru şi Dick Walner cu o faţă impasibilă. îşi puse zahăr în ceai şi începu să-l amestece cu linguriţa. Jocelyn îl privea nelinişti tă. în cele din urmă, vorbi:

- Prietenul tău avea nouăzeci si şapte de lire, se opri si scoase nişte bancnote şi ceva mărunţiş. Are atât de mulţi bani de obicei?

Alan părea bosumflat, dar până la urmă mormăi:

- Nu.

- Aţi venit cu trenul astă-noapte?

Alan părea surprins, dar răspunse fără ezitare:

- Nu, am făcut autostopul.

- Si v-aţi oprit undeva de când aţi fost la sora ta şi până la Leeds?

Alan era abătut şi Dick continuă:

- Trebuie să-mi spui. Te cred când spui că n-ai nimic de-a face cu furtul inelului, dar eu vreau să-l iau înapoi. Se pare că prietenul tău a luat o sută de lire pe el. V-aţi oprit undeva înainte de a veni înapoi?

în costumul lui impecabil, Dick nu i se părea Jocelynei formidabil, dar se pare că manierele civilizate ale acestuia nu-l păcăleau pe Alan, fiindcă simţea duritatea şi hotărârea în spatele acestei înfăţişări.

- Ne-am oprit la un birt să bem ceva.

- Aţi vorbit cu cineva acolo?

- Numai cu proprietarul, când Christopher a cumpărat de băut.

- Si numele birtului?

Alan dădu numele şi adresa, iar pe faţa lui Dick apăru un zâmbet de satisfacţie. Se ridică în picioare, luă bancnotele şi i se adresă Jocelynei:

- Hai să mergem, doamnă Wadebridge... Se întoarse spre Alan. Spune-i prietenul tău că-şi poate păstra mărunţişul şi că aceasta este prima şi unica păsuire. Dacă mai pune piciorul în apropierea doamnei Wadebridge pe viitor, va fi o chestiune de poliţie.

Jocelyn ajunse la uşă şi se întoarse spre fratele ei.

- Descotoroseşte-te de Christopher, Alan, te rog. într-una din zile te va băga într-o adevărată belea.

Dick Walner conduse maşina în tăcere până ajunseră la hotelul unde se instalaseră mai devreme.

- Pe moment, nu mai poţi face nimic aşa că du-te şi întinde-te până la prânz. Eu am un telefon de dat, apoi plec pentru două ore. Ne întâlnim aici jos, să spunem, se uită la ceas, la ora unu şi un sfert. Vom mânca şi vom pleca la Londra în această după-amiază.

- Dar inelul meu.

- Lasă pe mine. Socotesc că-l vei avea înapoi mâine, dacă nu înainte.

Nu era nimic de făcut în afară de a-i urma sfatul. O dată ajunsă în cameră se dezbrăcă, se spălă şi intră sub cuvertură, în pat. Era sigură că nu va putea dormi după agitaţia din ultimele douăsprezece ore, dar oboseala o răpuse şi se trezi la zgomotul unei maşini de gunoi, chiar cu puţin timp înainte de a se întâlni cu Dick.

Conversaţia trenă pe drumul de întoarcere la Londra, Dick fiind concentrat asupra condusului, iar ea pierdută în

gânduri triste referitoare la ultima escapadă a lui Alan. îi trecu prin cap să-i propună să-l schimbe la volan, dar o privire furişă la faţa tovarăşului ei o făcu să înţeleagă că ar refuza-o.

într-un fel, Dick Walner semăna cu Simon, îşi zise ea, la fel de distant şi de neatins. Fără îndoială că ar râde de grija ei la gândul că n-ar putea face acest drum de două ori într-un interval atât de scurt. Parcă ghici gândurile, el îi aruncă o privire şi zâmbi.

- Vom ajunge în curând acasă şi după cum îl cunosc pe tatăl meu, cred că ţi s-a recuperat inelul.

Avea dreptate. Mergând direct la biroul unde funcţiona agenţia de detectivi, Jocelyn fu prezentată tatălui lui Dick, o ediţie mai solidă şi mai în vârstă ca fiul său. După ce fu aşezată pe un scaun, acesta deschise un sertar şi scoase un plic pe care i-l înmână.

Când scoase din plic inelul, Jocelyn scoase un oftat de uşurare, ceea ce-i făcu pe cei doi bărbaţi să zâmbească.

- N-ai avut necazuri? întrebă Dick în timp ce ea-şi punea inelul pe deget.

- Deloc, replică tatăl lui Dick, fiindcă omul nostru ştia că va fi plătit bine, fără a avea necazuri cu legea. înţelegeţi, doamnă Wadebridge, spuse domnul Walner întorcându-se spre Jocelyn, a trebuit să-i plătesc o sumă frumuşică pentru a-mi da inelul înapoi, deşi este împotriva legii, dar aţi spus că nu trebuie să se afle nimic.

- N-am cuvinte să vă mulţumesc, spuse ea ridicându-se în picioare. Spuneţi-mi cât vă datorez.

Dick Walner o prinse de braţ.

- Vă vom trimite factura prin poştă. Până atunci,

permiteţi-mi să vă conduc acasă.

A doua zi dimineaţă, îi mulţumi lui Neville când acesta veni s-a consulte în nişte probleme de serviciu.

- îţi mulţumesc că mi l-ai prezentat pe Dick Walner. Eu n-aş fi reuşit singură să-mi recapăt inelul. Ezită un moment, neplăcându-i ce trebuia să adauge. N-o să-i spui lui Simon, Neville, nu-i aşa? S-ar putea să nu înţeleagă de ce n-am apelat la poliţie când am descoperit inelul lipsă.

Neville nu răspunse pe moment, cu ochii pe faţa roşie de ruşine a Jocelynei.

- Cred că-l subestimezi pe Simon, dar dacă vrei să ţin secret, aşa voi face.

Nu mai primi nici un cuvânt de la Simon în legătură cu data întoarcerii şi în seara următoare Jocelyn se hotărî să facă o baie şi să se culce mai devreme. Tocmai vroia să intre în apa fierbinte când sună telefonul şi, luând un halat, se grăbi să răspundă la telefon, sperând să fie un mesaj din partea lui Simon.

Recunoscu imediat vocea fratelui ei.

- Ti-aminteşti că mi-ai spus să mă descotorosesc de Christopher? întrebă Alan şi fără a mai aştepta răspunsul continuă: ţi-ai răcit gura de pomană. A şters-o azi-dimineaţă când eram la cursuri, a luat tot ce era de valoare şi se putea transforma în bani, din casă, plus banii pe care-i strângeam toţi într-un loc pentru plata chiriei. Poţi să-mi trimiţi cincizeci de lire?

Jocelyn rămase trăsnită de tupeul lui Alan, până când auzi din nou vocea lui:

- Jocelyn! Mai eşti acolo?
- Da. Presupun că nu-i o sumă prea mare ca să te

descotoroseşti de el.

- Nu aşa gândesc şi ceilalţi colegi. Ei spun că eu l-am introdus pe Chris în apartament. îmi poţi trimite banii imediat? Am încercat să împrumut de la colegul bursier, dar n-a vrut. îmi pare rău. îmi dau seama că cealaltă treabă te-a costat mult.

- O poţi repeta! replică Jocelyn, cu supărare în glas, gândindu-se la factura de la agenţia de detectivi pe care o avea în poşetă.

în mod normal, ar fi trebuit să-i spună totul lui Simon la întoarcere, dar părerea lui despre Alan era şi aşa proastă, fără să-i mai mărturisească şi ultima ispravă a fratelui său. Deşi nu Alan fusese hoţul inelului, îşi imagina totuşi reacţia lui Simon când l-ar fi înştiinţat. Mai târziu, când se duse să-i trimită bani băiatului, spera ca fratele ei să se fi învăţat minte, şi-şi jură că nu-l va mai ajuta niciodată să scape din vreo încurcătură.

Capitolul 5

Dormi prost în prima parte a nopţii, bântuită de coşmaruri, dar spre dimineaţă, căzu într-un somn adânc, visând că se afla în braţele lui Simon sărutându-l şi fiind sărutată. Se trezi ca să-l găsească stând pe marginea patului lângă ea, râzând când o văzu că deschide ochii uluită.

- Cum naiba ai ajuns aici?

Când rosti cuvintele, Jocelyn, se întrebă dacă ceva din visul ei fusese real. Dacă Simon o sărutase înainte de trezire, ce crezuse oare fiindcă, în visul ei, îl sărutase cu pasiune şi ea. Se înroşi sub privirea lui amuzată.

- Te-am luat prin surprindere? De fapt, am găsit un zbor ieri seară şi am vrut să te surprind.

Se ridică în picioare şi scoţându-şi haina o puse pe spătarul unui scaun.

- Voi fi fericit să fac o baie, dar mai întâi ceaiul, nu? Am pus ibricul pe foc. Ar trebui să fiarbă la această vreme.

Se întoarse în cinci minute cu o tavă cu două ceşti şi Jocelyn se ridică în capul oaselor, bucurându-se de plăcerea neaşteptată a companiei lui. Clipi când el se aşeză jos, nefiind în stare să realizeze că era acolo în carne şi oase. îl urmări cu ochi fascinaţi cum îi ia mâna şi se joacă uşor cu inelul, după care spuse încet:

- Ti-a fost dor de mine, pisicuţo? întrebă el luându-i mâna şi sărutându-i palma, apoi îndoindu-i degetele peste locul sărutat.

Intră în baie şi Jocelyn îl auzi cântând. Ea se întinse mulţumită şi apoi începu să-şi bea ceaiul. Era bine să-l aibă din nou acasă! îşi zise ea zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru

când se gândi la ultimele evenimente legate de fratele ei. Din nou Simon s-ar încrunta dacă ar afla şi i-ar pieri buna dispoziţie.

Când Simon se întoarse din baie, cu părul încă ud, era plin de încântare, ceea ce o făcu pe Jocelyn să-l întrebe:

- Pari foarte încântat de tine. Ai aranjat ceva profitabil la New York?

- Adică arăt fericit doar când închei o afacere avantajoasă? Poate că cheful meu de viaţă se datorează plăcerii de a mă fi întors acasă, pisicuţo. Păreai la fel de încântată ca şi mine când am venit pe neaşteptate, înainte de a-ţi deschide ochii. Sper că nu săruţi orice bărbat care-ţi intră în dormitor, cu atâta entuziasm!

Faţa ei se făcu roşie. Deci nu visase în întregime acea îmbrăţişare şi nici buzele lui care fuseseră atât de avide, dar de ce trebuia Simon să ia în râs orice? Nimic nu străpungea indiferenţa lui faţă de sentimentele ei? Punându-şi un capot, se hotărî să-i riposteze.

- Nu orice bărbat, spuse ea mirată de propria-i îndrăzneală, doar o jumătate de duzină.

Când trecu pe lângă el, Simon râse şi-o prinse de încheietura mâinii.

- Până la urmă ţi-au crescut măselele de minte, pisicuţo! Foarte bine pentru tine.

Jocelyn fu cuprinsă de indignare. Ar fi trebuit să ştie că nu va da nici o importanţă spuselor ei, nu credea c-ar fi în stare să-i fie necredincioasă nici măcar o clipă. Aproape îi dădură lacrimile când intră sub duş.

El fredona aceeaşi melodie când intră în bucătărie, gata îmbrăcată. Simon aranjase masa şi-i puse în faţă un

pahar cu oranjadă. Jocelyn se certă în sinea ei pentru că simţea o astfel de plăcere în compania lui. începea să înţeleagă de ce atâtea femei cu care intra în contact erau victimele farmecului lui. Hotărâtă să revină cu picioarele pe pământ, începu să mănânce.

- Sper că aştepţi un raport asupra celor întâmplate la agenţie în lipsa ta.

Simon se uită la ea şi observă că nu se îmbrăcase cu hainele pe care le purta de obicei la serviciu.

- Ce te face să crezi asta? Sunt sigur că tu şi Neville v-aţi descurcat admirabil. Dacă n-aş fi crezut, n-aş fi plecat.

El ezită un moment când luă o altă bucată de pâine prăjită înainte de a o privi pe Jocelyn şi a o întreba persuasiv:

- N-ai vrea să ne luăm vreo două zile libere? Si dacă tot trebuie să fim sâmbătă în Wales, am putea să ne mai oprim pe drum şi să lenevim.

- în Wales?

Zâmbetul lui Simon dispăru, înlocuit de o încruntare dezaprobatoare.

- Da, nu puteai să uiţi. Copilul Pendletonilor. Botezul este sâmbătă.

Jocelyn îşi duse mâna la cap.

- Nu-ţi stă în fire să uiţi un lucru ca acesta, pisicuţo. Ţi s-a întâmplat ceva?

- Bineînţeles că nu, răspunse ea încurcată, dorindu-şi ca Simon să n-o mai fixeze cu acea privire scrutătoare. Am fost foarte ocupată şi mi-a ieşit din minte.

- Deci ai uitat să cumperi lucruri de botez? murmură el.

Cum ea clătină din cap, el se ridică şi-şi aprinse o ţigară. Apoi se
aşează iarăşi şi amestecă zahărul în cafea.

- Nu-i nimic. Tu te duci la serviciu. Voi cumpăra eu cadourile de botez şi voi sosi mai târziu.

Când era gata de plecare, Jocelyn îl găsi pe Simon cu capul într-un ziar şi cum ezita, el îşi ridică ochii şi rosti:

-Ar trebui să porţi mai des această nuanţă de verde. îmi plac şi pantofii. Sunt noi?

Jocelyn îşi privi pantofii.

- Da, sunt ultimii aduşi din Italia. Mi-am făcut de cap şi am cumpărat două perechi.

- Pun în valoare picioarele unei fete. Este păcat să-i prăpădeşti la serviciu. Să rezerv o masă pentru la prânz?

Jocelyn privi ochii lui zâmbitori. Era greu să spui dacă era serios sau nu.

- Rezervă o masă dacă vrei, dar ce te face să crezi că pantofii mei vor trece neobservaţi la birou? Doar nu conducem o creşă şi în afară de asta am întâlnire după-amiază cu reprezentantul de la Elle. Crezi că o să-i placă şi lui?

- Nu mă îndoiesc.

Până să ajungă la uşă, nu se ştie cum, Simon apăru în calea ei. Ea clipi, surprinsă.

- Nu mă săruţi de la revedere? întrebă el glumeţ.

- Dar îmi distrug machiajul.

Era primul lucru care-i venise în minte.

- Nu consideri că merită să te murdăreşti de fard, ca să-mi spui la revedere cum trebuie?

- întârzii dacă nu plec acum, continuă Jocelyn.

- Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că nu faci nimănui nici un rău dacă-l laşi să aştepte câteodată?

- Dar tu urăşti nepunctualitatea.

- în afaceri, da. Dar pentru ocazii sociale toţi se aşteaptă ca o femeie să nu fie punctuală. Poate face parte din farmecul ei. Se dădu la o parte. Pleacă atunci, pisicuţo. Nu fi atât de îngrijorată. Până la urmă, orice se aranjează.

Mergând repede spre agenţie, Jocelyn se gândi la comportarea ciudată a lui Simon. Nu-şi putea explica buna lui dispoziţie. Era prima oară când se comporta atât de apropiat faţă de ea.

Dimineaţa trecu cu programul ei de interviuri, corespondenţă şi telefoane. Fu surprinsă când Gwenda o anunţă că Anne se întorsese şi ea şi cu Fay se duceau să mănânce. Se uită la ceas şi văzu că era aproape unu şi jumătate. Unde era Simon? Nu prea se arăta interesat de agenţia lui.

Dacă trebuia să meargă la întâlnirea de la ora trei, trebuia mai întâi să mănânce ceva. Când trecu prin zona de la recepţie, o văzu pe Anne că-şi strânge în grabă ziarul de pe birou şi-l pune în sertar, ca şi cum ar fi fost prinsă asupra faptului. înainte de a-şi comanda un sandviş şi cafea, în autoservirea alăturată, cumpără şi ea ediţia de după-amiază a ziarului şi-l desfăcu.

Nu trebuia să caute prea departe pentru a descoperi ce capturase interesul Annei. Pe prima pagină se afla fotografia Candidei Melbaurne, cu mâna sub braţul lui Simon şi dedesubt scria cu litere mari: „top modelul Candida Melbaurne s-a întors la Londra pentru a juca într-

un serial de televiziune“. Nu era de mirare că Simon cântase în baie şi arătase de parcă ar fi câştigat un premiu! Si şovăiala lui de a se întoarce la birou. Acum totul căpăta un sens şi, uimită că fusese atât de oarbă, Jocelyn părăsi localul fierbând de enervare.

Ce idioată o mai crezuse! Docilă şi uşor de manipulat!

Când ajunse la agenţie, furia ei spori. Anne, încă singură, o privi mirată.

- Simon a ajuns imediat ce ai plecat. Ar vrea să-ţi vorbească imediat ce soseşti de la masă.

Vroia să discute cu ea? îşi zise Jocelyn cu amărăciune când intră în biroul lui Simon. îi trânti ziarul în faţă şi izbucni:

- Si când te gândeşti că mă întrebam de ce erai azi-dimineaţă aşa de plin de chef de viaţă! Te urăsc! Voi pleca chiar acum de aici şi o să te las să fierbi în suc propriu!

Se opri fiindcă existau atâtea nedreptăţi din trecut pe care nu vroia să i le arunce în faţă şi pentru că pe moment, nu mai putea rosti nici o propoziţie coerentă.

- N-o să pleci, replică Simon periculos de liniştit.

- De ce n-aş pleca? se răsti Jocelyn care de obicei abia articula ceva în prezenţa lui. Poate că nu-ţi pasă că toţi râd pe înfundate pe socoteala mea, dar mie îmi pasă.

Simon înconjură biroul ca să vină în faţa ei, zâmbind enervant, ca şi cum ar fi fost un copil care trebuia dezmierdat.

- Acum, pisicuţo, potoleşte-te. Nimeni nu râde de tine.

- Si nu-mi mai spune pisicuţă! ţipă ea scoasă din sărite. Tu şi Candida vă aşteptaţi să stau cu braţele încrucişate, să zâmbesc şi să aprob ce se petrece chiar sub nasul meu?

Era altceva înainte de căsătorie, dar sigur că nu te aşteptai să continue ca mai înainte. Sau poate te aşteptai!

Se întoarse să plece, dar mâini puternice o forţară să se întoarcă şi să-l privească în ochi.

- Eu nu continuu nici o relaţie sub nasul tău sau în altă parte! Si n-ai să pleci, nici acum, nici altă dată! S-a înţeles? în familia noastră n-au existat divorţuri sau separări şi n-am de gând se creez un precedent. Eşti soţia mea şi o să rămâi, chiar dacă-ţi place sau nu. Iar în weekend mergem în Wales, unde te vei comporta în faţa Pendletonilor ca o soţie devotată. Ai înţeles?

Jocvelyn înţelesese şi senzaţia de umilinţă spori. Mâinile o scuturară mai tare.

- îmi vei primi îmbrăţişările cu plăcere aparentă şi ocazional mă vei mângâia, aşa cum face orice nou căsătorită care nu-şi poate ţine mâinile departe de iubitul ei soţ, continuă Simon în timp ce Jocelyn se zbâtea în mâinile lui. Angie Pendleton este o fată bună şi inteligentă. Nu vreau să bănuiască faptul că în grădina noastră nu este totul perfect şi să se strice atmosfera de la botezul lui Philip. Ţi-a făcut onoarea să te numească naşă.

Revolta Jocelynei se consumase şi încuviinţă din cap. Simon îi dădu drumul, spunându-i:

- Apropo, sper că n-ai făcut nici un angajament pentru diseară, fiindcă vom cina acasă.

Jocelyn, neputincioasă, continuă să tacă şi ieşi pe uşa ce dădea în coridorul apropiat de biroul ei. Ajunsă acolo, încercă să-şi regăsească aerul de calm obişnuit, dar când veni Neville s-o ia la întâlnirea de la ora trei, o întrebă:

- Nu te simţi bine, Jo? Eşti cam verde la faţă.

- Cred că am mâncat la prânz ceva ce nu mi-a priit.

Seara petrecută acasă ar fi trebuit să fie plină de tensiune, dar Simon părea să nu se mai gândească la cearta ce avusese loc între ei. Se comporta cu aceeaşi degajare, făcând-o pe doamna Telford să se înroşească de plăcere la suvenirul pe care i-l adusese şi pe Jocelyn să se supere când îi spuse:

- Apropo, mama ţi-a trimis ceva. Este ceva foarte la modă în America pentru serile petrecute acasă. Du-te şi îmbracă-te.

încă mă manipulează, chiar de la trei mii de mile distanţă! se gândi Jocelyn când se duse să se schimbe, dar când se întoarse în îmbrăcămintea japoneză de mătase, nu lăsă să se vadă nimic. Când se aşeză să mănânce, întrebă:

- Ce mai face mama ta?

- Seamănă foarte mult cu o matroană americană. Nici n-ai bănui că n-a făcut altceva în viaţa ei în afară de a juca bridge şi a oferi cafele dimineaţa. Singurul semn al pasiunii ei obsesive pentru organizare este că face parte din nenumărate comitete.

Deşi avea inima grea, se trezi râzând. Râse şi Simon când se aplecă să-şi toarne vin. Ceva din severitatea din acea după-amiază îi dispăruse.

- Fiindcă veni vorba despre familii, a telefonat Margaret imediat după plecarea ta azi dimineaţă. Vroia să venim la ei la cină. I-am spus că era timpul să vină şi ea cu Jack aici. Vom mânca mai devreme cu toţii şi apoi vom merge la teatru. Am avertizat-o deja pe doamna Telford că vom fi patru la masă şi am cumpărat bilete, aşa că tu n-ai de făcut nimic.

Oare acesta era felul lui Simon de a linişti o ceartă? O petrecere în familie ar face incredibile implicaţiile stârnite de fotografia din ziar şi, deşi greu de crezut, Simon poate era precaut în privinţa reacţiilor tatălui lui Jocelyn.

în seara următoare, când erau gata de plecare, sună telefonul. Răspunse Jocelyn care-l auzi pe Pablo Pendleton spunând:

- Am sunat să vă reamintesc de weekend, Jo. Noi plecăm acum. Să-i spun mamei să vă aştepte sâmbătă?

Simon, care o ajuta pe Margaret să se îmbrace, veni şi luă receptorul din mâna ei.

- Pablo! Am vrut să vă dau un telefon! Jocelyn şi cu mine intenţionăm să venim în Wales în etape, deci vom ajunge sâmbătă mai târziu, vă convine?

Se pare că răspunsul era afirmativ fiindcă după câteva schimburi de cuvinte, Simon închise.

încă o decizie dictatorială, se gândi Jocelyn, ar fi trebuit măcar să-i ceară părerea. Poate că ea n-ar fi vrut să ajungă în Wales „în etape“, orice ar fi însemnat acest lucru, dar cel puţin asta făcea să n-o mai întâlnească pe Candida, fiindcă nu putea fi în două locuri în acelaşi timp.

Dar în ziua următoare Jocelyn descoperi că subestimase influenţa Candidei asupra lui Simon. Era la biroul ei, întrebându-se dacă Simon o va duce să mănânce undeva, când el intră.

- Tocmai mi-a telefonat Candida. O duc să mănânce de prânz, o anunţă şi văzând că îşi strânge buzele, zâmbi maliţios. Ai o privire asasină, pisicuţo. Doar nu poţi fi geloasă. Ar trebui să fii îndrăgostită ca să simţi asta.

- Ţi-am cerut să nu-mi mai spui pisicuţo! Nu-mi place,

spuse ea acră când văzu privirea lui ironică.

Cu mâna pe clanţă, Simon se întoarse cu un zâmbet sardonic.

- îmi pare rău, pisicuţo, voi încerca să-mi amintesc. Apropo, am sunat-o pe doamna Telford să ne facă bagajele pentru weekend şi voi trece să le iau în cursul după-amiezii ca să putem pleca imediat ce se închide agenţia. Neville şi Walter ne vor ţine locul mâine.

Jocelyn se lăsă să cadă în scaun privind în gol, dar imediat intră Neville Newton.

- Simon a stabilit cu Candida o întâlnire de prânz cu presa, aşa că ce-ar fi să vii cu mine să mănânci ceva?

Jocelyn se ridică şi-şi luă poşeta. Deci acesta era motivul prânzului cu Candida. De ce nu-i spusese Simon? Era ultima care afla de întâlnirile soţului ei. Ca secretară, fusese mult mai informată decât e acum.

Pe drumul de ieşire din Londra, amândoi erau tăcuţi. El venise de la masa cu Candida la ora cinci, dar nu se deranjase să-i comunice ce făcuse la întâlnirea cu presa. Dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi răspuns ironic, aşa că prefera să n-o facă.

Când se îndepărtaseră suficient de Londra, el se întoarse şi o văzu posomorâtă, dar preferă să ignore acest fapt.

- Cunosc un hotel unde ne putem opri şi cina. Apoi vei hotărî unde ai vrea să-ţi petreci noaptea. Sunt mai multe alternative. Putem alege. Intenţionez să nu mă grăbesc în următoarele două zile. O fi America interesantă, dar peisajul englezesc nu se compară cu nimic altceva.

Jocelyn fusese hotărâtă să rămână distantă. Dar cum

putea o femeie, se gândi ea, să păstreze distanţa când ochi mai devastatori decât de obicei o priveau cu atâta atenţie dezarmantă, sau când degetele îi erau mângâiate din când în când?

Oftă şi Simon îi luă mâna, i-o sărută şi i-o puse la loc în poală.

- Nu te îngrijora, pisicuţo. Lucrurile se vor rezolva. Dă-le timp.

Da, se vor rezolva, se gândi Jocelyn, dar în folosul cui? Deşi ca
soţie a lui Simon avea un oarecare statut, asta n-o încălzea. Candida, cu frumuseţea ei sofisticată, avea toate atuurile în mână.

Se opriră să mănânce la un hotel de pe malul râului dintr-un sat. Era o seară călduţă şi ieşiră să-şi bea cafeaua în grădină.

- De ce eşti încă înfricoşată de mine? Nu este. continuă el când Jocelyn începu să scuture din cap a negare, nu este de nici un folos să negi. Jumătate din timpul în care eşti cu mine stai ca pe ghimpi. Nu înţeleg în ruptul capului de ce. Si acum arăţi de parcă sunt pe cale să te bat. Poate n-ar fi o idee rea, continuă el când umplu din nou ceştile cu cafea. Stii ce se spune despre „o femeie, un căţel şi un nuc“?

- Bineînţeles, zâmbi ea vrând să pară relaxată. Cu cât îi baţi mai mult, cu atât sunt mai buni. Dar tu n-ai nevoie de un băţ sau o sabie. Limba ta este mai ascuţită ca o spadă.

- Nu, prostuţa mea dulce. Peniţa este mai ascuţită. Deci tu crezi că te bat cu vorbe?

- Da, fiindcă nu sunt aşa de frumoasă şi celebră şi nu

joc într-un serial TV, termină Jocelyn cu amărăciune.

- Ne întoarcem iarăşi la Candida?

Tonul era calm, dar se simţea ameninţarea. Poate că sclipirea din ochii lui îi dădu curaj să riposteze, în loc să se cufunde în muţenie.

- Nu este în fruntea preferinţelor tale? Si nu le-am uitat nici pe cele care i-au precedat.

Spre uimirea ei, Simon izbucni în râs.

- Chiar te aşteptai să fi dus viaţă de călugăr în timp ce aşteptam momentul potrivit să mă aşez la casa mea? Mai ai multe de învăţat despre bărbaţi, scumpa mea.

Jocelyn nu-l mai contrazise. într-adevăr mai avea multe de învăţat. Din multe puncte de vedere Simon rămăsese o enigmă, ca în ziua când venise prima dată să muncească pentru el, o adolescentă stângace care încerca să se acomodeze cu lumea adulţilor, fără o mamă căreia să-i ceară sfatul. îşi dăduse seama el oare cât de grea era viaţa cu o mamă vitregă, oricât de cumsecade ar fi fost aceasta? Poate că da, căci altfel slujba care i se oferise n-ar fi picat tocmai la ţanc.

îl studie pe Simon care fuma privind râul strălucind în lumina reflectată de casele de pe mal. Simţindu-i privirea, el se întoarse şi-i zâmbi:

- Ţi-ai terminat cafeaua? Ce hotărăşti? Ne oprim aici sau mergem mai departe într-un loc drăguţ la vreo cincizeci de mile spre nord, să dormim acolo?

Se părea că Simon uitase discuţia anterioară, dar era sigură că, la o dată viitoare, îi va pune totul pe tapet.

- Hai să mergem. După o asemenea masă încă n-am chef să mă culc. M-am înviorat.

- Sunt bucuros că te simţi mai bine. Păreai obosită când am ajuns aici.

în drum spre maşină, Jocelyn se gândi că a trăi cu Simon era ca şi cum ai trăi sub un microscop. Nu-i scăpa nimic.

Locul unde ajunseră era mai mult decât drăguţ. Simon o lăsă la un bar cochet, în timp ce el se interesă de camere. Curând, ea intră în vorbă cu un domn bătrân, aşezat într-un loc privilegiat lângă cămin, care acum avea, în loc de foc, ghivece cu flori. Simon păru amuzat când Jocelyn îl prezentă ca „soţul meu“ şi bătrânul, bucuros că i s-a mărit auditoriul, acceptă cu bucurie un păhăruţ.

Când o veche cunoştinţă a domnului se opri să vorbească puţin cu acesta, Simon îi şopti la ureche:

- Hai, spune noapte bună admiratorului tău, ca să nu adormi pe scaun.

- Chiar mi-e somn, recunoscu Jocelyn.

Spuse noapte bună tovarăşului lor şi începură să urce scările. Când ajunseră la etaj, Simon spuse:

- Bătrânul a prins drag de tine. Nu este bine să te las singură.

- Mă flatezi, replică Jocelyn. Cred că perspectiva unei băuturi gratis era mult mai irezistibilă decât sexapilul meu. apoi când Simon deschise uşa camerei, exclamă: excelent, avem un pat dublu!

Simon lăsă jos bagajele, fără a părea surprins.

- Si o saltea foarte confortabilă, slavă Domnului.

-Ai mai fost aici. Era o constatare mai mult decât o întrebare şi văzându-l pe Simon că încuviinţează, întrebă cu asprime: singur?

Simon o privi cu curiozitate.

- Cred că glumeşti, fată dragă.

Ea îşi întoarse capul, conştientă că ar fi trebuit să se aştepte la un astfel de răspuns. Brusc, o prinse de bărbie până când privirile lor se întâlniră.

- Cu mama, îi explică el, ciupind-o uşor de obraz, înainte de a-i da drumul. Baia este imediat în dreapta. Du-te tu întâi.

Tăcută, Jocelyn îşi scoase cămaşa de noapte, halatul şi papucii şi intră în baie. Când se întoarse peste treizeci de minute, Simon era aşezat în unicul fotoliu şi se uita la nişte documente. îşi ridică privirea când îşi scoase halatul ca să se urce în pat.

- în cămăşuţa asta, îţi lipseşte doar o bonetă ca să pari venită din lumea lui David Copperfield. îţi stă bine, termină el.

Când se urcă în pat, Jocelyn nu-şi putu alunga o senzaţie de plăcere faţă de neaşteptatul compliment. în ciuda stilului retro, cămaşa de noapte albastră, brodată cu dantelă albă, fusese una dintre extravaganţele ei, pe care o cumpărase într-o pauză de prânz, fiindcă de obicei nu purta decât pijamale.

Se trezi a doua zi dimineaţă cu o tresărire neobişnuită, la ciripitul păsărelelor. Stătu întinsă câteva minute, încercând să se orienteze, apoi deschizând ochii, recunoscu decorul. Deşteptătorul arăta şapte treizeci, ceea ce însemna că urma să vină ceaiul.

Trează complet, nu rezistă ocaziei de a-l studia pe Simon, care dormea. Lăsă să-i alunece privirea peste

fruntea bronzată, sprâncenele negre, genele dese, nasul drept şi gura fermă.

Aici, privirea îi întârzie. Aceste buze îi dăduseră ordine, îi făcuseră morală, chiar îi stârniseră simţurile şi totuşi nu reuşea să-l înţeleagă pe proprietarul lor. Dintr-o dată, tresări când unul dintre colţurile gurii se mişcă şi el murmură:

- Hai, sărută-mă dacă vrei.

Fusese atât de adâncită, încât nu observase că o privise printre pleoape. Era pe cale să-l anunţe că nu juca cinstit, când o ciocănitură în uşă o făcu să-şi ascundă capul în pernă şi să se prefacă adormită. Simon mulţumi servitoarei care adusese tava cu ceai.

- Laşo! Ţi-a fost frică să nu creadă că suntem o pereche în luna de miere dacă ne găseşte sărutându-ne? Să-ţi fie ruşine! Credeam că ai mai mult curaj.

-încetează cu gluma! Toarnă ceaiul. Este rândul tău, nu al meu.

- Da, ţie ţi-ar tremura mâinile s-o faci cum trebuie.

Simon se supuse ordinului ei, dar ca de obicei avusese ultimul cuvânt, se gândi Jocelyn posomorâtă. Ce inhibată mai era! într-o situaţie similară, Candidei nu i-ar fi păsat dacă întreg personalul hotelului ar fi surprins-o sărutându-l pe Simon.

Luară micul dejun pe îndelete şi făcură o plimbare înainte de a-şi continua călătoria.

- Pe autostradă sau pe un drum lateral? întrebă el înainte de a porni motorul. Oricum, nu suntem aşteptaţi până târziu după- amiază, aşa că o vom lua pe drum. Este o zi prea frumoasă ca să ratăm acest peisaj frumos, deşi la

fel de frumos este peisajul şi la Lantorwyn. Ai mai stat la Pendletoni înainte?

Jocelyn scutură din cap şi scoase harta.

- O să-ţi placă, vorbi în continuare Simon. Tatăl lui Pablo nu prea iese, dar se pricepe la lumea afacerilor. Apoi, ca să răspundă la privirea ei întrebătoare. A avut poliomelită, nu ştiai?

- Angie nu mi-a spus.

- Probabil fiindcă după câteva minute în compania lui Julius Pendleton uiţi de infirmitatea lui. Mă mir că nu ţi-a spus Angie, fiindcă salvându-l pe tatăl lui Pablo de la un accident, când i s-au defectat frânele de la scaunul cu rotile, a stat în Wales şi s-a îndrăgostit. Pablo era un celibatar convins, dar până la urmă, toţi ne punem pirostriile pe cap. îi aruncă o privire glumeaţă cu coada ochiului şi continuă. Hai, navigatorule. Pe unde o luăm?

- N-am putea merge pe la Ludlow? întotdeauna am vrut să văd castelul.

- Dorinţa ta este ordin pentru mine.

Jocelyn îi indică de pe hartă drumul pe care trebuia să-l urmeze şi ajunseră la castel. Fu una dintre cele mai fericite zile, fiindcă dispoziţia lui relaxantă i se comunică şi ei. Flecărea fără încetare, de parcă niciodată nu i-ar fi fost frică de el. El îi calmase intenţionat temerile sau plutea ceva deosebit în aer? Barierele dintre ei dispăruseră, chiar dacă numai temporar.

Vizitară ruinele a ceea ce fusese una dintre cele mai vestite fortăreţe şi Jocelyn se trezi vorbind fără restricţii în

timp ce Simon o încuraja să-şi expună punctele de vedere, chiar să-l contrazică. Stând în soare, în mijlocul fostei capele, ea aminti de regii care trecuseră pe acolo. Când se opri cu ochii încă visători, Simon chicoti şi o mângâie pe obraz.

- Ce romantică eşti! Capul îţi este plin de poveşti. Viaţa era probabil mult mai dură decât în zilele noastre. Ţi-a trecut vreodată prin cap, scumpa mea regină a poveştilor, cum trebuie să fi fost traiul fără canalizare, spălătorii şi detergenţi? Gândeşte-te că oricine, rege sau sărac, avea de obicei trei tipuri de păduchi pe corp.

- Simon! Nu poţi vorbi serios? îl admonestă ea cu ochii măriţi.

- îmi pare rău că-ţi distrug iluziile, spuse el aplecându-se şi sărutându-i buzele. în fond, nu vor şti niciodată ce au ratat.

O luă de mână drept consolare şi o conduse către maşină.

După o oprire scurtă pentru ceai, ajunseră la casa familiei Pendleton la cinci şi jumătate. Imediat fură copleşiţi de atmosfera caldă de familie. Se aflau acolo fratele lui Pablo, tatăl, mama lui vitregă şi vechiul şef al lui Angie împreună cu soţia, care veniseră să asiste la botez. Toţi se strânseseră într-o cameră însorită ce dădea spre grădină şi după ce se făcură prezentările, Jocelyn se trezi stând lângă Bron Pendleton care o studia cu ochii căprui, blânzi şi strălucitori.

Era imposibil să nu te simţi ca acasă sub acea privire prietenoasă şi în curând flecăreau ca nişte vechi cunoştinţe. Jocelyn constată cu surprindere că Bron mama

vitregă a lui Pablo, nu auzise de Wadebridge. Auzind, Pablo veni şi se sprijini de spătarul canapelei pe care stăteau amândouă.

- Jocelyn, să ştii că Bron consideră lumea modei foarte frivolă. Tolerează interesul meu pentru ea pentru că ocazional fac şi lucruri mult mai serioase.

- Sigur că este frivolă, spuse Bron indignată, deşi ochii-i zâmbeau când îi întâlni pe ai lui Pablo. Cum îşi pot fetele pierde timpul funcţionând ca nişte cuiere şi cu feţele date cu kilograme de creme şi pudră?

- Există fete fără alte ambiţii decât a îmbrăca ultimele creaţii ale modei şi dacă este posibil să apară pe coperta unei reviste. Nu-i aşa? apelă el la Jocelyn.

- Mi-e teamă că da, recunoscu Jocelyn în timp ce Bron scutura din cap. Dar nu sunt toate atât de proaste cum insinuează Pablo, iar unele dintre ele sunt atât de frumoase încât este o plăcere să le priveşti.

Bron încă nu părea convinsă şi Pablo râse.

- Jocelyn, nu-ţi mai răci gura de pomană. N-o s-o convingi niciodată că noi nu le îndreptăm pe fetele inocente spre drumul pierzaniei. Bron, drăguţa de ea, ar vrea să vadă orice fată sub douăzeci şi cinci de ani cu o diplomă de soră medicală sau alt certificat asemănător.

- Să nu crezi ce spune. Hai, draga mea, să-ţi arăt camera înainte de cină. De obicei coborâm la ora şapte, spuse Bron ridicându-se în picioare.

Ca la un semnal, se ridicară şi ceilalţi pentru a urca în camerele lor. Angie, după ce se uită la ceas, spuse:

- Doamne, cât este ora! Cred că Philip moare de foame! şi se îndreptă spre uşă.

- Pariez că va descoperi în curând că fiul nostru nu mai

începe în pătuţ chicoti Pablo. De când a venit nu face decât să sugă şi să doarmă. Trebuie să fie aerul din Wales.

înainte s-o conducă în cameră, Bron o duse pe Jocelyn să vadă bebeluşul. Năsucul ca un nasture, obrajii roz şi smocul de păr negru din vârful capului, o făcură pe aceasta să i se strângă inima. Deşi nu discutase niciodată despre un copil cu Simon, ştia că singurul copil al acestuia era doar agenţia. Probabil că nu va simţi niciodată plăcerea de a ţine un fiu sau o fiică în braţe. Se strădui să zâmbească:

- Este adorabil, Angie. A mai crescut de când l-am văzut ultima oară.

Bron o conduse pe Jocelyn la un dormitor situat la capătul parterului, spunându-i:

- Baia este la uşa următoare. Dacă aş fi în locul tău, m-aş folosi de ea înainte să vină bărbaţii. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva, eu mă duc să văd de mâncare.

Plecă înainte ca Jocelyn să-i fi putut mulţumi.

Desfăcea valizele când se deschise uşa şi intră Simon. Ochii lui sclipiră când văzu patul duplu.

- Se pare că acesta este weekendul nostru de „apropiere“, nu crezi? Poate că ar trebui să aruncăm paturile separate de acasă.

Simon nu aştepta nici un răspuns. Se duse la fereastră şi se uită afară.

- Este frumos aici, dar aş înnebuni de atâta linişte şi pace. Oraşul mă atrage mai mult.

Părea gânditor când Jocelyn veni lângă el, privind mai întâi pe fereastră, apoi la faţa lui.

- Ai fi atât de fericit la Londra dacă n-ai şti că te aşteaptă toate acestea undeva? arătă ea spre câmpiile

înverzite şi dealurile din depărtare.

Simon continuă să se uite pe geam câteva minute înainte de a răspunde.

- Pentru bărbaţi, depinde de locul unde se află persoana iubită. O căsuţă la ţară, o mansardă în oraş, sunt amândouă paradisul dacă femeia aleasă se află şi ea acolo.

Jocelyn se întoarse, nevrând ca el să vadă cât o dureau aceste vorbe. Candida, bineînţeles. Candida era în oraş, aşa că Simon n-ar suporta să stea la ţară, deşi camera ei din luxosul hotel din Londra nu putea fi comparată cu o mansardă.

- Masa este la ora şapte, spuse Jocelyn când reuşi să-şi stăpânească buzele care-i tremurau. Ar trebui să ne grăbim. Baia este liberă.

Se îmbrăcă cu grijă, fardându-se mai puţin ca de obicei fiindcă lui Bron Pendleton nu-i plăcea artificialitatea. Se pare că efortul ei nu trecu neobservat, fiindcă Angie îi spuse, când se adunară cu toţii în salon pentru un păhărel:

- îmi place rochia ta, Jo. De unde ai luat-o?

Rochia în chestiune era de culoarea piersicii şi fusese cumpărată chiar înainte de nuntă. încreţindu-şi nasul, răspunse în şoaptă:

- De unde îmi iau toate lucrurile - de la un prieten al mamei lui Simon. Câteodată simt că mă cuprinde furia dar m-am obişnuit să fac ce mi se spune.

- Indiferent de unde le iei, hainele tale arată întotdeauna grozav şi această culoare te prinde în mod special. Trebuie să-mi dai adresa, deşi unde vom fi eu şi Pablo în următoarele luni, blugii vor fi mult mai folositori.

- Ce vrei să spui? întrebă Jocelyn surprinsă.

- Pablo o să anunţe după cină. Acum când beleluşul este bine dezvoltat, urmează să închidă studioul şi să plecăm într-o excursie în jurul lumii. El va fotografia imagini care n-au mai fost prinse pe peliculă şi la întoarcere apartamentul va fi gata recondiţionat şi ne vom putea instala, iar totul va apare într-o carte pe care o va scrie Pablo.

- Cum te vei descurca având un copil atât de mic? Nu este riscant?

- Doctorii spun că nu, mai greu va fi s-o convingem pe Bron, ea i-a crescut pe băieţi, aşa că-i priveşte pe Pablo şi Gordon ca pe proprii ei fii.

în timp ce stăteau la masă şi se delectau cu mâncarea pregătită de Bron, Pablo se uită la comeseni şi anunţă:

-Aceasta va fi ultima dată când ne întrunim în familie pentru un timp, aşa că Angie şi cu mine suntem bucuroşi că aţi venit la botez.

- Adică de ce? întrebă Julius Pendleton.

Pablo se întoarse spre mama lui vitregă şi zâmbi.

- Stiu că nu ţi-a plăcut niciodată cum îmi câştig traiul. Am ţinut cont de sfatul tău şi când ne vei auzi planurile, sunt sigur că vei fi de acord cu ceea ce ne propunem să facem. închid studioul pentru un an, timp în care Angie, Philip şi cu mine facem o excursie în jurul lumii. Vom fi plecaţi douăsprezece luni, dacă nu mai mult.

- Doar nu vrei să spui că iei şi. spuse Bron, dar nu mai continuă când îl văzu pe tatăl lui Pablo că se încruntă, spunând:

- O idee splendidă. Dacă n-aş fi imobilizat în acest scaun cu rotile, Bron şi cu mine am veni şi noi. Unde aveţi

de gând să mergeţi?

- Pentru început în Mexic, explică Pablo plin de entuziasm. După care unde vom vedea cu ochii şi ni se va părea interesant de fotografiat, termină el, mai puţin imperturbabil ca de obicei.

Simon se uită la Jocelyn şi simţi o provocare în vocea lui când acesta anunţă:

- Jocelyn şi cu mine n-am avut o lună de miere adevărată. Ce-aţi spune dacă am veni şi noi în Mexic, după ce lucrurile s-ar mai linişti la agenţie?

Toţi începură să râdă când Angie şi Pablo declarară că vor face pe păzitorii însurăţeilor, iar când râsetele se potoliră, spre uşurarea Jocelynei subiectul nu mai fu abordat.

După cafele, Pablo propuse o plimbare, dar Angie îl refuză, pretinzând că bebeluşul trebuia să fie hrănit.

Dintre toţi, doar Simon se ridică şi întinse o mână autoritară către Jocelyn.

- Hai, draga mea, să ne plimbăm cu Pablo. O gură de aer proaspăt ne va face bine la amândoi.

Ce drăgăstos părea, îşi zise Jocelyn oftând, când se duse în grădină, mână în mână cu Simon. Se opriră involuntar în pragul uşii. O lună mare, ca în decorurile de la Hollywood, lumina grădina, argintând florile şi tufişurile. în această tăcere se auzea doar murmurul izvoraşului din fundul grădinii şi, accidental, un fâlfâit de aripi de pasăre de noapte.

- Cât mi-aş dori să pot picta asta! oftă Pablo.

Jocelyn se întoarse să-i cerceteze faţa. în lumina lunii, sângele spaniol pe care-l moştenise de la mama lui

moartă, îl făcea să pară şi mai brunet. Apoi Pablo spuse că vroia să-i dea o mână de ajutor lui Angie şi se retrase în casă.

Jocelyn îşi simţi degetele amorţite în mâna lui Simon. Le trase şi Simon îi dădu drumul ca să-i cuprindă mijlocul şi s-o conducă de-a lungul potecii şi s-o aşeze cu nu prea mare blândeţe pe banca de lângă izvoraş.

- Pentru o clipă, am crezut că o să te întorci cu Pablo în casă. Si nu mi-ai răspuns în nici un fel când am sugerat o lună de miere în Mexic. Nu crezi c-ai fi putut spune „ar fi drăguţ, dragule“? sau măcar să schiţezi un zâmbet de afecţiune?

Jocelyn îşi dădu seama că tovarăşul tolerant din acea după-amiază dispăruse, locul lui fiind luat de un bărbat aspru şi necruţător.

- Angie avea dreptate, această rochie îţi stă bine.

O trase spre el şi se aplecă să-i sărute pielea de pe gât. Ea se încordă, ştiind prea bine răspunsul trupului ei în cazul în care Simon continua s-o sărute. Când buzele lui se urcară să-i acopere faţa cu sărutări, simţi că se topeşte şi trupul i se înfierbântă.

Dar în gesturile lui Simon nu exista tandreţe şi buzele lui erau dure şi autoritare, aşa că în cele din urmă se sprijini de el, lipsită complet de rezistenţă. El vroia să-i dea o lecţie, fiindcă nu-şi ridică faţa până când Jocelyn, cu buzele muşcate, protestă.

- Dacă ne vede cineva din casă, spuse el cu cruzime, trebuie să nu mai aibă nici o îndoială. Mulţumesc, draga mea, pentru un interludiu foarte plăcut.

Insulta nemeritată îi insuflă curaj şi acţionă impulsiv. îi trase o palmă lui Simon şi aşteptă îngrozită urmarea.

Dar privindu-i faţa, observă că expresia lui se

schimbase. Nu se vedea nici urmă de furie în el. Ba chiar o ajută să-şi îndrepte rochia si să încheie un nasture care se desfăcuse în timpul luptei. O ajută să se ridice în picioare.

- îmi pare rău, spuse el. Promit să nu mă mai comport aşa.

Când se întoarseră în casă Jocelynei i se păru că prăpastia dintre
ei se adâncise. Si nu numai din vina lui, recunoştea în sinea ei.

Ajunsă în dormitor, Jocelyn se retrase în baie, unde îşi plânse toate lacrimile pe care nu le putuse vărsa în grădină, dorindu-şi din toată inima să fi ştiut cum să se poarte cu imprevizibilul ei soţ.

Mult timp după ce Simon se urcase în pat, stătu în faţa oglinzii, periindu-şi părul. Fu surprinsă să constate că el o privea îngrijorat. Chiar dacă făcea pe indiferentul, nu era atât de nepăsător pe cât părea.

Se strecură şi ea în pat cu inima grea. Sperase că departe de treburile lui şi de Candida, în mijlocul acestei familii, ar fi ajuns amândoi să se înţeleagă mai bine.

încă o dată, acest bărbat enigmatic o uimi când întinse braţele şi o trase lângă el, şoptindu-i:

- Dormi, năşico. Mâine va fi o zi mare.

Capitolul 6

Fu o zi mare, aşa cum prezisese Simon şi una foarte ocupată. Ceremonia urma să aibă loc în biserica satului la ora trei şi toată dimineaţa, Jocelyn şi Babs Beakis stătură în bucătărie s-o ajute pe Bron să prepare mâncarea pentru bufetul la care prietenii şi rudele veneau după biserică, să închine în sănătatea copilului. La prânz, toţi se uitau spre cer să vadă dacă se înseninează. Spre disperarea lui Angie, vremea frumoasă părea să se fi dus, fiindcă toţi se treziseră dimineaţa cu ploaia bătând în geamuri.

Dar după ce mâncară, soarele începu din nou să strălucească şi la ora la care se duseră la biserică, totul se uscase în jur. Jocelyn, purtând o rochie verde ca smaraldul şi o pălărie de aceeaşi culoare, garnisită cu trandafiri din mătase, nici nu ştia ce drăguţă era când Angie îi dădu în braţe copilul adormit. Cu ochii închişi, îmbrăcat în roba de dantelă pentru botez, arăta ca un îngeraş, şi când Pablo spuse „Atenţie“, se uită în sus zâmbind, aproape fără să-şi dea seama când aparatul de fotografiat îi imortaliză.

- Sper că este doar pentru albumul de familie, spuse ea în şoaptă când Simon o ajută să se urce în maşină.

-Ai un pic de încredere în tine, pisicuţo. Arăţi ca un măr gata de a fi cules în rochia asta. Când va creşte suficient de mare ca să-şi dea seama, Philip va fi foarte mândru de naşa lui. Eu sunt deja.

Acest compliment neaşteptat o făcu să tacă tot drumul spre biserică, şi în timpul slujbei fu conştientă de ochii lui Simon care o priveau gânditori. Bine că Philip nu se trezise, îşi spuse Jocelyn, când dădu copilul pastorului, fiindcă atenţia ei era distrasă de la ceea ce avea de făcut de

privirea lui Simon ori de câte ori se uita în direcţia lui. Nu-şi dezlipise ochii de la ea în tot timpul botezului.

După terminarea ceremoniei, se întoarseră cu toţii acasă şi Jocelyn îl înapoie pe finul ei lui Angie.

- Ce bebeluş nemaipomenit, nu-i aşa? remarcă Simon întinzându-i o cupă de şampanie. îmi amintesc că năzdrăvanii lui Susan, au urlat tot timpul slujbei de botez, spuse el ridicându-şi paharul. Bron a propus să rămânem peste noapte şi să plecăm mâine dimineaţă devreme. Ce zici? îl pot anunţa pe Neville că vom întârzia o oră sau mai mult.

Jocelyn îşi plecă ochii, pentru a-şi ascunde bucuria. Nu trebuia să-i arate lui Simon încântarea că weekendul nu fusese chiar aşa un dezastru cum se temuse. îl cunoştea destul de bine ca să bănuiască faptul că nu şi-ar fi prelungit şederea dacă ar fi fost plictisit.

- Să iau tăcerea ta drept consimţământ? spuse el încet şi ea aprobă din cap, bucuroasă că pălăria îi ascundea expresia feţei.

Musafirii plecară unul câte unul şi Jocelyn se duse la Angie să ajute la dezbrăcarea copilului de îmbrăcămintea pretenţioasă de botez. în timp ce împăturea haina copilului, iar Angie îl hrănea, simţi o înţepătură de invidie.

- Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Jocelyn şi plecă în camera ei.

Se trânti pe un scăunel şi-şi studie trăsăturile în oglindă. Stii că indivia este unul dintre cele şapte păcate? îşi spuse ea. Cum ţi-ai aşternut aşa o să dormi, de ce te mai văicăreşti? A avea un copil ar complica şi mai tare lucrurile.

îşi rimela genele când Simon intră în cameră.

- Ai terminat pe ziua de azi cu adorarea copilului? întrebă el caustic. Slavă Domnului! N-aş fi suportat mai mult. Voi femeile nu mai ştiţi ce să faceţi când vedeţi un bebeluş.

- Ce dezgustător eşti faţă de plăcerile şi neplăcerile celorlalţi oameni! Cine-ţi dă dreptul să stai ca Zeus din Olimp şi să ne judeci pe noi muritorii cu atâta intoleranţă? răbufni ea.

Dar Simon nu păru impresionat de această ieşire. întins pe pat cu mâinile sub cap, spuse amuzat:

- Eşti foarte drăguţă, când eşti furioasă. Stiai?

Ea se întoarse spre oglindă, fierbând de furie în tăcere. Fu surprinsă, totuşi, când el o întrebă:

- Cred că nu te-ai supărat, pisicuţo, aşa-i? Se ridică în picioare şi veni lângă ea s-o studieze. Ba cred că eşti supărată. N-am vrut să te înfurii. Vorbind de copii, Philip este acceptabil.

- Sunt sigură că Angie şi Pablo vor fi onoraţi să-ţi audă părerea. Pe mine nu este nevoie să mă scuteşti de adevărata ta opinie.

Zâmbetul se stinse din ochii lui Simon, dar încă o ţinea cu faţa spre el.

- Se pare că am atins o coardă sensibilă. îmi pare rău, dar trebuie să ştii cum sunt eu în aceste zile. Trebuie să mă iei aşa cum sunt, să mă suporţi cu ieşirile mele cu tot.

Furia dispăru de pe faţa Jocelynei, care simţi că se înmoaie când el se aplecă şi o sărută pe frunte.

- Nu vreau să-ţi distrug fardul. Termină-ţi machiajul. Venisem doar să-ţi spun că Bron a pus masa, deşi nu ştiu

de ce mai era nevoie, fiindcă am mâncat toată după-amiaza.

Dacă Jocelyn nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că în tonul lui era o umbră de regret.

Imediat ce cina se termină, Baril şi Babs Beakis spuseseră la revedere, iar după aceea familia Julius Pendleton îşi exprimă dorinţa de a juca bridge, iar Simon, Gordon Pendleton şi Bron i se alăturaseră în jurul mesei de cărţi.

- Se vor bucura mai tare dacă nu ne aud vorbind, şopti Angie la urechea Jocelynei. Hai să mergem în studioul lui Pablo. Ne facem o cafea şi putem flecări după pofta inimii.

Pablo se ridică şi le conduse prin grădină spre hambarul pe care-l folosea doar el. După ce inspectară fotografiile care atârnau pe pereţi, băură cafea şi vorbiră despre excursia în jurul lumii. Când se întoarseră în casă, jocul de bridge se terminase.

- Cine a câştigat? îl întrebă Angie pe socrul ei, care o privi cu afecţiune.

- Simon şi cu mine i-am bătut de i-am rupt. Bron şi Gordon n-au avut nici o şansă.

- Nu-i greu să pierzi când o ai pe Bron parteneră, râse Pablo, iar mama lui vitregă îi dădu o palmă în glumă. Nu se gândeşte decât la ce va găti mâine sau la o cafea luată la Oxham.

Jocelyn deschise ochii a doua zi dimineaţă sub un sărut pe ureche şi o şoaptă.

- Este timpul să plecăm.

Ea şi Simon îşi luaseră rămas bun încă de aseară, aşa

că ieşiră din casă în vârful picioarelor, dar la uşa de la intrare Bron îi aştepta cu un coş de picnic.

- întotdeauna îi dau lui Julius un ceai la ora şase. M-am gândit c-ar fi mai plăcut să mâncaţi undeva la iarbă verde, în loc de o cafenea pe drum. Lăsaţi coşul la Angie şi Pablo şi mi-l vor aduce ei cumva. Drum bun!

- Ţi-a plăcut acest weekend? o întrebă Simon când ajunseră la drum. A fost drăguţ din partea lui Bron să ne pregătească un coş pentru picnic, nu-i aşa?

Nu aşteptă nici un răspuns din partea ei, fiind sigur că ar fi răspuns „da“ şi-şi concentră întreaga atenţie asupra drumului.

îi plăcuse weekendul? se întrebă Jocelyn. Totul era foarte amestecat - fuseseră momente când crezuse în sinceritatea complimentelor lui Simon şi altele în care se simţise rănită de remarcele lui crude. Era prea sensibilă şi putea fi uşor rănită de sarcasm sau critici aspre.

Cel puţin n-o menţionase pe Candida şi nu luase legătura cu ea. Dacă aveau o relaţie, Simon era foarte discret. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu-şi afişa legătura. Dintr-o dată, îşi dădu seama că Simon o întrebase ceva şi-l privi nedumerită.

- Eşti cu gândul departe. Unde vrei să oprim?

- Unde hotărăşti tu, nu prea mi-e foame, dar aş bea o cafea.

Simon opri puţin mai departe, în mijlocul unei pajişti. Când
deschise termosul cu cafea şi-şi turnară în ceşti, Simon o întrebă:

- Ce-ai făcut cu gemenele pe care le-ai intervievat vinerea trecută, le-ai înscris la şcoala de manechine?

Jocelyn îl privi mirată.

- Da, încep astăzi. Dar cum ai aflat?

Simon zâmbi ironic.

- Nu te-am controlat, n-avea grijă! S-a întâmplat să le văd la recepţie. O să ai necazuri cu ele dacă nu le diferenţiezi.

- Dar sunt fete atât de drăguţe. Nu văd ce le-ar împiedica să participe la reclame comerciale. Sunt atât de asemănătoare încât cu greu le deosebeşti.

- Tocmai asta este, spuse Simon, şi este clar că şi ele detestă acest lucru. Ascultă sfatul meu, pune-le în clase diferite şi spune-i lui Carl să le coafeze diferit, iar Deliei să le facă machiaje neasemănătoare.

- Dar ştii că machiajele se aplică funcţie de piele şi a lor este identică.

- Fă cum vrei, bombăni Simon muşcând dintr-un măr. Dar să nu vii la mine să te plângi mai târziu.

El porni maşina şi conduse în tăcere în următoarea oră, în timp ce Jocelyn stătea nefericită gândindu-se că încă o dată nu se ridicase la înălţimea standardelor lui. Acum îşi dădea seama că şi în timpul interviului gemenele nu se priviseră deloc, deşi fuseseră politicoase şi bine crescute. Asta însemna că nu erau mulţumite de asemănarea lor prea evidentă.

Fu o dimineaţă plină, dar Jocelyn îşi făcu timp să-i vorbească Deliei despre machiarea diferită a gemenelor. Mai târziu, în pauza de prânz, când aranjase cu Carl să se

şamponeze, îi ceru şi acestuia părerea.

- N-avea grijă, Jo. După ce voi termina, nu se vor mai recunoaşte una pe alta. Trimite-le la mine în această după-amiază, am chef de experimente.

Jocelyn închise ochii când se aşeză sub casca de uscat, întrebându-se dacă Simon va fi încântat că-i urmase recomandarea pe care i-o făcuse dimineaţă în maşină.

Dar când se duse în biroul lui acesta era gol. Se întâlni în prag cu Gwenda care se întorcea de la masă.

- îl cauţi pe Simon? A plecat imediat după ce şi-a citit corespondenţa. I-a telefonat Candida Melbaurne. Neville s-a ocupat de telefoanele lui. Credeam că ştii.

- Nu, am fost şi eu foarte ocupată. Dă-mi un semnal când revine.

Se întoarse în biroul ei şi se uită nefericită pe fereastră. îşi făcea
degeaba speranţe! Candida nu trebuia decât să mişte din deget ca Simon să alerge, mai ales, într-o dimineaţă foarte ocupată de luni
- neaşteptat pentru un bărbat atât de dedicat meseriei sale, care impunea disciplină atât salariaţilor, cât şi lui însuşi.

Gwenda o sună pe la jumătatea după-amiezii să-i spună că Simon se întorsese, dar impulsul de a-i povesti ce făcuse cu gemenele, trecuse.

- Nu-l voi deranja, îi spuse ea Gwendei. Oricum, problema s-a rezolvat.

Si acesta era adevărul, îşi spuse Jocelyn când închise telefonul. Carl îi trimisese gemenele să le vadă transformate şi era o reuşită. Recomandarea lui Simon

fusese respectată, aşa că de ce să se mai obosească să-i spună? Sperase s-o bată pe spate? Mă comport ca un căţeluş, rugându-se să fie scărpinat, se gândi ea tristă când Neville intră în biroul ei.

Petrecură restul după-amiezii discutând despre prezentarea unei colecţii destinată tinerelor, care trebuia realizată de două fete ce terminaseră de curând şcoala de modeling.

Jocelyn îşi strângea lucrurile de pe birou, în acea seară, când Simon îşi făcu apariţia.

- Te deranjează să te duci acasă fără mine? întrebă el, apoi, fără a-i aştepta răspunsul, continuă preocupat: s-ar putea să întârzii puţin. Nu mă aştepta cu cina. Voi veni acasă cât de repede voi putea. Lasă-mi ceva în cuptor.

Jocelyn se strădui să zâmbească.

- Chiar dacă este o salată? glumi ea, dorindu-şi să aibă îndrăzneala să-l întrebe unde se duce.

Mai târziu, descoperi că nici Neviile nu ştia mai mult decât ea.

- Simon a plecat în grabă. Nu mergeţi acasă împreună? întrebă el când ea îşi încuia sertarele.

- Nu în seara aceasta, răspunse cu o voce lipsită de expresie.

- în acest caz, nu vrei să bem ceva împreună?

- Mulţumesc, dar nu acum. Ne-am trezit azi în zori. Intenţionez să fac o baie fierbinte şi să mă culc.

Toată lumea plecase când Jocelyn se hotărî să plece şi ea. Birourile erau tăcute, aşa că soneria telefonului de la recepţie o făcu să tresară.

Ridică receptorul şi auzi o voce care-l cerea pe Simon.

îi era vag familiară.

- îmi pare rău, dar a plecat.

- Si Neville Newton? A plecat şi el?

Acum, Jocelyn recunoscu vocea.

- Padwyn, tu eşti? Sunt Jocelyn. Ce pot face pentru tine?

Răspunsul era surprinzător.

- Presupun că nu ştii hotelul unde stă Candida Melbaurne? Stii! Minunat. Uite, Jocelyn, Candida s-a purtat frumos cu mine când am sosit aici. Acum am găsit o cale de a mă recompensa. Vrei s-o suni imediat şi să-i spui că am auzit la prânz că Gloria a descoperit şi zboară spre Londra mâine? Va înţelege ce vreau să spun.

Jocelyn era uimită de mesajul enigmatic, dar nu era treaba ei.

- Sigur că am să sun. Asta-i tot ce vroiai să-mi spui?

- Da, ea va înţelege imediat, vorbi Padwyn foarte serioasă. Mai este ceva. Ce face Neville?

- Bine, de ce? Ti-e dor de el?

Răspunsul lui Padwyn se pierdu, fiindcă legătura se întrerupse. Când puse receptorul jos ca să caute numărul hotelului, Jocelyn era gânditoare. Linia se întrerupsese sau Padwyn închisese pentru a nu fi nevoită să răspundă la întrebare?

Trebuiră câteva minute ca să fie pusă în legătură cu apartamentul Candidei. Telefonul sună îndelung, după care un bărbat răspunse scurt:

- Alo?

Mâna Jocelynei se mişcă involuntar şi puse receptorul în furcă. Era reacţia automată la sunetul vocii lui Simon

venind din camera Candidei.

Nu mai era cazul să se întrebe ce făcea acolo. Dar de ce impertinenţa de a răspunde la telefon? Răspunsul era simplu. Era indiferent la opinia oamenilor şi nu-i păsa de reputaţia Candidei. Ce avea oare în loc de inimă? îşi spuse nervoasă, când trase husa de pe maşina de scris a Annei.

Alese un plic şi puse un bilet înăuntru în care-i lăsa un scurt mesaj Candidei, informând-o că o căutase Padwyn şi-i ceruse să ia legătura cu ea. Douăzeci de minute mai târziu, se afla la recepţia hotelului, dând bacşiş unui comisionar să-i ducă plicul în cameră.

Ascunsă în spatele unei flori ornamentale, aşteptă desfăşurarea evenimentelor. Zece minute mai târziu, Simon şi Candida ieşiră din lift, îndreptându-se în grabă spre un taxi care-i aştepta. Simon arăta ţeapăn şi Candida, cu un guler imens de vulpe la mantoul de seară, părea să se ascundă în spatele gulerului dorind să ajungă cât mai repede în maşină.

Jocelyn ieşi afară, urmărind maşina care dispărea în trafic. Cel puţin nu mai exista nici urmă de dubiu. Indiferent ce se petrecea, Simon şi Candida erau împreună.

Telefonul suna când introduse cheia în broasca uşii de acasă şi când se duse să ridice receptorul o auzi pe Janey:

- Eşti singură, Jo? Slavă Domnului că te-am găsit în cele din urmă!

- Da, Simon este plecat. Despre ce este vorba?

- Nimic alarmant, dar îl am pe Alan aici. Poţi să vii? Si, Jo, ia nişte bani.

- Iarăşi? Cât este ora?

- Dacă vrei să prindă trenul spre nord noaptea aceasta,

nu mai sta pe gânduri şi vino încoace.

Jocelyn îşi luă din sertar banii pe care-i ţinea acolo pentru cheltuielile zilnice şi luă un taxi. Când urcă scările spre apartamentul pe care-l împărţise atâta timp cu Janey, i se păru că timpul se întorsese înapoi.

Uşa fu deschisă nu de către Janey, ci de un tânăr care arăta de parcă scăpase dintr-un meci de box şi, intrând în camera de zi, găsi un alt tânăr, mai înalt şi solid decât primul, dar care semăna uimitor cu namila care-i deschisese. Alan stătea întins pe sofa, cu Janey aplecată deasupra lui, văicărindu-se:

- Nu! Opreşte-te, Janey, mă doare!

Când Janey se îndreptă şi Jocelyn îşi văzu fratele, scoase un ţipăt de groază.

Janey îl dezbrăcase până la brâu şi tot bustul era acoperit de vânătăi şi plasturi. Un ochi îi era roşu sângeriu.

- Ce s-a întâmplat? întrebă sora lui îngrijorată.

- A fost împins pe scări la o întâlnire atletică între universităţi. Nu-i nimic grav, explică Janey punând dopul la sticluţa de spirt pe care o ţinea în mână. John şi James l-au luat şi l-au adus aici, fiindcă Alan se temea de reacţia lui Simon dacă l-ar fi văzut. Ghinionul lor este că biletele de întoarcere erau la antrenor şi la această oră trebuia să fi plecat cu întreaga echipă cu autobuzul. Poate poţi să-i ajuţi să se întoarcă noaptea asta cu trenul.

Jocelyn îşi deschise poşeta în tăcere şi luând toţi banii pe care-i avea la ea, îi întinse tânărului care stătea lângă ea.

- Vă mulţumesc ţie şi fratelui tău că l-aţi ajutat pe Alan.

Nu-i nevoie să-mi daţi banii înapoi. Si aşa vă sunt foarte recunoscătoare.

Tânărul se înroşi ca un băieţel şi puse banii în buzunar.

- Era o excursie organizată de colegiu şi nu ne-am luat bani la noi, de aceea am apelat la dumneavoastră. Acum, în timp ce James şi cu mine căutăm un taxi, puteţi să-l îmbrăcaţi pe Alan şi să-l coborâţi la parter? Ne este teamă să nu scăpăm trenul.

Alan mormăi tot felul de scuze, întrerupte de văicăreli când Jocelyn şi Janey îl îmbrăcară şi-l duseră la parter. După plecarea băieţilor, Janey o invită pe prietena ei la o cafea.

- Nu eşti îngrijorată, sper, din cauza lui Alan? Dar ce-i cu tine, eşti cam palidă, remarcă Janey.

- Când ai telefonat, tocmai mă pregăteam să mănânc. Am mâncat doar un corn şi o cafea la prânz, râse Jocelyn nesigură.

- Nu-i de mirare că eşti palidă! Trebuie să fii leşinată de foame. Sincer, Jo, de ce n-ai grijă să mănânci? Unde este Simon? Nu te controlează să mănânci măcar o dată pe zi cum trebuie?

- Nu trebuie învinuit Simon. De obicei, mâncăm când ajungem acasă. Dar în seara aceasta a trebuit să iasă şi eu am ajuns târziu.

Janey se îndreptă spre bucătărie.

- Am încercat de mai multe ori la telefon până am dat de tine. Te-am căutat chiar şi la birou. O privi gânditoare când Jocelyn îşi trase un scaun şi se aşeză la masa de bucătărie. Hei, Jo? Ce te frământă? N-ai acea strălucire care le caracterizează pe tinerele căsătorite. Este totul în

regulă între Simon şi tine?

Simpatia din vocea lui Janey o făcu pe Jocelyn să izbucnească în plâns. Janey trase tigaia pentru omletă la o parte şi o înconjură pe prietena ei cu braţele.

- Hai, plângi! îţi va face bine. Este cel mai bun mijloc de a te uşura.

Jocelyn îşi suflă nasul.

- îmi pare rău, se scuză ea, dar am avut o zi grea şi povestea cu Alan a pus capac. Evitând întrebarea despre Simon, adăugă: mi-ai promis că-mi dai de mâncare. Vrei să pregătesc eu omleta?

- Nu, o pregătesc eu. Du-te şi adu de băut. Cred că este o sticlă în bufet.

Când Jocelyn se întoarse cu paharele şi sticla, Janey pusese masa şi în mijlocul ei trona o omletă imensă. Ea împărţi omleta în două şi puse jumătate din porţie în faţa Jocelynei, apoi se aşeză pe scaunul ei şi gustă din pahar, strâmbându-se.

- I-am spus lui George că sticla era prea ieftină ca să fie bună. Totuşi, este mai bine decât nimic.

- Si unde este această mândrie a medicinii? întrebă Jocelyn. Mă aşteptam să fie cu tine când eşti liberă.

- A trebuit să ţină locul cuiva care s-a îmbolnăvit. Luasem şi bilete la teatru, dar le-am dat unei colege de salon.

- Când va fi liber într-o seară, poate îl vei aduce la noi la cină. Când lansă invitaţia, Jocelyn se întrebă dacă era înţelept să facă o astfel de propunere fiindcă, după cum evoluau lucrurile, nu ştia dacă Simon va mai fi seara acasă.

Când ajunse acasă, el stătea în salon şi o urmări într-o

tăcere enervantă când traversă încăperea. Aştepta o explicaţie pentru absenţa ei şi Jocelyn bâigui:

- M-am dus s-o văd pe Janey, spuse ea revoltându-se în sinea ei că îi ţinea cont de plecări, mai ales că el nu se sfia să plece când dorea.

- Ai mâncat? spuse el şi-şi desfăcu ziarul. Pari obosită. Du-te în pat. O să-ţi aduc o băutură caldă înainte de culcare.

Oare ce era în mintea lui? Atitudinea lui era foarte contradictorie, când era sever, când se oferea s-o cocoloşească de parcă ar fi fost un unchi cumsecade.

Dar n-avea nimic dintr-un unchi când veni cu un păhăruţ de whisky şi o cană de lapte cald şi se aşeză pe marginea patului ei.

- Stii că arăţi de cincisprezece ani cu părul încreţit de la aburii duşului şi în toaletă puritană de noapte? întrebă el zâmbind uşor.

Jocelyn îşi trecu o mână prin păr şi-şi privi vechea pijama de bumbac pe care o scosese din dulap, în ciuda cămăşilor de noapte mult mai elegante pe care i le alesese mama lui Simon. Nu şi-o putea imagina pe Candida Melbaurne într-o astfel de îmbrăcăminte şi pentru Simon trebuie să fie o dezamăgire să se întoarcă acasă la o fiinţă atât de anostă ca ea. în general, mama lui Simon se străduise să-i schimbe înfăţişarea, dar în sinea ei Jocelyn se simţea aceeaşi fată timidă şi naivă care fusese cu cinci ani în urmă.

- De ce te-ai dus la Janey? Credeam că după trezirea dis-de- dimineaţă şi ziua obositoare de la birou abia aşteptai să te odihneşti, spuse Simon când ea duse paharul

la gură.

Deci asta era! Trebuia să ştie neapărat ce făcuse. în orice caz, n-avea de gând să pomenească numele lui Alan.

- A sunat Janey. Era ziua ei liberă şi George era de serviciu.

- George? Oh, da, ultimul ei adorator.

Simon se ridică şi începu să se dezbrace. Când îşi scoase cravata, râse pe neaşteptate.

- Apropo, te felicit că ai ţinut seama de sfatul meu. Ai făcut o treabă bună. Abia le-am cunoscut când au ieşit din salon.

Pentru că Jocelyn îl privea nedumerită, Simon îi explică:

- Gemenele. Ţi-aminteşti că ţi-am spus să le diferenţiezi.

Pe faţa ei apăru un zâmbet de uşurare şi răspunse relaxată:

- Deşi nu ştiam ce o să poată face Carl. Când am văzut una dintre gemene cu păr blond şi creţ şi pe cealaltă cu păr roşcat, lins, a trebuit să mă uit de două ori ca să le recunosc. Mulţumesc că mi-ai deschis ochii.

- N-ai pentru ce. Nu fiecare bărbat are norocul să aibă o nevastă isteaţă care să accepte un sfat fără să protesteze. Si să mai şi admită că n-a avut dreptate.

Isteaţă, se gândi Jocelyn, când îşi goli paharul şi se cuibări pe perne. Cine vrea să i se spună că este isteaţă? Când Simon se întoarse de la baie, se prefăcu adormită şi nu răspunse când el se aplecă deasupra patului să-i şoptească:

- Noapte bună.

El mai adăugase ceva după noapte bună, dar atât de încet încât nu-l putuse auzi. Fusese cumva „noapte bună,

iubito“? Era imposibil, îşi zise ea, fiind convinsă că auzul o înşelase, având capul înfundat în pernă.

Săptămâna trecu în zbor. Simon absentă inexplicabil în câteva ocazii şi într-o seară, când Neville veni s-o informeze despre prezentarea pe care o aveau de făcut în curând, întrebă dacă ştie unde se află Simon, pentru că trebuia să vadă împreună casa unde urma să aibă loc evenimentul.

- Habar n-am.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi spus că Simon poate fi găsit foarte uşor. Trebuia să fie undeva unde era şi Candida.

Chiar în acel moment, obiectul gândurilor intră pe neaşteptate în birou.

- Ce vorbiţi atât de serios?

Neville, după ce privi faţa impasibilă a Jocelynei, începu să-i explice despre vizionarea casei unde se va desfăşura prezentarea.

- Aranjează să mergem acolo toţi trei mâine. Apropo, am uitat să-ţi spun că-l interesează şi pe Benis.

Simon era de nerecunoscut dacă putuse să uite ceva, se gândi Jocelyn. El care era ca un computer şi atent cu cele mai mici detalii. Candida trebuie să-l fi absorbit atât de complet încât îl scosese din rutina lui obişnuită.

A doua zi dimineaţă când ieşeau din apartament, sosi poştaşul şi Simon îşi îndesă scrisorile în mapă spunând:

- Hai. Trebuie să dau un telefon la ora nouă. Vom citi astea mai târziu.

La sosirea la agenţie, Jocelyn îl urmă în biroul lui, după ce luase corespondenţa adresată pe numele agenţiei.

Fiecare începu să-şi citească scrisorile.

Era cufundată în citirea cererii unei noi fete de a urma şcoala când tresări din cauza unei înjurături mormăite. Se uită la el surprinsă şi-i întâlni privirea furioasă:

- Nu ţi-a fost suficient să mă spionezi în holul hotelului luni seara! Te-am văzut cum te ascundeai în dosul plantei. A mai trebuit să angajezi şi un detectiv care să vadă unde sunt când nu mă puteai spiona singură. Eşti mai vicleană decât pari, ca majoritatea femeilor, nu-i aşa? îmi pare bine că te-a făcut să-i plăteşti scump serviciile. Sper că informaţiile pe care ţi le-a furnizat au meritat.

Jocelyn se uită şi văzu că pe birou se afla scrisoarea de la Dick Walner. Din greşeală, îi fusese adresată lui. Nu mai era timpul să-l cocoloşească pe Alan. Viitorul lor era în pericol. Deschise gura să explice, dar Simon o întrerupse cu o voce obosită:

- Pleacă. N-am timp să-ţi ascult motivele geloziei. Sunt sigur că ai o grămadă de lucru. Du-te şi vezi-ţi de treabă!

Cu picioare care abia o ascultau, Jocelyn îşi luă poşeta şi corespondenţa şi se retrase în biroul ei. Se lăsă să cadă în scaunul de la birou, îşi puse faţa în mâini şi lăsă lacrimile să curgă printre degete.

Ce crudă putea fi soarta cu ea! îl plătise pe Dick Walner cu un cec, fără să se aştepte la o confirmare a plăţii. Stergându-şi ochii, se uită la recipisă. Poate că Simon nu observase data plăţii, dar cum putuse să sară atât de repede asupra concluziei că folosea un detectiv ca să-l spioneze pe el şi pe Candida? Dar cum să nu ajungă la o asemenea concluzie când o văzuse în holul hotelului, ascunsă după plantă? Dar de ce nu se confruntase cu ea

atunci? Păruse să accepte explicaţia ei că fusese în vizită la Janey. Nu făcea legătura între mesajul din partea lui Padwyn şi prezenţa ei la hotel, la scurt timp după primirea acestuia.

Reuşi să treacă totuşi prin această zi plină de încercări. Simon nu dădu nici un semn de viaţă până când, gata să plece la întâlnirea pentru vizionarea casei unde urma să se ţină prezentarea, se întâlni cu Neville şi apăru şi el.

- Sunteţi gata? Să mergem.

Dacă Neville considera comportarea lui Simon neobişnuită, nu arăta acest lucru. Când ajunseră în faţa unei vechi case victoriene, într-o zonă nu prea la modă, Simon întrebă:

- Acesta este locul? Nu cred că aici se poate face o prezentare.

Când ajunseră înăuntru, părerea lui se schimbă. Pereţii fuseseră
recondiţionaţi şi în toate locurile posibile fuseseră instalate becuri, ceea ce dădea o impresie de spaţiu şi lărgime. O scară interioară din marmură ducea la etaj. Cele două creatoare care vroiau să-şi prezinte colecţia, doreau trei manechine de la Wadebridge. Totul era aranjat să se petreacă în acest stabiliment, unde se aflau şi atelierele fetelor, pentru micşorarea costurilor.

Toţi trei erau impresionaţi de spiritul practic al creatoarelor şi stabiliră prezentarea în cele mai mici detalii.

Simon nu i se adresase deloc în timp ce se aflau în casa victoriană şi la întoarcere, când Neville îi lăsă la apartament, tăcerea dintre ei deveni aproape insuportabilă.

Dar, de această dată, în loc să se simtă vinovată ca de obicei, Jocelyn începu să se simtă furioasă. Să fie tratată ca o şcolăriţă aiurită care face greşeli, să fie trimisă să-şi vadă de treabă şi să n-o lase să vorbească, nu era permis şi când Simon îşi luă un pahar, îi aruncă o privire iritată şi întrebă cu răceală:

- Vrei carne rece şi salată sau nu ţi-e foame? A pregătit-o doamna Telford şi se poate aduce imediat.

Tonul ei arăta că puţin îi păsa dacă mânca sau nu şi Simon se întoarse s-o privească surprins.

Impasibilă, Jocelyn rămase nemişcată, apoi fiindcă el nu răspunse, se îndreptă spre bucătărie. El o urmă şi o privi în tăcere cum pregăteşte salata şi începe să taie găina friptă. îi luă cuţitul din mână spunându-i:

- Este treaba mea.

Jocelyn duse salata, pâinea şi tacâmurile în sufragerie, apoi apăru şi el cu două farfurii pline cu felii de carne.

- A fost un lucru drăguţ, nu crezi? Cele două creatoare se vor descurca bine.

Jocelyn făcu o pauză şi-l privi peste masă.

- Mai ales una dintre ele, nu? întrebă ea cu o voce caustică.

Simon încremeni.

- Ce ţi-a intrat în cap, pentru numele lui Dumnezeu? Mai întâi m-ai urmărit, acum mă acuzi că m-am uitat la o fată pe care am văzut-o doar o jumătate de oră. Nu eşti tu.

- Nu, nu sunt eu, răbufni Jocelyn. Trebuie să fie o dezamăgire pentru tine să constaţi că nu sunt şoricelul fricos la care te aşteptai? Ai uitat un lucru când m-ai ales de nevastă, acela că chiar şi viermii au sentimente.

Spre necazul Jocelynei, Simon râse. Dar râsul lui nu era vesel şi o călcă pe nervi. Tocmai când se întreba dacă nu mersese prea departe, sună telefonul şi el se grăbi să răspundă. Răspunsurile laconice ale lui Simon nu-i dădură nici o indicaţie despre identitatea persoanei cu care vorbea.

El închise telefonul şi se întoarse.

- Trebuie să plec chiar acum. Nu mă voi întoarce târziu, dar nu mă aştepta trează.

- Să pleci acum? La mijlocul cinei?

Indignarea Jocelynei era vădită şi Simon râse zeflemitor.

- Da. îmi pare rău că te opresc în mijlocul unei tirade. îţi stă bine în rol de jandarm, dar n-am timp să ascult sfârşitul.

Când mâna lui ajunse la clanţă, vocea Jocelynei îl opri.

- Simon, dacă pleci fără să-mi spui unde te duci, nu-mi laşi nici o alternativă.

Vocea îi era ameninţătoare şi Simon lăsă clanţa venind încet spre ea, cu o faţă supărată.

- Fă o baie, îngrijeşte-ţi faţa, fă tot ce-ţi place, dar nu pune întrebări. Si mai ales, nu face nimic ce am regreta amândoi mai târziu. Expresia posomorâtă i se mai îmblânzi când adăugă: ai încredere în mine, pisicuţo. Măcar de data aceasta, şi înainte ca Jocelyn să mai poată spune ceva, plecase.

Capitolul 1

Apartamentul era deprimant de tăcut după ce Simon închise uşa după el, aşa că Jocelyn deschise televizorul şi strânse masa neterminată. Pofta de mâncare i se dusese după plecarea neaşteptată a soţului ei şi încercă să-şi umple timpul cu spălatul părului, scoaterea lucrurilor pentru a doua zi, sortarea rufelor murdare, dar când se uită la ceas, trecuse doar o jumătate de oră. Tresări când sună telefonul şi ridică receptorul cu oarecare emoţie.

Era Janey.

- Credeam că ai ieşit cu George, dar după zgomot din spatele tău îmi dau seama că eşti la spital, spuse Jocelyn după ce se salutară.

- Da, am fost chemată la serviciu. Este o epidemie de gripă şi câteva surori s-au îmbolnăvit. Uite, iubito, nu fi alarmată, dar l-am primit pe Simon acum o jumătate de oră. Nimic îngrijorător, doar un braţ rupt. L-au dus acum la radiografie şi eu m-am oferit să te sun.

- Cum naiba s-a întâmplat? întrebă Jocelyn.

- Un accident de maşină, aşa că ei au fost aduşi aici.

- Care ei? întrebă Jocelyn.

Se lăsă o pauză înainte ca Janey să răspundă.

- De fapt, mai mulţi. Simon al tău, Candida Melbaurne, un domn Peter Dewsbury, un şofer de ambulanţă uşor lovit şi el şi un om beat, toţi grămadă. Asta ne face să nu lenevim!

- Crezi c-ar trebui să vin? întrebă Jocelyn, apoi, ca pentru sine. mă întreb ce amestec are Peter Dewsbury? Este juristul firmei, stabileşte contractele şi alte chestiuni de acest gen.

-Da? Se minună Janey. Cred că mi-amintesc că te-am auzit vorbind despre el. O uşoară contuzie, nici un os rupt. îl ţinem aici peste noapte doar ca măsură de prevedere. Nu, nu veni. Simon va fi drogat cu medicamente, aşa că las-o pe mâine dimineaţă. Si încă o dată, nu te îngrijora, nu este nimic grav. La revedere, spuse Janey şi închise.

Jocelyn puse încet telefonul jos. Doamne, cum o mai îmbrobodise Simon când îi spusese să aibă încredere în el! Si ea se supusese ca un căţeluş. Ei bine, de data aceasta, el va trebui să aleagă o dată pentru totdeauna. Fără jumătăţi de măsură. Lui Simon trebuia să i se dea o lecţie. Ca nevastă ce era, ajunsese la limita răbdării.

Cu hotărârea luată, Jocelyn se urcă în pat, dar toată noaptea fu chinuită de coşmaruri. O trezi un telefon matinal al lui Neville şi acesta veni s-o ducă la spital cu maşina. Ajungând acolo, sora de serviciu fu destul de înţelegătoare încât să-i permită vizita în afara orelor programate.

Când intră în rezerva ocupată de Simon, sora care-l îngrijea se opri din chicotitul datorat unei glume a lui Simon şi-i lăsă singuri câteva minute.

El arăta ca de obicei, în afara unui braţ în ghips şi o vânătaie pe frunte.

- Nu te aşteptam atât de devreme. în alte ocazii, zâmbetul lui i-ar fi înmuiat inima. Ai venit să mă alini?

- Nu prea. înţeleg că şi Candida este aici, aşa că te las în mâinile ei experte.

Prin ochii cenuşii ai lui Simon trecu o strălucire de admiraţie sau furie, dar Jocelyn crezu că-şi închipuise.

- Si Peter Dewsbury este aici. Crezi că o să-l aline şi pe

el?

- întrucât are două mâini rupte, n-aş zice, replică mieros Jocelyn.

- în acest caz, cui datorez această plăcere? întrebă Simon cu nota maliţioasă care-i reapăruse în voce.

- Doar să văd cum merg lucrurile. Cum sunt o nevastă disciplinată, nu oricine va crede că am venit să văd ce faci? Oricum, cum tu nu poţi veni astăzi la birou, Neville şi cu mine vom fi foarte solicitaţi.

- Nu-i chiar aşa. Stau aici doar până la vizita doctorilor, după care eu şi Peter vom fi externaţi. Sora mi-a spus că n-am nimic în afara braţului rupt, aşa că vom pleca amândoi.

- Bine, ne vedem mai târziu. Apropo, se întoarse Jocelyn de la uşă, ce căuta şi Peter?

- Nu ţi-a raportat detectivul tău?

Glasul supărat al lui Simon o călcă pe nervi şi abia se stăpâni să nu trântească uşa când plecă, sperând ca Neville să nu remarce obrajii ei roşii şi aerul distant.

El o privi cu coada ochiului când se aşeză în maşină, dar nu făcu nici un comentariu.

- Simon pare în formă bună şi va reveni printre noi spre prânz.

Merseră în tăcere şi, când ajunseră la destinaţie, Neville veni
după ea în birou şi închise uşa.

- Când te-ai dus să-l vezi pe Simon, am cumpărat un ziar de dimineaţă. Nu cred că ai văzut asta.

El puse pe masă unul dintre cotidienele naţionale şi-l deschise la mijloc. Titlul îi sări în ochi: „Soţia producătorului o face knockout pe actriţă“ şi sub titlu,

fotografia Candidei şi a unei femei necunoscute. Jocelyn luă ziarul şi citi coloana de dedesupt. Faptele erau prezentate scurt şi la obiect.

„Gloria Smith, soţia producătorului de televiziune Arthur Aloysius Smith, a fost implicată într-un scandal seara trecută, cu actriţa de televiziune în devenire, Candida Melbaurne, pe care a făcut-o K.O. la hotelul West End. Domnişoara Melbaurne, însoţită de doi prieteni, era în drum spre spital când ambulanţa a intrat în coliziune cu o maşină particulară. Ocupanţii ambulanţei şi şoferul maşinii au fost internaţi în spitalul St. Ninion, unde s-a stabilit că starea domnişoarei Melbaurne era satisfăcătoare.

în ochii Jocelynei se citea uimirea când ridică ochii spre Neville şi-l văzu că o urmăreşte.

- Ce înseamnă asta? Simon nu mi-a explicat. Credeam. se opri, nevrând să dezvăluie exact ce crezuse.

Neville îi luă ziarul din mână şi se uită la el.

- Ciudat, dar pare a fi vechiul triunghi. Stiam că existau necazuri în legătură cu contractul Candidei cu Arthur Aloysius, pentru că s-a întâmplat să-l aud pe Simon discutând despre asta cu Peter Dewsbury ieri după-amiază. Simon şi cu el trebuie să fie cei doi prieteni la care se referă ziarul. Se pare că domnişoara Candida s-a jucat cu cine nu trebuia. Gloria Smith cred că are un pumn foarte puternic dacă a fost chemată o ambulanţă.

- Aş spune că direcţia hotelului a aranjat asta. Nu le place acest gen de publicitate. Oh, Neville, mi-am amintit. Padwyn a telefonat din New York şi m-a rugat să-i dau un mesaj Candidei, prin care s-o informez că Gloria Smith vine

în Anglia. Acum înţeleg de ce. Ce proastă am fost!

- Nu suntem cu toţii, din când în când? Nu fi îngrijorată, se va aranja, îi zâmbi el liniştitor.

Dar se va aranja? Jocelyn nu era sigură. Lui Simon îi intrase în cap că-l spiona. Numai asta şi era un obstacol de netrecut pentru explicaţiile pe care ar fi trebuit să i le dea. Si cât de mult îl afecta pe Simon relaţia Candidei cu Arthur Aloysius Smith? Poate că sub faţada lui caustică se afla o inimă la fel de mâhnită ca a ei.

Dar nu-i venea să creadă că Simon putea avea o inimă mâhnită. El era ca eroul din vechiul cântec „Nu-mi pasă de nimeni, nu, nu-mi pasă şi nimănui nu-i pasă de mine“. Cel puţin ultima parte nu era adevărată, se gândi Jocelyn, încercând fără mult succes să se concentreze asupra activităţii zilnice. Unei persoane îi păsa foarte mult şi aceea era ea.

încercă aşa cum putea să rezolve problemele curente, având mereu în faţă chipul lui Simon. Dintr-o dată, probleme ca aversiunea gemenelor una faţă de cealaltă, prezentarea pe care o aveau de făcut cele două creatoare şi interviurile cu viitoarele cursante, părură lipsite de importanţă. Jocelyn ar fi dat orice să se ridice şi să lase în urmă toate responsabilităţile şi dilema situaţiei care se crease între ea şi Simon.

Dar bunul-simţ îi spuse că nu va rezolva astfel nimic. Faptul că interpretase greşit interesul lui faţă de Candida era o slabă consolare. Toată dimineaţa se frământase, întrebându-se ce să-i spună lui Simon când se va întoarce şi cum să-şi ceară scuze. îşi compuse câteva discursuri în

minte, dar renunţă la toate când în cele din urmă ajunseră faţă în faţă.

Ieşind din biroul ei pe la ora unu, îl văzu dispărând în biroul lui şi se duse după el, închizând uşa după ea. El o privi şi ei i se strânse inima văzându-i expresia posomorâtă. în loc de cuvintele pregătite cu grijă, rosti:

- De ce nu mi-ai spus ce se întâmplă? Credeam. dar se opri, fiindcă el făcu un gest iritat.

- M-ai lăsat să înţeleg clar ceea ce gândeai. N-am vrut să te amestec în treburi murdare. Candida n-a realizat că toată finanţarea serialului TV venea de la Gloria şi că acel Arthur Aloysius nu poate face nimic fără ajutorul nevestei lui. Când lucrurile au început să se încurce, eu şi Peter ne-am dus să încercăm s-o convingem pe Candida să devină raţională. După cum ştii din ziarele de dimineaţă, amândoi am eşuat.

Era un discurs lung pentru Simon, care nu-şi explica de obicei acţiunile. Zâmbi, ca şi când ar fi fost şi el uimit de propria-i dorinţă:

- Mi-e teamă că ţi-ai irosit banii angajându-l pe acel detectiv.

- Nu l-am angajat să te spioneze, izbucni Jocelyn şi Simon se încruntă.

- Atunci, de ce?

- L-am angajat să-mi găsească inelul de logodnă. în timp ce erai în State, l-am pierdut, îşi strânse Jocelyn mâinile, necăjită.

Recunoaşterea ei avu asupra lui un efect neaşteptat, fiindcă izbucni în râs şi se întoarse să se uite pe fereastră.

- Asta mă învaţă minte să nu mai trag concluzii pripite!

Se întoarse din nou cu faţa la ea şi când se opri din râs

arăta mai palid ca oricând.

- O să râzi când vei afla ce mi-am imaginat. Deşi eram furios că ai pus un detectiv să mă urmărească, am fost suficient de îngâmfat ca să presupun că erai interesată de mine personal şi că totul se datora geloziei. Acum descopăr că nu te interesa decât un amărât de inel. Nu-mi pot închipui de ce nu mi-ai spus la timp.

Bariera dintre ei se instalase din nou, se gândi Jocelyn, incapabilă să mai vorbească. Oh, dacă ar avea curajul să-i mărturisească faptul că de fiecare dată când se uita după o fată drăguţă ea simţea mai mult decât o strângere de inimă. Dar teama de dispreţul lui Simon mai persista, aşa că spuse timid:

- Nu arăţi prea bine, Simon. De ce nu te duci acasă să te odihneşti? Ne descurcăm şi singuri.

- Scuteşte-mă de grija ta. Nu suport să fiu compătimit.

Atmosfera glacială dintre ei continuă tot restul săptămânii, iar
Jocelyn, ca să nu se mai gândească la problemele ei personale, munci mai mult ca oricând, rămânând până seara târziu să rezolve probleme care ar fi putut aştepta. La serviciu, Simon se comporta civilizat, dar o dată ajunşi acasă, se retrăgea în sine.

într-o seară, nervii prea încordaţi ai Jocelynei nu mai rezistară. Fusese o zi mult mai grea ca de obicei. Fay anunţase că pleacă în altă parte, iar Delia, cunoscută pentru calmul ei, se certase cu una dintre cursante şi Jocelyn o descoperise plângând în cabinetul de cosmetică. S-o calmeze pe Delia, s-o roage pe Fay să-şi amâne plecarea până vor găsi o înlocuitoare, o epuizaseră.

Când ajunseră acasă în acea seară, constatară că doamna Telford nu fusese, fiindcă vasele stăteau nespălate în chiuvetă şi ca o încununare, Simon dădu lovitura de graţie, întrebând:

- Când mâncăm?

Jocelyn, supărată, se întoarse şi se răsti ca o pisică furioasă:

- Dacă ai fi manifestat cât de puţină grijă faţă de mine, m-ai fi scos în oraş să cinăm. Dar nu, vocea ei calmă de obicei era plină de sarcasm, eu sunt doar cea care munceşte din greu. Pentru mine nu există cină romantică şi lumânări după o zi de sclavie în nenorocita ta de agenţie. Imediat cum voi găsi unde, mă voi muta de aici. Căsătoria noastră a fost o greşeală de la început. N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu înţelegerea. Ar fi fost mai bine să-i vorbesc tatei despre problemele lui Alan, oricât de tare s-ar fi înfuriat.

Când se opri, Simon o întrebă rece:

- Ai terminat? Bine. Poate am putea mânca ceva. Nişte ouă ochiuri ar fi tocmai bine.

- Fă-ţi-le singur! spuse Jocelyn printre lacrimi şi alergă în dormitor trântind uşa după ea.

Se aşeză pe marginea patului, îngrozită de egoismul ei. Si Simon era poate la fel de obosit ca ea, realiză brusc, arăta neobişnuit de slăbit. în loc să-l ajute, îşi scosese ghearele la el, ca „pisicuţa“ pe care o numea el. Hotărâtă să facă pace, se ridică şi ieşi la timp ca să vadă uşa de la camera de oaspeţi închizându-se.

Jocelyn privi uşa închisă printre lacrimi. Se pare că nu era singura care îndurase mai mult decât suporta. De data

aceasta, îl pierduse pe Simon de-a binelea. El nu era genul de bărbat care să îngenuncheze şi să se roage.

Următoarele două săptămâni fură cele mai nefericite din câte îşi amintea Jocelyn şi era o slabă consolare să ştie că totul se datora ieşirii ei impulsive. întotdeauna îi păruse rău că nu putea vorbi pentru sine, iar acum când o făcuse, nu putuse alege un moment mai prost.

N-o ajuta cu nimic să-l vadă în fiecare dimineaţă cu cearcăne sub ochi, de parcă petrecuse încă o noapte fără somn. Dacă Jocelyn ar fi fost sigură că se datora iminentei sale plecări, poate ar fi avut curajul să-i spună că nu vrea să plece, dar în sinea ei credea că suferea din cauza pasiunii lipsite de speranţă pe care o nutrea faţă de Candida. Dacă acesta era cazul, avea toată simpatia pentru el.

Nu asta era şi propria ei poziţie? Murea să-l ia în braţe pe Simon, să-i spună că-l iubeşte, să-i culce capul pe pieptul ei şi să încerce să-i aline suferinţa. în loc de asta, se simţea obligată să se comporte cu rigiditate, speriată că dacă Simon ar ghici, şi-ar bate joc de ea.

Aşa că citea anunţurile din ziar, căutând un loc unde să se mute. Fu destul de norocoasă să găsească o locuinţă aproape de centrul Londrei. Când se uită la baia mică şi la bucătăria care dădea în camera ce folosea drept dormitor şi cameră de zi, moralul îi scăzu şi mai tare. Niciodată nu locuise singură şi gândul o umplea de panică. Stând pe patul din camera în care urma să se mute, îi trecu prin minte că el probabil se aştepta să-şi caute altă slujbă, fiindcă nu i-ar fi fost de nici un folos să aibă o nevastă ostilă toată ziua sub nasul lui.

Dar datorită modului lui de comportare, îi era imposibil să abordeze un astfel de subiect. El era politicos, atent, dar foarte distant. Jocelynei îi lipsea felul glumeţ şi înnebunitor în care-i spunea „pisicuţo“. Acum îi spunea pe nume şi ea ştia că pentru asta nu avea pe cine să învinuiască decât pe sine.

Cu o zi înainte de a se muta, se întoarse acasă singură. Simon o expediase de la serviciu cu un ton abrupt:

- Spune-i doamnei Telford să-mi lase cina în cuptor. S-ar putea să întârzii.

Aşadar, nu dorea nici măcar să cineze împreună pentru ultima oară ca soţ şi soţie, se gândi Jocelyn tristă când apăsă pe butonul liftului. Ce proastă fusese că forţase lucrurile! A trăi cu Simon în nefericire era chiar mai bine decât să trăiască singură. Vârî cheia în broască şi imediat simţi că ceva nu era în ordine. Pentru început, nu se auzea nici un zgomot în bucătărie, ori doamna Telford nu trebuia să fi plecat încă. Apoi, mai era un miros. Jocelyn se opri în hol şi mirosi spre uşa ce ducea în camera de zi, care era deschisă. Nu se înşela asupra acelui parfum. Doar o singură persoană îl folosea, mama lui Simon. Jocelyn se duse încet spre uşa deschisă şi o găsi stând pe un scaun lângă fereastră.

- Nu fi atât de surprinsă, draga mea copilă. Am ajuns acum o oră şi doamna Telford mi-a dat drumul. Apropo, am trimis-o acasă. Scuză-mă că m-am amestecat, dar vroiam să vorbesc cu tine fără martori. Când am vorbit cu Simon acum două zile, mi-a spus nişte lucruri care m-au făcut să cred că este nevoie de o a treia persoană care să le îndrepte. Am vorbit cu Franck despre asta, aşa că iată-mă.

- Dar nu-i este caracteristic lui Simon să alerge plângând la mămica, spuse Jocelyn pe un ton sarcastic, dar spre surprinderea ei, mama lui Simon începu să râdă, amuzată.

- Da, sunt de acord, ceea ce ne arată cât de disperat este. Nu-mi amintesc să-mi fi cerut ajutorul de când avea cincisprezece ani şi poate că n-ar fi făcut-o acum dacă n-aş fi observat în vocea lui că ceva nu era în regulă. Simon crede că-i păcăleşte pe mulţi dacă îşi pune mintea, dar vocea îl dă de gol faţă de mine. N-am închis telefonul până când n-am scos totul de la el. Când mi-a spus că nu poate sta în calea ta fiindcă nu-l iubeşti, am ştiut că trebuie să vin. Eu cred că-l iubeşti şi nu-ţi dai seama, copilă prostuţă, că Simon te-a îndrăgit de când erai o puştoaică, deşi la acea vreme îi era ruşine să recunoască chiar faţă de sine însuşi. Când am hotărât să pornim agenţia, să punem la bătaie tot ce strânsesem, nu din motive de economie a luat o fată nepregătită să-i fie recepţionistă, ci fiindcă era îndrăgostit de tine. Si de unde acea obsesie să ai ultimul stil de coafură, lecţiile de machiaj, hainele pe care ţi le-a procurat în decursul anilor?

Jocelyn se lăsă să cadă pe un scaun.

- Dar eu credeam că era ideea dumneavoastră şi toate hainele erau mai mult sau mai puţin o uniformă pentru a face o bună impresie clienţilor şi cursantelor.

- Dacă ar fi fost aşa, de ce n-au fost tratate la fel Gwenda, Anne şi Fay? Sigur că trebuia făcut ceva cu îmbrăcămintea ţigănească pe care o purtai crezând că te prinde. Arătai de parcă erai gata să te alături unui grup hippy. Nu, Simon şi-a închipuit că hainele elegante îţi vor

da încredere, te vor ajuta să-ţi învingi complexul că nu erai la fel de atrăgătoare ca alte fete.

Jocelyn zâmbi ironic.

- Să privim lucrurile în faţă. Lucrând acolo unde frumuseţea şi farmecul sunt un criteriu, nu m-a ajutat. Cum poate cineva ca mine să intre în competiţie cu fete care au totul?

- Acum am ajuns la esenţa problemei. De când cineva care are ceva, are totul? Uită-te în jurul tău. Câte din aşa-zisele frumuseţi au minte? Cât de departe ar ajunge unele dintre ele fără un agent sau un manager bun? Si cele cu minte - au inimă? Foarte rar. Ele par să poarte o piatră sau un computer în locul inimii, pentru că se folosesc de orice şi oricine ca să obţină ce doresc, fără să le pese dacă lovesc pe cineva. Simon a spus că ar face orice să te convingă să rămâi, să te facă să-l iubeşti puţin, dar tu n-ai deloc încredere în el. Nici eu n-am înţeles de altfel de ce ai rămas la agenţie? Ai putea obţine o slujbă oriunde. N-am dreptate? Doar nu-l urăşti pe fiul meu?

Jocelyn nu putu răspunde. Ochii i se umplură de lacrimi. Mama lui Simon zâmbi blând şi întinse braţele:

- Vino aici şi povesteşte-mi totul.

Jocelyn nu era nevoie să fie îndemnată. îngenunche lângă scaunul soacrei sale şi scoase totul din ea - neînţelegerile, presupusa influenţă a Candidei, cearta finală.

-Acum, nu mă va ierta niciodată. I-am spus câteva lucruri urâte, dar vroiam să-l rănesc. Stupid din partea mea, deoarece rănindu-l pe Simon cred că mi-am zdrobit inima. De atunci merg ca un robot, dorindu-mi să am curajul să mă arunc în Tamisa.

Mama lui Simon zâmbi ochilor plini de lacrimi.

- Să nu faci asta. în orice caz, inimile nu se zdrobesc. Dar Simon te-ar putea convinge mai bine decât mine. N-ai putea-o convinge? termină ea, uitându-se peste capul Jocelynei.

Cu un oftat de surprindere, Jocelyn întoarse capul. Stând tăcut în cameră, Simon avea pe faţă o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. în mijlocul mărturisirilor întretăiate de plâns, nu-i auzise cheia în uşă. Cât de mult auzise el? Sări în picioare, suflându-şi nasul tare şi bâiguind:

- Trebuie să arăt îngrozitor. Mă duc să mă aranjez şi să văd de cină.

Când alergă spre uşă, Simon îşi întinse braţul sănătos şi o opri, făcându-i mamei lui semn să plece. Ridicându-se în picioare, Betty Wadebridge Lexingtar zâmbi:

- Mă duc să pregătesc cina. Nu vă grăbiţi. Nu voi fi gata mai devreme de o jumătate de oră.

După plecarea ei, conştientă de obrajii plini de lacrimi şi ochii roşii, Jocelyn îşi ridică bărbia, spunând:

- Nu este surprinzător să o găsim pe mama ta aici?

- Da, nu-i aşa? spuse Simon pe un ton glumeţ. La fel de surprinzător de a te auzi că vroiai să te sinucizi. Ce prostuţă eşti!... Apoi, când o simţi încordându-se - Ce proşti suntem, amândoi! Dar ce rost are această conversaţie stupidă? Eu vreau doar să te sărut, iubita mea. Sau încă nu ţi-a intrat în căpşorul tău încăpăţânat că te iubesc? Si încă de când erai o puştoaică de şaptesprezece ani.

- Ai ţinut secretul doar pentru tine - de ce ţi-a trebuit atât de mult timp ca să-mi spui?

- Taci, spuse Simon drept răspuns şi-i acoperi gura cu a lui, strângând-o la piept, ca să-şi ridice faţa peste trei minute şi să continue: de ce nu ţi-am spus? Fiindcă, dulceaţa mea, sunt la fel de încăpăţânat ca tine. La început mi-a fost teamă să nu fiu acuzat că mă agăţ de un copil, aşa că am hotărât să-ţi las timp să creşti. Când am considerat că ţi-ai pierdut inhibiţiile copilăreşti, am descoperit că deveniseşi ţepoasă, distantă şi neîncrezătoare faţă de mine. Te înconjuraseşi de o carapace pe care n-o puteam străpunge. Rezolvarea problemei lui Alan a fost o mană cerească pentru mine şi mi-a dat scuza să te leg de mine. Credeam că o dată căsătoriţi, voi fi în stare să-ţi schimb atitudinea faţă de mine, dar într-un fel, păreai mai înfricoşată ca oricând.

- Mie mi-era frică să nu mă dau de gol faţă de tine, fiindcă nu mi-a trecut niciodată prin cap că te însuraseşi cu mine din alt motiv decât convenienţa. Aveai nevoie de cineva care s-o înlocuiască pe mama ta, nu numai la serviciu, dar şi aici şi cine era mai convenabilă decât mine, care eram la îndemână, folositoare şi bine dresată? De ce nu mi-ai dat de înţeles, măcar puţin?

Simon îi dădu drumul şi-şi duse mâna la cap.

- Să-ţi dau de înţeles? Doamne, dă-mi putere! Stii cât de greu eşti de convins? Si Walter şi Neville au ghicit cât de îndrăgostit sunt de tine. Dar ce-ai fi făcut dacă ţi-aş fi jurat credinţă eternă? Ai fi fugit ca de diavol sau mi-ai fi râs în nas. Cu cât întârziam această mărturisire, cu atât mai mult mă priveai ca pe monstrul din birou. Habar n-ai cât de îngrozitoare au fost aceste ultime săptămâni pentru mine. Credeam că încetul cu încetul rezistenţa ta va scădea.

Cred că acum am reuşit să străpung fortăreaţa.

Râse şi o cuprinse din nou cu braţul sănătos, privind-o în ochi cu o strălucire care făcu inima Jocelynei să bată şi mai tare.

- Te-ai convins acum, pisicuţă chinuitoare? întrebă el şi bineînţeles nu exista decât un singur răspuns.

Reveniră pe pământ când o voce veselă spunea:

- Hei, porumbeilor, acum puteţi să veniţi la masă?

Simon răspunse prozaic:

- Dacă această femeie încăpăţânată este la fel de flămândă ca mine, am putea mânca un cal întreg. Mor de foame!

- După cum bănuiam, n-are inimă, doar stomac, adăugă Jocelyn veselă. Sunt nebună, bineînţeles, să cedez cu atâta umilinţă.

- Niciodată nu vei mai fi uimită. Nu eşti de acord, mamă? Pariez că, într-un an, voi fi probabil sub papuc.

- încetaţi cu prostiile, ordonă mama lui Simon şi mâncaţi. Sau voi fi tentată să iau primul avion şi să mă întorc acasă, în loc să rămân să-l ajut pe Neville să conducă agenţia, în timp ce voi veţi avea o lună de miere aşa cum ar fi trebuit să aveţi cu câteva săptămâni în urmă. Puse pe masă două bilete de călătorie. Franck are un prieten cu o vilă în Bermude. Este a voastră pentru următoarele două săptămâni.

Se uită la Jocelyn şi Simon.

- Nu mai aveţi nimic de spus? Nici o scuză că v-am luat prea din scurt? Bine! Acum, mâncaţi-vă cina ca doi copii cuminţi.

Cu o voce de băieţel, Simon rosti:

- Nu s-ar spune că este cazul „când mama ştie mai bine“? izbucni în râs şi o sărută pe maică-sa pe obraz. Mulţumesc. îţi mulţumim amândoi. Ar fi trebuit să-ţi solicit ajutorul mai de mult. Duse mâna Jocelynei la buze şi i-o sărută. Se pare că este nevoie de intuiţia unei femei ca să ajungi la esenţa unei probleme.

Mama lui Simon avu ultimul cuvânt, întorcându-se spre Jocelyn:

- Să nu uiţi niciodată ce-a spus şi nu vei mai avea nici un fel de probleme, draga mea, apoi ridică paharul să toasteze, pentru cei doi soţi care stăteau mână în mână de cealaltă parte a mesei.

Sfârşit